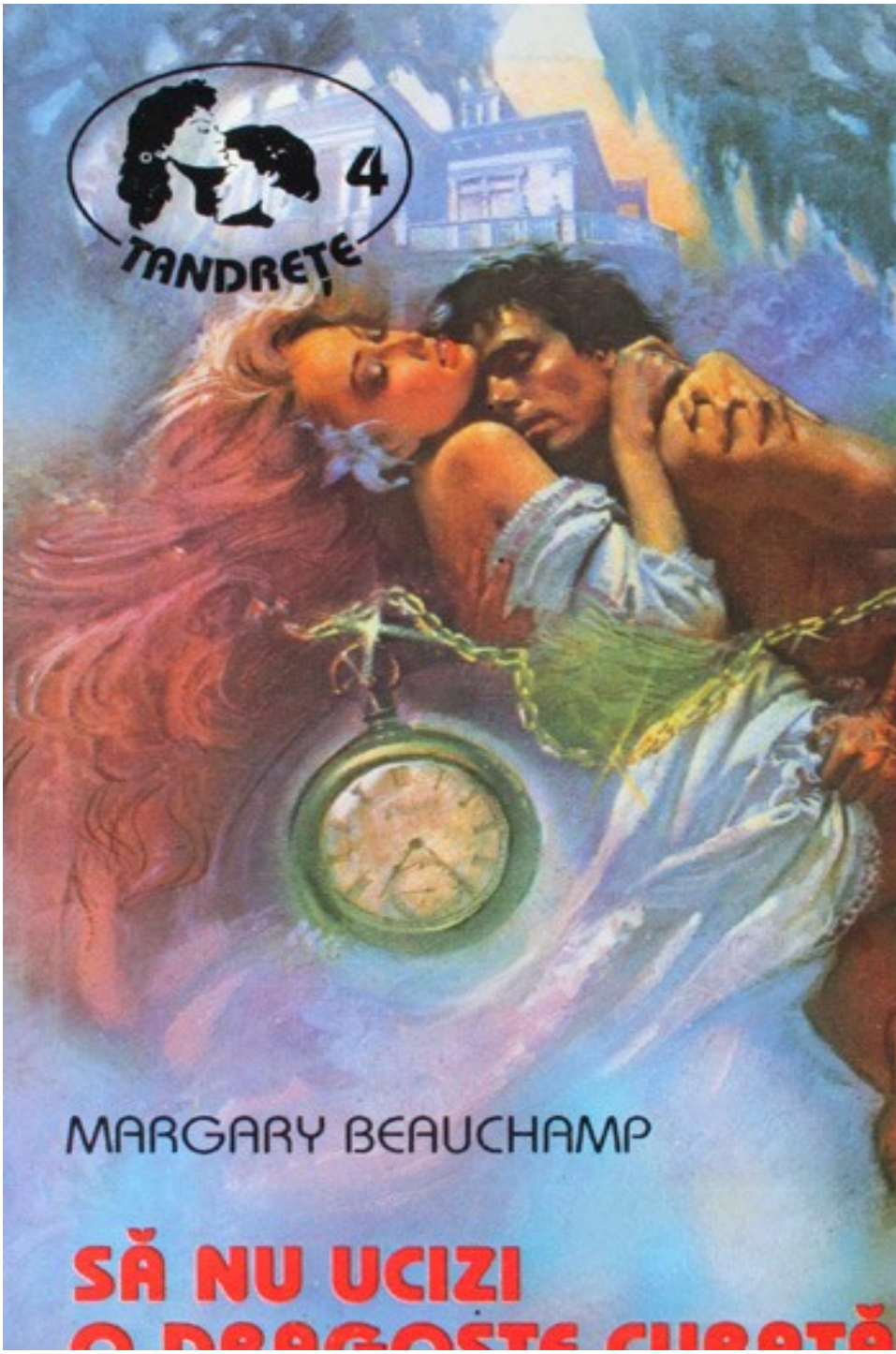
4
TANDREȚE
MARGARY BEAUCHAMP
SĂ NU UCIZI

Lector
MAGDA GROZA
Tehnoredactor
CONSTANŢ A VULCĂNESCU
by Kim Publishing Corp.
Deutsche Lizenzausgabe 1985/1992 by Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co...
„The Way of Love".
Margary Beauchamp
SĂ NU UCIZI O
DRAGOSTE CURATĂ
Traducere de
DAN DIACONESCU
Editor ZAMFIR M. RUSU
Coperta GEORGE CRISTEA
1994

1
ÎNCĂ DIN PRIMELE

ore ale dimineţii începu să cadă o burniţă neplăcut de rece însă atât de caracteristică pentru regiunea Noii Anglii. Cu toate că era deja luna mai, de mai multe zile furtuna hăituia nori negri şi ameninţători deasupra micii localităţi de munte, încât vremea se menţinea rece şi umedă, ca în noiembrie.

Dena privea pe fereastra clasei. Încă o oră, gândi ea, şi voi fi în sfârşit liberă. Privi din nou la capetele plecate ale fetelor, care scriau cu hărnicie în caietele lor albastre de teză şi, în sinea ei, suspină uşurată.

Anul de curs care se încheia acum aici, la şcoala de fete din Chatsworth, nu fusese tocmai roz pentru Dena. Deşi trecuseră deja două luni de la cearta ei cu Webster, Dena mai simţea şi acum o strângere în stomac de îndată ce îi auzea paşii apropiindu-se.

Cum de-am putut fi atât de proastă! îşi reproşă ea cu ciudă în gând.

În toamna din urmă îşi făcuse obiceiul ca după cursuri, când toate fetele erau plecate, să mai rămână o

perioadă de timp în clasă, pentru a corecta lucrările. Între timp, privirile i se plimbau visătoare de la gazonul bine îngrijit al grădinilor şcolii la grandioasele şi înzăpezitele masive muntoase din zare.

În astfel de clipe gândurile îi zburau invariabil spre acele perioade, în care tatăl ei mai era încă în viaţă. Nici nu trecuse de fapt prea multă vreme de atunci şi, totuşi, câte nu se schimbaseră între timp!

Denei îi venea câteodată tare greu să creadă că, printr-o singură lovitură a sorţii, devenise o orfană lipsită de mijloace de subzistenţă, căreia îi fusese posibil să se menţină deasupra linei de plutire numai datorită amabilităţii directorului de scoală, Webster Barret.

Şi Dena fusese pe vremuri elevă aici, în Chatsworth, o şcoală superioară de fete unde îşi dădeau bacalaureatul fiicele familiilor avute. După moartea tatălui ei, Webster îi făcuse propunerea de a încerca să profeseze ca învăţătoare, asigurând-o că o consideră cât se poate de potrivită pentru această slujbă.

Dena acceptase fără nicio ezitare. Chiar dacă salariul nu era cine ştie ce, îi era suficient pentru a-şi acoperi necesarul şi, pe deasupra, această activitate corespundea întrucâtva pregătirii ei. Deseori, în lungile după-amiezi solitare petrecute în sala de clasă, primise vizitele lui Webster, care o invita la câte o ceaşcă de cafea. Aceste ore petrecute în comun au devenit cu timpul un obicei drag şi, la un moment dat, Dena se surprinse că aştepta cu nerăbdare să audă apropiindu-se paşii lui Webster în timp ce bătăile inimii i se accelerau. A fost astfel obligată să constate că nutrea faţă de persoana acestuia mai mult decât o simplă simpatie colegială.

A încercat, ce-i drept, să se autoconvingă de faptul că aceste sentimente erau total lipsite de sens, având în vedere că Webster era mult mai vârstnic decât ea şi cu certitudine nu ar răspunde iubirii ei exaltate.

Dar, în adâncul sufletului ei, nu-şi dorea nimic cu mai multă ardoare, decât ca, într-o bună zi, şi el să nutrească faţă de ea sentimente asemănătoare.

Dena fusese de-a dreptul fericită când, ca urmare a vacanţei de Crăciun, se produsese o întrerupere a întâlnirilor lor, dar odată cu sfârşitul iernii Webster îşi reluă obiceiul, bătând la uşa ei aproape zilnic.

Dena nu şi-ar fi putut niciodată închipui că el ar putea fi total nereceptiv faţă de sentimentele ei. Tot mai des o obseda întrebarea dacă el nu simte oare acelaşi lucru, ca şi ea. S-a complăcut în această incertitudine, până în acea nenorocită zi de sfârşit de martie, cu puţin timp înainte de începerea vacanţei de Paşte.

Gândul de a nu-l mai vedea pe Webster pentru mai multe săptămâni îi era atât de nesuferit Denei. Încât, fără a mai sta mult în cumpănă. Îi mărturisi marea ei dragoste. Îi fusese foarte greu să-şi învingă reţinerile, dar o dată ce începuse să vorbească. Îi fusese practic imposibil să se mai oprească.

Reacţia lui Webster, după ce ea terminase ce avea de spus, a luat-o complet pe neaşteptate. La orice s-ar fi aşteptat, numai ca el să izbucnească în râs, nu.

Râdea şi era incapabil să se oprească. Apoi îi spuse că se simte flatat să fie admirat astfel de o fetiţă de douăzeci de ani – da, exact aşa se exprimase: *o fetiţă*. Era deja un lucru ieşit din comun, la vârsta lui, fusese el de părere, dar era mai bine pentru ea, să nu-şi ia prea în serios înclinaţia pentru visare.

Dena se ridicase în picioare dintr-un salt şi părăsise *Cafetaria* fugind cât putu de repede, simţind că nu-şi va mai putea stăpâni mult plânsul.

În uşă mai întorsese o dată capul, însă Webster nu făcu nici cel mai mic gest de a o urma.

Din ziua respectivă relaţia dintre ea şi Webster s-a schimbat. El continua să fie, ca şi până atunci, la fel de politicos şi amabil, dar în atitudinea lui se strecurase o anumită doză de rezervă şi formalism, pe care Dena nu o remarcase înainte niciodată.

Cel mai rău era însă faptul că de atunci nu o mai vizitase niciodată după-amiezile în sala de clasă şi nici nu o mai invitase vreodată la o cafea. Acest lucru o întristă tare

mult pe Dena. Se simţea îngrozitor de singură. Însă o şi ambiţionă totodată să nu se lase cuprinsă de deznădejde. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în primă instanţă era să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De postul ei la şcoala de fete depindea însăşi existenţa ei şi Dena era destul de realistă să înţeleagă că nu putea pleca şi lăsa totul baltă, doar pentru că relaţia ei cu Webster luase o întorsătură atât de neplăcută.

Aşa că se hotărî să se stăpânească până la sfârşitul anului şcolar. După aceea urmau trei luni de vacanţă şi avea ea să vadă ce se putea face în această situaţie.

Dând curs unei inspiraţii de moment, Dena îşi cumpărase un bilet la o cursă *charter*[1] pentru Sudul Franţei. Intenţiona să facă un tur pe bicicletă al Coastei Mediteranei pentru a revedea unele din locurile pe care le vizitase pe când era copil împreună cu tatăl ei…

Acum, la auzul sunetului ascuţit al clopoţelului care marca sfârşitul anului şcolar, Dena constată cu oarecare uimire că se bucura într-adevăr să plece în această călătorie şi că ardea de nerăbdare să înceapă cu pregătirile de drum.

Părăsi clasa cu un zâmbet de mulţumire, strângând vraful de caiete sub braţ.

Nu bănuia că avea să nu mai uite niciodată această vară petrecută în Sudul Franţei.

2

DENA SE PRIVI CU OCHI

critic în oglinda aflată în camera de hotel. Inspiră profund, trăgând pe nări mirosul de levănţică, care pătrundea prin fereastra deschisă. În zare, munţii cu pante line se contopeau cu marea, în timp ce soarele mediteranean scălda totul într-o lumină alb-gălbuie.

Câteva zile de plajă îmi vor face bine, gândi Dena. Îmi voi începe turul ciclist după ce mă voi sătura de aer curat şi mă voi şi bronza puţin. Dena se învârti pe călcâie. „Chiar că nu-mi stă rău de loc”, îşi spuse în sinea ei. Noul bikini îi venea într-adevăr de minune.

1 Bilet cu preţ redus la un zbor închiriat în scop turistic (n.t.)

Apoi Dena plecă spre plajă. Pe drum, cumpără o porţie de plăcintă cu ceapă şi îşi continuă drumul, observând cu mare atenţie tot ce se petrecea în jurul ei.

Unele lucruri se schimbaseră dar multe rămăseseră la fel cum şi le amintea din timpul ultimei ei călătorii. Fostul sat de pescari se transformase într-un orăşel turistic foarte animat şi intens frecventat, unde se îmbulzeau turişti veniţi din întreaga lume.

Dintr-odată, Mediterana se dezvălui covârşitoare privirilor Denei. Începu să fugă fără să stea pe gânduri, pentru a se opri apoi, uimită, pe plajă. Nu-şi amintea să fi fost atât de întinsă. Sute de adoratori ai astrului solar păreau a zace prosternaţi în nisipul fierbinte.

Copii clădeau de zor castele de nisip în timp ce câţiva bărbaţi jucau un joc cu un fel de rachete de bedmington, având aparent drept scop să trimită mingea cât mai aproape de capetele unor tinere drăguţe, astfel ca acestea să îi bage în seamă, unele supărându-se, altele râzând.

Dena căută din priviri un loc liber, îşi întinse prosopul şi se întinse pe el. Căldura binefăcătoare a soarelui îi dădea un fel de stare de toropeală. După puţin timp, adormi de-a binelea. Dena tresări din somn abia când o mână i se aşeză cu fermitate pe umăr. Încă buimacă, privi drept într-o pereche de ochi căprui. Aceştia aparţineau unui tânăr prezentabil cu trăsături puţin exotice. Să fi avut în jur de treizeci de ani.

— Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră dacă v-aţi ridica acum, spuse el, într-o engleză surprinzător de fluentă, din care răzbătea un uşor accent franţuzesc.

Îi dărui Denei un zâmbet fermecător, dezvelindu-şi dantura de un alb strălucitor.

— În cazul primei expuneri la razele unui soare atât de intens, continuă el pe un ton doct, este bine să nu se depăşească o jumătate de oră. Şi apropo, pe mine mă cheamă Yves. Pot să mă aşez pentru o clipă lângă dumneavoastră, înainte să plecaţi?

Dena era atât de surprinsă încât nu fu capabilă decât să accepte dând din cap. Era uşor ameţită din cauza

soarelui şi într-o oarecare măsură şi somnoroasă.

Yves o privi în adâncul ochilor şi-i spuse:

— Pentru informarea dumneavoastră: am treizeci şi unu de ani şi reputaţia de crai irecuperabil. Am la bancă în jurul a treisprezece milioane de dolari şi încă niciun program pentru această seară. V-ar face plăcere să mă însoţiţi la cazinou pentru a-mi da o mână de ajutor să toc o parte din averea, care mă împovărează atât de tare?

Se ridică cu un râs cuceritor. În prima clipă Dena nu-şi putu da seama dacă ceea ce-i spusese trebuia luat în serios sau dacă îşi bătuse doar pur şi simplu joc de ea.

— Şi aveţi pretenţia să cred tot ce-mi spuneţi? întrebă ea.

— De ce nu veniţi cu mine pentru a afla dacă-i aşa? îi propuse el râzând.

Dena stătu o clipă pe gânduri, apoi îi dădu adresa. Apoi sări în picioare şi alergă în apă, să se răcorească.

În timp ce înota vârtos chibzuia, oare cât din ceea ce tocmai îi povestise Yves putea fi adevărat. Ei, probabil că nici măcar un singur cuvânt.

Oricum, scăpase de a petrece seara în singurătate. Noroc, cel puţin, că avea în bagaje măcar o rochie ca lumea.

3

DEŞI SOARELE APUSE se deja de câteva ore bune, aerul serii degaja în continuare o căldură plăcută când Dena părăsi pensiunea la care trăsese pentru a urca în limuzina neagră, care aştepta la intrare.

Yves îi aruncă o privire admirativă când Dena se lăsă să alunece pe fotoliul din faţă.

— Propun să trecem mai întâi pe la cazinou şi apoi să mergem să luăm o mică gustare. Ştii, aşa se obişnuieşte în Franţa, adăugă el.

Dena încuviinţă din cap pentru a-i fi pe plac. Nu mâncase toată ziua decât plăcinta aceea cu ceapă şi simţea de pe acum un fel de leşin de la stomac.

Yves călcă acceleraţia la fund şi maşina goni prin noapte. Privind pe geam, Denei i se păru că, prin

multitudinea de lumini, coasta este mult mai interesantă noaptea decât ziua.

Într-un târziu în faţă le apăru o clădire asemănătoare unui palat.

— Ei, iată că am ajuns, spuse Yves în timp ce parcă maşina.

O mulţime destul de apreciabilă se înghesuia la intrare, dar Yves trecu pur şi simplu după ce-l salutase, printr-o uşoară înclinare a capului, pe funcţionarul în uniformă care controla biletele şi încasa banii pentru intrare.

Au traversat o sală mare, ticsită de automate şi mese de joc, la care-şi încercau cot la cot norocul, atât turişti cât şi localnici.

Nu doar podeaua ci şi pereţii erau tapetaţi cu covoare imense pluşate de culoare roşie.

Denei îi atrase însă în primul rând atenţia impunătoarea masă de ruletă, care domina centrul încăperii.

— *Messieurs*, *faites vos jeux*, răsună vocea crupierului.

— Ce zice? îl întrebă ea pe Yves.

— Că acum începe jocul. Hai să trecem în spate şi să ne uităm şi noi.

Se aşezară în spatele jucătorilor şi Yves îi explică Denei regulile de joc.

— Se vede că te pricepi foarte bine, îl luă ea uşor peste picior.

— Da. Chiar că mă pricep. Îi replică Yves zâmbind până la urechi.

— *Rien ne va plus* se auzi din nou vocea crupierului.

— Hai să facem rost de câteva jetoane şi să ne încercăm norocul, îi propuse Yves.

După ce intrară în posesia jetoanelor, Yves întrebă:

— Când este ziua ta de naştere?

— Pe douăzeci şi opt august, îi răspunse Dena mirată.

— Perfect, atunci în această seară numărul nostru norocos va fi douăzeci şi opt.

Yves miză o mare parte din jetoane pe acest număr şi apoi amândoi urmăriră cu sufletul la gură rotirea bilei albe pe discul ruletei. Bila se roti tot mai încet… Apoi, în sfârşit, bila se opri. Pe câmpul douăzeci şi opt!

Cu faţa radioasă, Yves adună o adevărată grămadă de jetoane. Apoi îi oferi Denei braţul.

— Acum putem merge să mâncăm, îi explică el plin de satisfacţie. Altfel habar n-am de unde aş fi putut să plătesc această masă. Pentru că, ştii, adineauri am cheltuit ultimii mei bani pe jetoane. Îi făcu cu ochiul şi, pentru o clipă, gândurile Denei zburară spre tatăl ei.

S-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea cu cine a. M ieşit în această seară „gândi ea.

În timpul drumului spre restaurant, Dena rămase destul de tăcută, dar apoi, când Yves o conduse pe terasa îmbietoare a unui restaurant, buna dispoziţie îi reveni.

— Astăzi vom servi cea mai gustoasă mâncare din întreaga Franţă, o asigură Yves. Sper să ai o poftă de mâncare corespunzătoare.

Nu exagerase. Dena devoră multitudinea de feluri, începând cu scoici înăbuşite în vin alb, trecând prin fazan cu trufe şi sfârşind cu o minunată cremă desert, care ţi se topea în gură.

După ce terminară de mâncat, Yves se lăsă mulţumit pe spate, măsurând-o pe Dena cu zâmbetul pe faţă.

— Sper, *Mademoiselle*, că sunteţi satisfăcută. Îmi permiteţi să vă ofer în încheiere un cognac?

Dena ridică mâinile, în semn de apărare.

— Îţi mulţumesc mult, Yves. Zău că este suficient. Dacă nu ai nimic împotrivă acum aş dori să mă duci înapoi la pensiune. Pentru mine a fost o zi lungă şi sunt destul de obosită.

— Nicio problemă. Nu trebuie să te scuzi. Am să te conduc la hotelul tău.

În momentul în care se aşezară în maşină, Yves o privi pieziş.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Dena…

Dena simţi o gheară în stomac. Nici nu era de

aşteptat altceva. Dintr-odată realiză de unde venea neliniştea, pe care o simţise de-a lungul întregii seri.

Îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Te rog, Yves, nu spune nimic. Nu doresc să ştiu ceea ce vrei să-mi comunici, oricât de drăguţ ar fi acest lucru.

El o privi surprins.

— Eşti sigură?

— Da, sunt, se forţă Dena să vorbească, deşi simţea ceva ca un nod nedefinit care i se aşezase în gât.

— E-n regulă, spuse calm Yves. N-am să scot niciun sunet măcar. Apoi se aplecă spre Dena şi o trase cu putere la pieptul său, sărutând-o îndelung şi cu pasiune.

Dintr-odată, Dena avu sentimentul că se compune din două jumătăţi diferite, fiecare fiind trasă în direcţii opuse. Fără îndoială, îi plăcea mult de Yves. Seara cu el fusese foarte plăcută. De multă vreme nu mai petrecuse atât de bine. Şi pe deasupra, Yves mai era şi fermecător, prezentabil şi prevenitor.

Dar – mai era şi ţesătura aspră de lână din care era croită. Haina sa, în care persista un uşor iz de tutun de pipă. Webster! Iarăşi şi iarăşi Webster! Oare niciodată nu-i vor da pace gândurile legate de el? O vor urmări ele oare până şi aici, în sudul Franţei?

Şi asta, cu toate că el nu găsise nimic mai bun de făcut, decât să râdă cu superioritate, atunci când ea îi mărturisise dragostea?

Dena realiză abia acum că avea ochii în lacrimi şi îşi propti violent mâinile în pieptul lui Yves.

— Nu, Yves, nu pot. Te rog, condu-mă acasă. Vocea nu o mai asculta în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Nu eşti vinovat cu nimic, Yves, se scuză ea. Zău că nu are nicio legătură cu tine. Doar că eu… că am neapărată nevoie de a fi singură acum.

Mirat de această ieşire, Yves se dăduse puţin înapoi. Chipul său exprima consternarea, însă vocea îi rămase la fel de calmă.

— Cred că înţeleg. Ai un prieten acasă, nu-i aşa?

Dena scutură din cap.

— Nu, nu despre asta este vorba... Eu – este prea complicat să-ţi explic. Pur şi simplu nu sunt în stare să vorbesc despre asta acum.

Maşina nici nu apucase să se oprească de tot că Dena deschisese deja precipitat portiera, coborând aproape din mers.

— Mulţumesc mult, Yves! îi strigă ea în maşină, înainte de a trânti portiera. Am petrecut o seară minunată alături de tine. Te rog, uită-mă pur şi simplu – văd eu cum mă descurc până la urmă.

Apoi alergă cât putu de repede în casă. Yves călcă acceleraţia la fund, ambalând puternic motorul înainte de a demara cu cauciucurile scrâşnind. Îşi aminti de o vorbă pe care o învăţase cu câţiva ani în urmă de la o altă americancă: „A dobândi ceva înseamnă, de cele mai multe ori, a şi pierde ceva în acelaşi timp...”

Cu aceste cuvinte în cap, Yves ridică din Umeri şi se hotărî să o uite pe Dena la fel de repede cum o şi cunoscuse.

4

ÎN URMĂTOAREA

dimineaţă Dena se trezi foarte devreme. Soarele abia începuse să răsară în clipa când ea sări din pat...

În baie Dena se văzu obligată să constate că avea ochii injectaţi şi umflaţi. Se strâmbă în oglindă şi îşi cufundă capul în apă rece.

Dena era furioasă pe ea însăşi pentru că îşi pierduse controlul cu o seară în urmă, şi furioasă şi pe Webster, pentru că îi amăra zilele până şi în concedii). Şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, avea o migrenă îngrozitoare, care probabil că se datora cantităţii apreciabile de vin roşu pe care o băuse ieri la masă.

Se lăsă să alunece iarăşi în pat, cu o privire tristă, pierdută în zare. Cum urma să-şi petreacă această zi?

Acum, după experienţa trăită în seara precedentă, mica localitate de coastă părea că-şi pierduse jumătate din farmec.

Dena era furioasă foc din cauza slăbiciunii de care dăduse dovadă. Cum să-şi explice altfel faptul că o podidiseră lacrimile în faţa unei persoane complet necunoscute? în fine, ce-a fost, a trecut, iar acum, cel mai potrivit lucru era probabil să părăsească cât mai repede această localitate. I-ar fi fost cât se poate de neplăcut să-l reîntâlnească pe Yves.

Aşa că Dena îşi împachetă lucrurile, achită nota de plată şi părăsi pensiunea. Se opri la prima cafenea pe care o întâlni în cale pentru a servi un *croissant*[2] cu o ceaşcă mare de cafea.

De la ospătăriţă află de unde putea închiria o bicicletă şi după doar două ore. Dena lăsase deja oraşul în urmă. Pedala prin regiunea deluroasă scăldată în soare, spre cel mai apropiat sat. De pe şosea i se oferea o privelişte minunată a întregit coaste.

Dena era fericită să poată contempla plaja cu agitaţia ei zgomotoasă doar de ia distanţă. Nu avea nici cel mai mic chef să se afle ea însăşi acolo.

În timp ce mergea încotro o ducea drumul, bucurându-se de vântul care îi răcorea nasul, gândurile începură treptat să i se cristalizeze în minte.

Şi astfel, în timp ce pedala singură singurică pe bicicleta de închiriat printre minunatele dealuri ale peisajului mediteranean, Dena îşi jură că atâta vreme cât va mai zăbovi în concediu aici, nu va mai avea de-a face cu bărbaţii, fie ce-o fi! Se săturase până peste cap! Nu dorea să mai cunoască niciunul, cu atât mai puţin să aibă de-a face cu vreunul! în legătură cu acest jurământ. Denei îi mai veni şi o altă idee. Aşa că în primul sat se interesă unde era poşta.

Cumpără o ilustrată timbrată, pe care o aruncă după scurt timp în cutia poştală, având următorul text:

Dragul meu Webster.

Deşi îmi este neplăcut să te deranjez în vacanţa de vară mă văd totuşi nevoită să-ţi comunic faptul că apreciez modul în care ai răspuns sentimentelor mele ca fiind total

2 cornuleţ proaspăt, de casă, specialitate franceză (n.t.)

lipsit de scrupule şi vulgar.

Nu voi mai reveni în toamnă la şcoală şi sper din tot sufletul să fii nevoit să cauţi cât mai mult până să găseşti un înlocuitor de aceiaşi valoare.

Salutări, Dena.

Păcat că nu-i voi vedea faţa, când va citi ilustrata, gândi Dena, în timp ce încăleca din nou pe bicicletă. Faptul că îşi suprimase unica sursă de venit îi era în acel moment destul de indiferent. Pur şi simplu sosise timpul să clarifice lucrurile, o dată pentru totdeauna!

Era trecut deja de ora prânzului şi soarele dogorea nemilos. Picioarele o dureau, nefiind obişnuite să depună un astfel de efort. Dena se hotărî să facă un popas, cât de repede se va putea.

Nu după mult timp ajunse în dreptul unei îmbietoare terase-cafenea. Dena coborî, îşi sprijini bicicleta de zid şi căută un loc la umbră. După ce bău un pahar de apă pe nerăsuflate mâncă cu mare poftă prânzul simplu, pe care şi-l comandase. După ce termină, privi bănuitor spre cer. Părea că ceva se schimbase oarecum de când poposise. Lumina era parcă alta decât înainte, iar în zare îşi făcură apariţia câţiva nori întunecaţi.

O aversă de ploaie nu poate să-mi facă cine ştie ce, hotărî Dena în sinea ei. Plăti şi se avântă din nou în şa. Nici nu era sigur că furtuna va ajunge până acolo.

Abia pedalase câţiva kilometri de când ieşise din mica localitate că cerul se acoperi de nori negri şi ameninţători. Fulgere orbitoare brăzdau zarea.

Dena înjură când primii stropi mari şi grei o plesniră în spate. Era supărată că nu rămăsese. În sat pentru a aştepta trecerea aversei. Căută cu înfrigurare din priviri un adăpost şi descoperi, la câteva sute de metri, un fel de şopron. Pedală cu toată forţa şi reuşi să ajungă la şopron înainte de a fi udă până la piele.

Rămase acolo, udă şi înfrigurată, cu privirea aţintită în ploaie. Gândurile îi zburară, fără voie, din nou la Webster. Acum, aproape că regreta gestul impulsiv pe care-l făcuse. E caracteristic pentru tine, gândi ea. Renunţi

aşa, pe negândite, la slujbă fără a avea nici cea mai mică idee ce se va întâmpla cu tine.

Dar o altă voce din ea îi şoptea: Ce s-a făcut nu mai poate fi schimbat. Încearcă să găseşti cea mai avantajoasă soluţie. Ai reuşit sa de descotoroseşti atât de slujbă, cât şi de unicul om în care puteai să ai cât de cât încredere. Acum te afli singură în pragul vieţii, fără să ai un prieten măcar. Nici bani nu ai. Dacă e să fii realistă, singurul lucru care ţi-a mai rămas este certitudinea, că nu are cum să-ţi meargă şi mai rău de atât.

Consolându-se cu astfel de gânduri sumbre, Dena privi în lungul şoselei, când, dintr-odată, descoperi în zare o siluetă umană, care se apropia în pas alert.

Nu după mult timp îşi putu da seama că era vorba despre un bărbat, care părea chiar mai tânăr decât ea. În mod evident, şi el căuta un loc unde să se adăpostească de ploaie, întrucât se îndrepta alergând spre şopron.

Dena păşi spre intrare şi-i făcu semne cu mâna, de îndată ce se apropie suficient. Curând el se afla lângă ea, zâmbindu-i cu răsuflarea tăiată. Judecând după îmbrăcăminte nu părea să facă parte din categoria ţăranilor simpli pe care îi întâlnise până acum prin partea locului.

Când i se adresă, Dena îşi dădu de îndată seama că nu se folosea nici de dialectul meridional local, ci că se exprima în franceza cultă.

Propriile ei cunoştinţe de franceză erau departe de a fi dintre cele mai bune. Oricum însă, se dovediră suficiente pentru a înţelege că băiatul ar locui la un fel de gospodărie ţărănească care era situată destul de aproape şi că o invita să îl însoţească la el acasă, pentru a aştepta acolo ca ploaia să se oprească.

Dena acceptă bucuroasă pentru că nu-i surâdea în mod deosebit să rămână în continuare în şopronul acela posomorât.

Aşadar, porniră împreună la drum. În timp ce Dena împingea bicicleta de ghidon, află de la Claude, cum îl chema pe băiat, că avea optsprezece ani, că acum se afla

în vacanţa de vară şi-şi petrecea majoritatea timpului dând o mână de ajutor tatălui său.

De asemenea, Dena află că Claude urma cursurile unei şcoli pariziene şi că, în fond, îi plăcea destul de mult acolo, exceptând faptul că era veşnic tachinat de colegi pentru că era atât de pirpiriu, După un timp oarecare i se confesă Denei că, după ce va scăpa de sub oblăduirea tatălui său, intenţionează să-şi cumpere o motocicletă puternică, cu care să hoinărească cât e ziua de lungă prin munţi.

Când Dena îi povesti că era învăţătoare şi preda la o şcoală, Claude izbucni într-un hohot de râs, mărturisindu-i că până atunci o considerase mai tânără decât el.

Apoi, pe neaşteptate, se opri spunând:

— Ei, am cam ajuns. Intrăm pe aici.

Totuşi, Dena nu vedea nimic altceva decât o pădure de pini. Claude coti pe o cărare îngustă.

Denei i se păru că se ţine de o veşnicie pe urmele lui Claude, fără ca să se schimbe ceva din aspectul înconjurător. Până la urmă, pinii se răriră întrucâtva şi apoi ieşiră din pădure.

Prima reacţie a Denei a fost să-şi ţină respiraţia, apoi scoase un fluierat de apreciere. Ceea ce se înălţa în faţa ei nu era în niciun caz o gospodărie ţărănească, ci se asemăna mai degrabă cu un mic castel.

Este imposibil ca aceasta fie casa unui simplu ţăran! o fulgeră prin minte şi nu simţi tocmai în largul ei la gândul că va trebui să se prezinte în starea în care se afla în faţa unui fel de castelan.

Clădirea avea o formă dreptunghiulară, neobişnuită şi era aproape complet acoperită de iederă. Ferestrele erau străjuite de grilaje lucrate măiestrit din fier forjat şi numeroase balcoane şi proeminenţe ale zidurilor decorau edificiul care, în rest, lăsa o impresie mai degrabă dezolantă.

— Şi aici locuieşti tu? întrebă Dena cu uşoară neîncredere în glas. Cine ştie, poate că, în inconştienţa lui juvenilă, Claude nu intenţiona decât să o păcălească.

— Păi cum altfel, o asigură el, dând din cap cu nerăbdare. Intră, până când mă duc să văd dacă este tata acasă.

5

CLAUDE O CONDUSE

pe Dena pe sub impunătorul portal de intrare şi apoi, după ce străbătură un hol mare şi pustiu, o introduse într-o încăpere care, după aprecierea Denei, trebuia să fie camera de zi. Şi această încăpere avea un aspect ciudat, oarecum rece şi părăsit, iar Dena gândi că lăsa această impresie probabil pentru că mobilele vechi şi desigur, de mare valoare – nu reuşeau în niciun chip să umple acest spaţiu.

— Aşteaptă o clipă. Mă întorc imediat, îi spuse Claude. Până una-alta, fă-te comodă. Făcu un gest de invitaţie spre unul dintre jilţuri.

Însă Dena nu se încumetă să se aşeze cu hainele ude, cum erau. Aşa că rămase în picioare şi privi în jur.

Mobilierul era destul de ciudat. Mai multe stiluri şi obiecte de valori de asemenea foarte diferite se învălmăşeau peste tot, într-o dezordine generală.

Pe pereţi erau atârnate tablouri imense, despre care Dena nu putea preciza dacă erau autentice şi de mare valoare sau doar reproduceri de foarte bună calitate. Cu toate că piesele de mobilier erau excentrice şi, în parte, desigur şi foarte scumpe, încăperea avea un aer oarecum ponosit, sărăcăcios. Ar fi avut imperioasă nevoie de o nouă zugrăveală iar perdelele, lungi până în pământ, trebuiau neapărat spălate.

Un strat subţire de praf acoperea mai multe piese de mobilier şi Dena se miră cum putea mama lui Claude admite ca gospodăria ei să aibă un aspect atât de jalnic.

Dena era cât se poate de absorbită de studiul uneia dintre vechile picturi în ulei când se auzi strigată. Claude stătea în uşă şi-i făcea semn. Să-l urmeze.

— Tatăl meu este în bibliotecă. Ar dori să te cunoască. Trebuie să ne grăbim puţin. Ştii, nu-i prea place să fie lăsat să aştepte.

Dena îl urmă grăbită pe Claude, care urcă alergând o scară largă şi-şi continuă apoi goana de-a lungul unui culoar aparent interminabil, oprindu-se într-un târziu în faţa unei uşi din lemn închis la culoare. O deschise şi-i făcu semn Denei să intre. Un bărbat înalt, cu înfăţişare severă, stătea în picioare lângă un birou masiv din lemn de mahon. Rafturile imense ale bibliotecii, confecţionate din aceiaşi esenţă de lemn, erau ticsite cu cărţi şi nu lăsau să se vadă nici măcar o palmă de perete. Dena nu mai văzuse încă niciodată până atunci atât de multe cărţi la un singur loc.

Tatăl lui Claude o studie cu o privire critică şi apoi spuse cu o voce profundă şi plină:

— Poţi pleca fără grijă Claude. Şi nu uita să închizi cum trebuie uşa după tine.

— Bine, tată, murmură Claude politicos şi dispăru fără o vorbă. Dena îi surprinse expresia de nemulţumire în legătură cu modul în care era tratat de către tatăl lui.

— Vă rog să luaţi loc, o invită tatăl lui Claude.

Dena, care era perfect conştientă de modul nepotrivit în care se prezenta, se lăsă cu grijă pe marginea scaunului. Se simţea din ce în ce mai stânjenită sub privirea intensă şi sfredelitoare a acestor ochi întunecaţi, îşi dorea să fi rămas în şopronul cel umed de la marginea drumului. Deodată se simţi nenorocită şi părăsită.

Ei bine, acum că Tot eşti aici, împreună cu acest bărbat ciudat, îi şoptea o voce interioară, nu se poate să dispari aşa, pur şi simplu. Aşa că străduieşte-te cel puţin să fii politicoasă şi să dai dovadă de bună creştere, pentru ca să nu agravezi şi mai mult lucrurile.

Cu aceste gânduri în minte, Dena se îndreptă în scaun şi-şi împreună mâinile în poală, pregătindu-se pentru un interogatoriu de mai lungă-durată.

— Permiteţi-mi întâi să mă prezint, începu tatăl lui Claude. Numele meu este Jean Marc Clemence. Fiul meu mi-a spus deja cum vă numiţi. Spuneţi-mi, Dena – sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă am să mă adresez dumneavoastră pe numele mic – ce v-a adus în fond în această regiune izolată? Din câte ştiu, turiştii

— Poţi pleca fără grijă Claude. Şi nu uita să închizi cum trebuie uşa după tine.

— Bine, tată, murmură Claude politicos şi dispăru fără o vorbă. Dena îi surprinse expresia de nemulţumire în legătură cu modul în care era tratat de către tatăl lui.

— Vă rog să luaţi loc, o invită tatăl lui Claude.

Dena, care era perfect conştientă de modul nepotrivit în care se prezenta, se lăsă cu grijă pe marginea scaunului. Se simţea din ce în ce mai stânjenită sub privirea intensă şi sfredelitoare a acestor ochi întunecaţi, îşi dorea să fi rămas în şopronul cel umed de la marginea drumului. Deodată se simţi nenorocită şi părăsită.

Ei bine, acum că Tot eşti aici, împreună cu acest bărbat ciudat, îi şoptea o voce interioară, nu se poate să dispari aşa, pur şi simplu. Aşa că străduieşte-te cel puţin să fii politicoasă şi să dai dovadă de bună creştere, pentru ca să nu agravezi şi mai mult lucrurile.

Cu aceste gânduri în minte, Dena se îndreptă în scaun şi-şi împreună mâinile în poală, pregătindu-se pentru un interogatoriu de mai lungă-durată.

— Permiteţi-mi întâi să mă prezint, începu tatăl lui Claude. Numele meu este Jean Marc Clemence. Fiul meu mi-a spus deja cum vă numiţi. Spuneţi-mi, Dena – sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă am să mă adresez dumneavoastră pe numele mic – ce v-a adus în fond în această regiune izolată? Din câte ştiu, turiştii americani preferă locuri mult mai animate. O privea aşteptând, cu sprâncenele ridicate.

— Dena nu era tocmai încântată de modul formal în care i se adresase. Hotărî în sinea ei să nu se lase în niciun caz intimidată de el, şi-i susţinu netulburată privirea.

Uşoara tresărire de la colţurile gurii sale îi trădă Denei, că fermitatea ei îi fusese pe plac sau că, cel puţin, îl amuzase. Încurajată de acest infim gest de omenie, Dena începu prin a-l studia cu mai multă atenţie pe Jean Marc Clemence. Avea trăsături severe, aproape dure, care însă lăsau să transpară că ar putea totuşi fi mai abordabil şi sentimental decât arăta la prima vedere.

Lasă impresia că ar fi trăit, mai demult, o dezamăgire teribilă datorită unei persoane dragi, gândi Dena, şi aceasta a dus probabil la actuala sa atitudine mândră şi distantă. Îi era cât se poate de limpede că n-ar fi slujit la nimic să încerce să ducă cu vorba un astfel de bărbat, aşa că începu prin a-i istorisi întreaga ei poveste, începu cu moartea tatălui ei, povesti despre felul în care Webster îi desconsiderase sentimentele şi încheie cu aventurile pe care le trăise de când se afla aici, în Franţa.

În timp ce povestea, Dena avu impresia că retrăieşte totul, însă nu-i scăpă faptul că faţa lui Jean Marc îşi pierdea treptat tot mai mult din duritate. Când termină, Dena se simţi de-a dreptul uşurată, pentru că reuşise americani preferă locuri mult mai animate. O privea aşteptând, cu sprâncenele ridicate.

— Dena nu era tocmai încântată de modul formal în care i se adresase. Hotărî în sinea ei să nu se lase în niciun caz intimidată de el, şi-i susţinu netulburată privirea.

Uşoara tresărire de la colţurile gurii sale îi trădă Denei, că fermitatea ei îi fusese pe plac sau că, cel puţin, îl amuzase. Încurajată de acest infim gest de omenie, Dena începu prin a-l studia cu mai multă atenţie pe Jean Marc Clemence. Avea trăsături severe, aproape dure, care însă lăsau să transpară că ar putea totuşi fi mai abordabil şi sentimental decât arăta la prima vedere.

Lasă impresia că ar fi trăit, mai demult, o dezamăgire teribilă datorită unei persoane dragi, gândi Dena, şi aceasta a dus probabil la actuala sa atitudine mândră şi distantă. Îi era cât se poate de limpede că n-ar fi slujit la nimic să încerce să ducă cu vorba un astfel de bărbat, aşa că începu prin a-i istorisi întreaga ei poveste, începu cu moartea tatălui ei, povesti despre felul în care Webster îi desconsiderase sentimentele şi încheie cu aventurile pe care le trăise de când se afla aici, în Franţa.

În timp ce povestea, Dena avu impresia că retrăieşte totul, însă nu-i scăpă faptul că faţa lui Jean Marc îşi pierdea treptat tot mai mult din duritate. Când termină, Dena se simţi de-a dreptul uşurată, pentru că reuşise în

sfârşit să-şi descarce sufletul. Aşa că îl întrebă cu un curaj pe care nu şi-l cunoştea:

— Voi avea acum şi ocazia de a o cunoaşte şi pe Madame Clemence, înainte de a pleca?

Expresia de participare dispăru ca prin farmec de pe chipul lui Jean Marc. Trăsăturile i se înăspriră în timp ce privirea îi părea pierdută în depărtări incerte.

— Nu prea cred că veţi avea prilejul, îi răspunse el apăsat. „Soţia mea a dispărut fără urmă de mai mulţi ani de zile”.

— Oh, nu am… nu am ştiut… acest lucru, bâigui Dena jenată.

— Ei, şi de unde să fi ştiut? îi aruncă el un zâmbet ironic. Doar nu aveţi aptitudini de proroc.

Totuşi, Dena nu scăpă de senzaţia de a fi comis o greşeală gravă. Ce n-ar fi dat să se poată pur şi simplu scula şi fugi de acolo, departe de acest bărbat sever şi închistat şi de imensa şi atât de impersonala lui casă.

Privirea lui Jean Marc reveni însă pe neaşteptate din depărtări, aţintindu-se cu un dispreţ nedisimulat asupra îmbrăcămintei Denei.

— Îmi pare că sunteţi destul de udă, draga mea, spuse el cu o undă de dojana în glas. Îmi veţi distruge tapiţeria. Ce aţi zice, să vă schimbaţi pentru ca apoi, îmbrăcată măcar cât de cât corespunzător, să participaţi la cina noastră? Obişnuim să luăm masa la ora opt fix. Dacă vreţi să luaţi şi dumneavoastră parte la cina noastră, cred că ar fi recomandabil să vă grăbiţi un pic. Fiul meu vă va arăta camera dumneavoastră. Acolo veţi putea face un dus şi să vă schimbaţi.

Cu aceste cuvinte se îndreptă spre uşă, strigându-şi fiul. Claude apăru imediat şi o conduse pe Dena de-a lungul unei alte scări, până la camera ei.

Dena pusese deja mâna pe clanţă când îl auzi pe Claude spunându-i:

— Mă bucur că rămâi la noi. Am ştiut din prima clipă că vei fi pe placul tatii. Şi, dintr-un impuls neaşteptat, se plecă înainte şi depuse un sărut pe obrazul Denei. Apoi se

întoarse repede pe călcâie gonind pe scară în jos, cât îl ţineau picioarele.

Surprinsă, Dena privi pe urmele lui. Apoi intră în încăpere, scuturând din cap.

Dar nu dură mult până îl uită pe Claude. Nu-şi putea lua gândul de la Jean Marc şi neîntrerupta alternanţă dintre suferinţă, compasiune şi răceală ce-i era dăltuită pe chip. Cu toată inaccesibilitatea sa părea a fi în fond doar profund nefericit şi singur. În timp ce era sub duş, Dena încercă să-şi închipuie cum avea să evolueze această seară. Indiferent dacă avea să se sfârşească bine sau rău, un lucru era cert: urma să fie în orice caz o seară interesantă şi cu totul ieşită din comun.

6

Ezitând, DENA SE

opri în capul scărilor. Nu ştia în ce direcţie trebuia să se îndrepte pentru a ajunge în sala de mese.

Dar înainte să apuce să-şi facă prea multe gânduri, Claude se ivi ca din senin lângă ea şi o rugă să-l însoţească în camera de zi. Tatăl său dorea să-i mai prezinte pe cineva.

Cu oarecare ezitare, Dena îl urmă de-a lungul culoarului. Ce surpriză avea s-o aştepte oare? Se părea că nu exista nicio Madame Clemence. Atunci, pe cine avea de gând să-i prezinte Jean Marc?

Jean Marc stătea în picioare, lângă focul care trosnea în şemineu şi care cufundase încăperea într-o pâlpâire roşiatică. Stăpânul casei purta un costum de seară de o croială perfectă şi schiţă o uşoară înclinare a corpului în momentul în care Dena pătrunse în încăpere.

Cu tot acest gest curtenitor, atitudinea lui trăda o undă de sarcasm.

— Dumneavoastră ne-aţi adus această vreme înfiorătoare? întrebă el ridicând din sprâncene, cu o privire dispreţuitoare spre exterior.

Furtuna se transformase într-o ploaie deasă şi adusese pe deasupra şi un val neobişnuit de frig pentru această perioadă.

Dena simţi cum sângele îi urcă în obraji. Ce putea răspunde la o întrebare atât de stupidă?

— Îmi pare într-adevăr deosebit de rău, spuse ea până la urmă cu acelaşi sarcasm în glas ca şi Jean Marc adineauri.

Dar el nu se lăsă provocat ci anunţă:

— Aş dori să vă prezint pe al doilea oaspete din această seară. Nu se întâmplă prea des să am ocazia de a saluta atâţia musafiri la cină. *Miss* Dena Parker – *Miss* Angélique Masson.

Dena îi zâmbi brunetei bine făcute care şedea pe canapeaua de lângă şemineu. În mod reflex, făcu un pas în direcţia ei, pentru a-i da mâna, însă se opri încurcată când constată că Angélique nu schiţă niciun gest pentru a-i veni în întâmpinare. Rosti doar un „îmi face plăcere” chinuit, care lăsa să se înţeleagă limpede că interesul ei faţă de Dena Parker era cât se poate de redus.

— *Chèrie*, i se adresă ea apoi lui Jean Marc ridicându-se, prilej cu care îşi etală din plin formele suple şi provocatoare precum şi părul lung şi negru.

Se sprijini. De braţul bărbatului şi-i spuse cu voce plină, însă puţin cam aspră:

— Nu eşti de părere că ar trebui să începem cu cina? Ador felul de a găti al Mariei. Îl luă pe Jean Marc de braţ şi-l conduse prin faţa Denei, fără a o onora nici măcar cu o privire. Dena şi Claude îi urmară. Pe buzele lui Claude juca un zâmbet amuzat.

— Nu pune la suflet, îi şopti el Denei… Întotdeauna se poartă aşa când sunt şi alte femei de faţă.

Dena ar fi dorit tare mult să-i mai pună lui Claude câteva întrebări referitoare ia Angélique, dar nu mai avu ocazia, întrucât se aflau deja în dreptul imensei mese şi erau obligaţi să se aşeze.

În mod evident, masa era mult prea mare pentru patru persoane iar conversaţia lâncezea. Jean Marc avea însă grijă să le umple încontinuu paharele cu un vin alb de cea mai bună calitate şi acesta contribui la dezlegarea treptată a limbilor.

Chiar Jean Marc însuşi se arătă până la urmă neobişnuit de vorbăreţ. Îi povesti Denei istoria acelor locuri, începând cu ridicarea şi dezvoltarea primelor sate de pescari şi veşnicele confruntări armate pe care fuseseră nevoiţi să le poarte cu piraţii care bântuiau în vremuri de demult în mod frecvent coasta provensală.

Dena îl ascultă cu interes şi încercă să-şi închipuie întâmplările evocate, sub influenţa imaginilor coastei pe care le văzuse până în acel moment. Jean Marc făcu o scurtă pauză pentru a bea o gură de vin, înainte de a continua, făcând un semn spre Angélique:

— Acest castel, în care trăiesc în prezent împreună cu fiul meu, a fost construit de strămoşii lui *Miss* Masson. Mai multe generaţii ale familiei ei au trăit între aceste ziduri iar *Miss* Masson a petrecut aici clipe fericite în timpul copilăriei.

Dena observă că Angélique pălise uşor şi strângea nervoasă în mâini paharul de vin, pentru a-l goli apoi dintr-o singură sorbitură.

Dena nu era prea sigură dacă dorea să asculte sfârşitul acestei istorisiri. Atmosfera deveni dintr-odată încărcată şi Dena căuta cu disperare în gând vreo cale de a-l determina pe Jean Marc să se oprească. Dar nu-i veni nicio idee, văzându-se astfel obligată să aştepte în tăcere desfăşurarea evenimentelor ce aveau să vină.

Jean Marc se lăsă pe spate pe scaun, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Pe când eram copil, continuă el, nu am avut parte de condiţii atât de elevate de trai, ca Angélique. Este însă drept că, mai apoi, norocul mi-a surâs într-un alt mod, şi anume sub forma jocului de cărţi. Când de-abia împlinisem douăzeci de ani am avut parte de formidabilul noroc de a juca o partidă de cărţi cu tatăl lui Angélique, Pierre Masson.

Aruncă pieziş o privire fugară spre Angélique, care îl implora din ochi să înceteze odată, dar Jean Marc nici nu se gândea să se oprească din povestit.

— Bătrânul Masson era un beţiv şi jucător de cărţi

notoriu şi îşi neglija pe deasupra şi fiica într-un mod condamnabil. Aşadar, am jucat toată noaptea cărţi şi apoi şi ziua următoare, până la asfinţit. Şi atunci, în sfârşit, casa a trecut în proprietatea mea împreună cu tot ce ţinea de ea.

Dena îl fixa cu ochii măriţi pe Jean Marc, incapabilă să vorbească de îngrozită ce era.

— Ei bine, tatăl lui Angélique nu a găsit nimic mai bun de făcut, după ce a fost astfel înjosit, decât să dispară pentru totdeauna. Întrucât nu aveam nici la vremea respectivă o inimă total împietrită, tot eu am avut grijă de Angélique, pentru că nenorocirea pe ea o lovise cel mai tare. Drept urmare, i-am cumpărat jos, în sat, o mică pensiune, pe care o mai ţine şi astăzi. Dar tare mă tem că această doamnă, aici de faţă, încă nu se declară satisfăcută complet, pentru că născoceşte tot felul de căi pentru a redobândi casa. Trebuie să fiu foarte atent pentru ca să nu reuşească, încheie Jean Marc cu un zâmbet exagerat de drăgăstos. Altminteri, într-o bună zi, mă voi trezi din nou în stradă, încă înainte să-mi dau seama de ce mi s-a întâmplat.

— Ai omis ceva, rosti pe neaşteptate Angélique, cu un ton îngheţat.

— Zău? Şi ce anume, mă rog? întrebă Jean Marc, ţinând piept privirii ei duşmănoase.

— De ce nu povesteşti şi ce s-a întâmplat cu Nina ta, soţia acelui Jean Marc atât de încununat de succes?

Jean Marc strânse pumnii şi trăsăturile i se înăspriră.

— Tot ce a povestit este purul adevăr, continuă Angélique cu o voce suavă, dar a omis un lucru, cu toată dragostea lui declarată faţă de adevăr, pe care eu nu îl consider de loc plictisitor sau lipsit de importanţă. Când a dat peste Jean Marc acest noroc nemaiîntâlnit, el era căsătorit cu Nina, pe care o iubea cu o patimă arzătoare. Erau amândoi la fel de săraci ca nişte şoareci de biserică. Mama lui era bucătăreasa noastră şi tatăl lui – bătrânul pe care poate că l-aţi întâlnit deja la bucătărie – grădinarul nostru. Ei bine, Nina era tot ce avea el mai scump pe lume.

Dena aruncă o privire furişă spre Claude şi îşi dădu seama că acesta nu asista pentru prima dată la aceasta istorisire însoţită de acuzaţii reciproce.

— Nina îi dărui lui Jean Marc un fiu. Pe Claude. Şi ar fi putut trăi toţi trei, fericiţi şi împăcaţi în mica lor gospodărie de ţară, dacă – ei bine, dacă Jean Marc nu ar fi intrat atât de neaşteptat în posesia acestei case. Nina îşi ieşi din fire când află ce s-a întâmplat şi-l rugă pe Jean Marc să o restituie, întrucât, după judecata ei, nu i se cuvenea. El însă se opuse cu încăpăţânare iar Nina îl ameninţă până la urmă că îl va părăsi. El nu a crezut că ar fi posibil ca ea să vorbească serios. Şi într-o zi, când se întoarse acasă, nu-l găsi decât pe micuţul său fiu, care zbiera cât îl ţineau puterile. Nina dispăruse şi nimeni nu a mai auzit vorbindu-se de ea – până în ziua de astăzi.

Angélique aruncă o privire triumfătoare, întâi spre Jean Marc, apoi în cerc, spre Dena şi Claude.

— Aşa, aceasta a fost cealaltă parte a istorisirii, încheie ea cu un zâmbet diabolic. Povestitul mi-a deschis o nemaipomenită poftă de mâncare. Ce-o face oare Marie cu friptura aia?

Restul cinei se derulă pentru Dena ca într-un coşmar. Deşi bucatele erau într-adevăr excelente, îi pierise orice poftă de mâncare. Rămase surprinsă când constată că Angélique, Jean Marc şi Claude îndesau în ei nestingheriţi cantităţi impresionante de mâncare.

Cina consta dintr-un şir aparent interminabil de feluri, dar lucrul cel mai surprinzător era faptul că cearta de adineauri, care îi tăiase Denei orice poftă de mâncare, părea să nu fi afectat pe nimeni în rest.

Dena se hotărî să părăsească cât mai repede această casă şi pe proprietarul ei atât de ciudat, deşi în adâncul fiinţei ei simţea, că Jean Marc nu-i era de loc indiferent. Dimpotrivă, era fascinată de atitudinea sa distantă şi impenetrabilă.

Când toţi se ridicară după ce terminară de mâncat pentru a merge în camera de zi, Dena îi dădu de înţeles lui Jean Marc că ar dori să-i vorbească între patru ochi.

El îi făcu semn să-l urmeze şi intră în încăperea alăturată, trecând printr-o uşă înaltă.

— Ei, ce ai pe inimă? o întrebă el, sprijinindu-şi mâinile pe umerii ei, în timp ce o privea adânc în ochi.

Această atingere şi modul intim de adresare erau atât de neaşteptate, încât Dena simţi cum o străbate un fior şi, îi veni greu să mai gândească limpede.

Se desprinse din atingerea lui şi-i spuse cu gravitate:

— Vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi… că m-aţi găzduit atât de amabil. Dar acum trebuie să plec mai departe. Mai am multe locuri pe care aş dori să le vizitez prin împrejurimi şi de aceea, sunt de părere că este poate mai bine, să nu mai zăbovesc prea mult aici. Eu…

Jean Marc nu o lăsă să termine:

— Dena, vrei să ne părăseşti aşa de repede din cauza discuţiei de adineauri, de la masă?

Dena scutură din cap, cu privirea fixată în podea, însă Jean Marc îi ridică bărbia cu degetul, obligând-o să-l privească în faţă. Expresia ochilor o trădă imediat.

— Îmi pare sincer rău, Dena, că s-a întâmplat aşa. Angélique şi cu mine avem atât de rar oaspeţi că aproape am uitat cum trebuie să ne comportăm de faţă cu străinii. Dena constată cu uimire că pe chipul lui se întipărise o expresie blândă, aproape de vulnerabilitate, care dovedea autenticitatea scuzelor sale.

— Îmi este imposibil să fiu de acord să-ţi continui drumul la o oră atât de târzie, continuă Jean Marc. Te rog să accepţi ospitalitatea mea şi să mai rămâi aici, cel puţin peste noapte. Nu aş avea o clipă de linişte dacă ai pleca acum.

Pentru o clipă Dena rămase contrariată, neştiind ce să facă. Întrucât continua să tacă, Jean. Marc îi spuse:

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. Nu mă comport tot timpul aşa ca adineauri, la cină. O privea rugător. Aşadar, vei rămâne?

Dena răspunse confirmând din cap, după o oarecare ezitare.

— Bine, voi rămâne în această noapte, se auzi ea

spunând.

— Mă bucură să aud acest lucru. Jean Marc zâmbea. Şi te rog, nu cumva să părăseşti casa mâine dimineaţă, înainte de a-ţi lua rămas bun de la mine. Mai este un lucru, pe care aş dori să-l discut cu tine. Iar acum s-a făcut deja prea târziu. Ar fi mai bine să ne întoarcem în camera de zi. Angélique se întreabă cu siguranţă deja ce facem de-atâta vreme.

Când se întoarseră la ceilalţi, Dena observă că expresia afectuoasă, aproape imploratoare, cu care Jean Marc o rugase să rămână, dispăruse fără urmă de pe chipul acestuia.

Este într-adevăr un bărbat remarcabil, gândi Dena. Pur şi simplu nu reuşesc să-mi dau seama ce este în capul lui. Are atâtea faţete diferite încât niciodată nu poţi şti, care va ieşi la lumină în clipa următoare.

După ce conversaţia lâncezi timp de încă o jumătate de oră, Dena se ridică şi spuse noapte bună.

Tocmai urca scările spre camera ei, când auzi, dintr-odată, paşi în urma ei. Dena se întoarse şi o văzu pe Angélique, care ajunsese în capul scărilor…

— Aşteaptă o clipă, Dena! îi strigă ea.

Angélique părea agitată, deoarece pieptul i se ridică şi cobora în ritmul unei respiraţii precipitate, lucru uşor de observat datorită decolteului generos al rochiei.

— Aş dori să mai clarific un aspect, în ceea ce ne priveşte pe noi două. Această casă îmi aparţine, Jean Marc îmi aparţine de asemenea şi, în cazul în care ţi-ar veni cine ştie ce idei creţe în căpşorul ăla drăguţ, cu cât le vei uita mai repede, cu atât îţi va fi mai bine. Şi vezi, încearcă să nu-ţi prelungeşti, nici măcar cu un Minut peste strictul necesar, şederea în această casă. Şi în cazul în care nu vei da ascultare sfatului meu, s-ar putea să regreţi.

Ochii întunecaţi ai lui Angélique aruncau vâlvătăi pătimaşe. Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie, întorcându-i brusc spatele şi păşind mândră, cu capul ridicat.

Dena intră în camera ei. Se lăsă să alunece pe patul

mare şi ademenitor şi rămase cu privirea aţintită în tavan.

În capul ei, gândurile se învălmăşeau în dezordine. Dar, mai mult ca niciodată, devenise conştientă de imensa putere de atracţie, pe care Jean Marc Clemence o exercita asupra ei.

Însă şi Claude constituia un mare semn de întrebare. De ce o sărutase oare atât de spontan astăzi şi încă într-un mod, care trăda de fapt mai mult decât o simplă simpatie?

Şi apoi mai era şi avertismentul pe care i-l dăduse Angélique. Oare cât de serios vorbise? Avea oare de gând să-i facă vreun rău în cazul în care ea, Dena, nu-i urma sfatul de a dispărea cât mai repede?

Câte întrebări fără răspunsuri! Dena se strânse ghem ca un copil mic şi adormi curând.

7

SOARELE STRĂLUCEA

puternic prin geam când Dena se trezi în dimineaţa următoare.

După ce se întinse, Dena sări din pat. Trase perdelele complet şi ieşi în micul balcon, de unde i se oferea o splendidă privelişte a peisajului provensal. Dena inspiră profund aerul proaspăt al dimineţii.

Apoi îşi reaminti într-o străfulgerare de cele discutate cu Jean Marc. Ce-i mai spusese oare, înainte de a se reîntoarce împreună în camera de zi? Că ar mai avea ceva de discutat cu ea?

Dena se întoarse în cameră, cugetând intens cu ce să se îmbrace din puţinele lucruri pe care le luase cu ea, pentru a se prezenta în faţa lui. Până la urmă se hotărî pentru o bluză roz şi o fustă largă, asortată.

Se aşeză în faţa oglinzii şi se machie, măcar în măsura în care i-o permiteau cele câteva accesorii pe care le avea în bagaje. Apoi îşi strecură picioarele în sandalele cele noi cu barete înguste şi tocuri înalte, care făceau ca picioarele să-i pară şi mai lungi.

Camera în care se servea micul dejun era părăsită când intră. Apoi o descoperi însă într-un colţ pe Marie, care era ocupată cu aranjarea florilor într-o vază. Dena se

apropie de ea şi o privi o vreme lucrând.

— Ce minunat arată! exclamă ea entuziasmată într-un târziu. Casa şi-ar pierde jumătate din strălucire dacă nu ar fi aceste minunat de frumoase flori la tot pasul.

— Da, spuse Marie încet, stăpânul casei preţuieşte florile mai mult ca orice.

— Nu trebuie să vă fie teamă să-l numiţi pe Jean Marc fiul dumneavoastră, spuse Dena cu voce prietenoasă. Ştiu totul.

Marje se întoarse spre ea, zâmbind timid.

— Oh. N-am ştiut, murmură ea, adăugând şi mai încet: Dumnezeu să vă binecuvânteze. Apoi se răsuci şi ieşi din cameră.

Dena rămase pe loc contrariată, privind în urma ei. Marie i se părea neobişnuit de modestă şi reţinută, pentru mama lui Jean Marc.

Dena cumpănea deja dacă nu era cazul să se aşeze la masa pregătită, când auzi apropiindu-se Jean Marc. Imediat, pulsul i se acceleră. Ce copilărie! se certă ea singură. Abia ieri îşi jura ca, pe durata acestui concediu, să nici nu mai privească din apropiere vreun bărbat. Şi iată că acum aştepta cu răsuflarea tăiată ca uşa să se deschidă şi atât de atrăgătorul Jean Marc să păşească în încăpere. Jean Marc o salută pe Dena cu un zâmbet distrat şi luă loc pe partea opusă a mesei. Apoi, fără să îi mai acorde nici măcar o privire, începu să-şi răsfoiască corespondenţa matinală.

Ridică privirea doar în clipa în care intră Claude, care luă loc lângă ei.

— Ştii prea bine, fiule, spuse el cu severitate, că doresc să fii punctual la micul dejun.

Apoi se dedică din nou corespondenţei sale. Dena avea impresia că pentru el, era ca şi inexistentă. Deşi nu voia să recunoască, se simţea ignorată şi rănită în orgoliul ei. La ce dracu' îşi mai dăduse atâta osteneală cu aspectul ei. Exterior? îşi bău cafeaua în tăcere, mâncând un *croissant*, în timp ce Jean Marc trecea de la corespondenţă la parcurgerea rapidă a ziarului de dimineaţă. După

aproximativ zece minute, binevoi în sfârşit să împăturească ziarul la loc. Îşi drese vocea înainte de a i se adresa Denei.

— Ieri seară îţi spusesem că aş mai avea ceva de discutat cu tine, îţi aminteşti? Vocea îi suna blândă şi prietenoasă, nicidecum atât de rece şi de o politeţe formală cum o obişnuise până acum. Am fost nevoit să mă gândesc mai mult la Claude în ultimul timp, şi mi-a venit ideea că poate nu-i este de niciun folos să hoinărească toată vara de capul lui prin împrejurimi şi să-mi dea doar din când în când câte o mână de ajutor în casă sau în grădină. Nu i-ar strica de fel dacă ar mai avea şi o altă preocupare…

Îşi drese din nou vocea şi continuă:

— Uite unde vreau să ajung, Dena – ai fi dispusă să mai rămâi o vreme pentru a-i preda engleza lui Claude? La anul va începe studiile şi va fi nevoit să citească şi cărţi în limba engleză. În această situaţie, i-ar fi de mare folos, dacă nu ar avea probleme cu limba.

Îşi dădu seama după chipul Denei, că îi primise rugămintea cu oarecare scepticism, motiv pentru care se grăbi să adauge:

— Eu sunt toată ziua ocupat să fac să meargă producţia agricolă şi să-mi văd de afacerile mele. Îmi rămâne prea puţin timp pentru a mă ocupa cum trebuie de Claude. M-ai scăpa de o mare grijă, dacă ai accepta. Fie doar şi pentru o singură lună. Ei, ce zici?

Pentru câteva clipe, Dena rămase fără grai. Tocmai avea de gând să manevreze pentru a câştiga măcar un timp de gândire, când Jean Marc se ridică pe neaşteptate, şi-i luă mâna, strângându-i-o.

Dena avu impresia că această atingere îi provocase o descărcare electrică prin întregul trup. Şi Jean Marc îşi retrase mâna mai repede decât era necesar, ca şi cum această atingere i-ar fi produs şi lui o senzaţie, la care nu se aşteptase.

Părea puţin încurcat şi era pentru prima oară când evita să o privească în ochi pe Dena.

— M-aş bucura mult, dacă ai mai rămâne o bucată de

timp la noi, spuse el într-un târziu, ieşind cu paşi mari din încăpere. După puţin timp, Dena auzi cum închidea uşa bibliotecii, trântind-o violent.

Destul de nedumerită, Dena rămase aşezată şi-şi turnă încă o ceaşcă de cafea. Era oare posibil ca Jean Marc să nutrească faţă de ea mai mult decât un simplu sentiment de simpatie? Acesta să fi fost motivul pentru propunerea pe care tocmai i-o făcuse?

Un lucru era însă sigur: se purta cu mai multă amabilitate cu ea, decât cu Angélique.

Dumnezeule mare, dar ce gânduri aiurite îmi umblă prin minte! se certă Dena singură. Nu vede în tine decât o persoană de douăzeci de ani, care ar putea reprezenta o companie acceptabilă pentru fiul său. Degrevându-l prin aceasta de îndatoririle sale paterne.

Uită-l, dacă nu vrei să regreţi amarnic într-o bună zi. Se îndemna ea singură. Îşi reaminti de scena cu Angélique din ziua precedentă. Chiar că ar trebui să mă preocupe alte lucruri. Îşi spuse Dena cu hotărâre. În fond, ce mă priveşte pe mine un bărbat însurat, care mai are şi o prietenă pe deasupra? Se ridică cu o smucitură şi ieşi afară. Se hotărî să facă întâi o plimbare şi să se mai gândească la oferta ce i se făcuse.

8

MAI TÂRZIU, ÎN TIMP CE

Dena şedea în camera ei şi se odihnea după plimbarea făcută, auzi un ciocănit timid în uşă.

— Da? Intraţi! strigă ea.

— Sunt eu, Claude. Uşa se deschise de o palmă Ai putea să vii puţin cu mine, în bibliotecă?

Claude vorbea cu o voce atât de înceată, încât Dena îl înţelese numai cu dificultate. Ciudat, gândi ea, cum este posibil ca un bărbat atât de dominator, cum este Jean Marc, să aibă un fiu cu trăsături şi comportare mai degrabă feminine.

Claude zâmbi puţin forţat, când Dena ieşi în coridor, apoi porni înaintea ei spre bibliotecă.

Jean Marc îi aştepta în picioare, ca de obicei, şi le

făcu semn să se aşeze pe două scaune aşezate în faţa biroului său.

— Aşa deci. *Puişorilor*, începu el – şi Dena simţi topindu-se până şi ultima brumă de speranţă, că Jean Marc ar putea vedea în ea mai mult decât doar o însoţitoare de vârstă apropiată pentru fiul său. Am rugat-o pe Dena, să mai rămână aici mea o lună pentru a te ajuta pe tine, Claude, la perfecţionarea cunoştinţelor de engleză, de care vei avea nevoie la universitate, la anul. Doresc să vă fie cât se poate de clar că trebuie să luaţi această sarcină foarte în serios. Şi din partea ta, Dena, doresc să primesc zilnic un raport cu privire la progresele pe care le-a făcut fiul meu. Mi-e indiferent unde veţi studia şi ce metode de predare doreşti să foloseşti, cu condiţia să ducă la rezultate cât de cât rezonabile. Din partea mea puteţi începe studiul neîntârziat.

Jean Marc îl fixă pe Claude cu o privire sfredelitoare şi adăugă:

— Şi încă un lucru vreau să-ţi spun, fiul meu. Am remarcat faptul că în ultima vreme rămâi deseori cu privirea pierdută în zare, şi asta frecvent, chiar timp de mai multe ore la rând. De aceea, îţi cer insistent să acorzi Denei cea mai mare atenţie, când îţi predă. În caz contrar mă voi vedea obligat să o rog să întrerupă lecţiile de engleză, ceea ce înseamnă că ne va părăsi. Şi nu am impresia că acest lucru îţi va face prea mare plăcere.

Apoi adăugă, mai mult pentru sine decât adresându-se celor doi:

— Până chiar şi fiul meu a ajuns deja la vârsta când se simte atras de aproape orice poartă o fustă. Sărmanul meu Claude. Vei vedea tu cât de curând de ce necazuri vei avea parte.

Claude, căruia îi năvălise tot sângele în obraji, se întoarse brusc şi părăsi încăperea în fugă. Dena strânse pumnii şi trase adânc aer în piept.

Asta chiar că era culmea! Oare ce şi-o fi închipuind acest bărbat, încercând să pozeze astfel în tată grijuliu? Ciuda care pusese stăpânire pe ea pentru faptul că, în

urmă cu numai două minute, i se adresase cu *puişor*, nu era nimic pe lângă furia clocotitoare care o cuprinse, văzând cum îşi tratează fiul. Pe deasupra îşi ieşise din fire ca urmare a faptului că el considera ca fiind de la sine înţeles, ca ea să accepte să rămână. Îi strigă, plină de furie:

— Ce să creadă omul despre dumneavoastră? Afirmaţi într-una că sunteţi îngrijorat în legătură cu Claude şi că vă temeţi, că nu vă ocupaţi suficient de el. Sunteţi oare chiar atât de obtuz încât să nu vedeţi că pe Claude nu îl preocupă decât de scurt timp femeile şi că acesta este încă un domeniu neexplorat pentru el? Ultimul lucru de café are nevoie în acest moment este un tată care să-l mai şi ia peste picior cu privire la acest aspect! Dena se ambalase rău de tot. Ar trebui să vă fie de-a dreptul ruşine să-l trataţi în acest mod. Aş fi crezut că sunteţi capabil de mai multă înţelegere faţă de el!

— Acum ai terminat? o întrebă Jean Marc calm, într-o clipă în care Dena se întrerupse pentru a trage adânc aer în piept. Pe buze îi juca un zâmbet arogant, aproape dispreţuitor, care o făcu pe Dena să-şi iasă aproape din minţi. Să nu fi avut educaţia de care avusese parte, probabil că i-ar fi aruncat cu ceva în cap.

— Cred, continuă Jean Marc cu un calm accentuat, că îmi cunosc propriul fiu totuşi ceva mai bine decât tine, care te afli în casa mea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Claude este încă un copil, atât din punct de vedere trupesc cât şi psihic. A avut o pubertate destul de târzie iar eu, personal, nu consider că acest lucru a fost neapărat în dezavantajul său. După ce va intra la universitate va avea destul timp să se ocupe de fete. În ceea ce priveşte acest aspectul nu îmi fac probleme deosebite. Claude ţine foarte mult la mine. Nu în ultimul rând pentru că nu are mamă şi nici pe altcineva în afară de mine. Niciodată nu ar face un lucru despre care să ştie, că eu nu aş fi de acord. Aşa, cam asta ar fi tot ce aş avea de spus în ceea ce-l priveşte pe fiul meu. Acum cred că cel mai potrivit lucru ar fi să începeţi lecţiile. Claude este jos în hol şi te aşteaptă desigur plin de

nerăbdare. Şi nu uita să mă informezi diseară ce progrese a făcut.

Dena rămase ca împietrită timp de mai multe secunde. Apoi se întoarse fără un cuvânt şi ieşi val-vârtej din încăpere. Trânti cu atâta putere uşa în urma ei, încât geamurile zornăiră.

Acest zgomot o mai uşură. Dacă tot nu fusese în stare să-i spună acestui Jean Marc pe şleau ce părere avea despre atitudinea lui, măcar în acest mod să-şi arate dezaprobarea.

Claude stătea în josul scării, aşteptând-o pe Dena.

— Tatăl tău este un om într-adevăr imposibil! îi strigă ea. Mă întorc mediat. Mă duc doar să-mi iau manualele. Şi apoi am face bine să ne ducem cât mai departe de acest loc!

Claude propuse să plece la drum cu bicicletele. În acest mod putea şi Dena să cunoască mai bine împrejurimile, iar el intenţiona să-i arate câteva locuri deosebit de frumoase pe care n-aveai cum să le descoperi dacă nu ţi le arăta cineva. Dena acceptă cu plăcere propunerea. Puse însă condiţia, ca să se vorbească pe parcursul întregii zile exclusiv engleza. În acest fel aveau parte de o zi de vacantă şi totuşi reuşeau să-şi facă şi treaba. Claude acceptă cu destul de puţin entuziasm.

După scurt timp pedalau împreună sub soarele dogoritor, de-a lungul şoselei încinse.

La început, Claude avu reţineri să se exprime în engleză şi rămase destul de tăcut. Dar după un timp oarecare începu totuşi să sporovăiască şi se dovedi că avea o mulţime de lucruri interesante de spus despre animalele pe care le vedeau au plantele de la marginea drumului.

Dena era uimită cât de multe ştia despre natură şi o amuza să-l ajute să traducă în engleză ce avea de spus.

— Repede, priveşte aici! strigă Claude dintr-odată, arătând spre un struţ maiestuos, care se plimba ţanţoş pe câmp, nu departe de şosea. L-ai văzut? Arată formidabil, nu-i aşa?

Dena nu-şi credea ochilor.

— Ia spune, dar nu este ieşit din comun să întâlneşti un struţ în libertate aici. În Franţa Meridională? întrebă ea uimită.

— Fireşte că este ieşit din comun. Claude râse. În fapt, pe-aici nu există struţi care să trăiască în sălbăticie. Nici vorbă. Ei aparţin tatălui meu. Sau, mai bine zis, i-au aparţinut.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Dena.

— Păi, ştii, uite cum este treaba. Deci, când se împerechează, struţii o fac pentru întreaga viaţă. Adică rămân împreună şi nicio forţă din lume nu îi mai poate separa. Cel pe care tocmai l-am văzut avea o femelă, care într-o bună zi s-a îmbolnăvit grav. Tatăl meu a crezut de cuviinţă să separe cele două păsări şi aduse femela acasă, pentru ca eu să o pot îngriji mai bine. Din păcate, pasărea a murit. În tot acest timp, masculul a dat târcoale prin apropierea casei. Însă, încă în aceeaşi zi în care femela a murit, a dispărut şi de atunci nu l-am mai revăzut niciodată.

Se părea că povestea îi făcuse pe Claude să devină puţin melancolic, pentru că în următoarele minute pedală în tăcere, având întipărită pe chip o expresie care îi trăda concentrarea.

— Dena, izbucni el apoi pe neaşteptate, crezi că tata a greşit prin faptul că nu a încercat niciodată să o regăsească pe mama?

În prima clipă, Dena nu reuşi să-i răspundă. Apoi îi vorbi cu glas scăzut:

— Claude, unii oameni se comportă la fel ca struţii. Iubesc doar o singură persoană, o viaţă întreagă şi nu există nimeni, care să poată înlocui această fiinţă unică. Dar fireşte, mai există şi ceilalţi, care consideră la un anumit moment al vieţii că se iubesc pentru eternitate, ca după trecerea câtorva ani să fie obligaţi să constate că nu mai au nimic să-şi spună. În acest caz – şi poate că aceasta a fost situaţia şi cu părinţii tăi – ar fi o greşeală să rămână în continuare împreună, când vremea dragostei a trecut de mult. Pentru că…

Acum. Dena vorbea mai mult pentru sine decât adresându-i-se lui Claude, care pedala cuminte lângă ea, ascultând cu multă atenţie.

— Pentru că eu consider că cel mai important lucru este să într-adevăr fericit lângă omul, pe care eşti de părere că-l iubeşti. Când ai parte de acest noroc, atunci aproape totul se rezolvă de la sine. Însă când acest noroc s-a veştejit, este mai bine să ai tăria să te despărţi. Dena făcu o pauză, privind gânditoare în zare. Apoi îşi întoarse privirile spre Claude şi spuse: în ceea ce mă priveşte, aş prefera să discutăm despre un subiect ceva mai puţi complicat. Ce zici?

Devenise dintr-odată conştientă de faptul că prin discursul de adineauri încercase să clarifice într-o oarecare măsură sentimentele pe care le încerca faţă de Webster. Pe cât de rău îi păruse că se terminase cu dragostea ei, pe atât de sigură era totodată că nu avea niciun sens să sufere după un bărbat care nu-i împărtăşea sentimentele.

Claude o smulse din visare, anunţând-o:

— Începând din acest loc nu mai putem înainta cu bicicletele. Cel mai bine este să le ascundem în tufişuri şi să ne continuăm drumul pe jos.

Dena se declară de acord, aşa că începură să înainteze pe o cărare extrem de îngustă, mărginită în ambele părţi de chiparoşi şi pini înalţi. Ramurile acestora erau atât de joase încât Dena şi Claude trebuiau să se plece adesea pentru a putea înainta.

Cărarea şerpuia, făcând nenumărate ocolişuri – pentru ca în curând să urce atât de pieptiş, încât Dena se văzu nevoită să-l roage pe Claude să facă un mic popas.

Soarele strălucea nemilos în înaltul cerului, înfigându-şi razele arzătoare în creştetul neacoperit al Denei. Sudoarea îi picura de pe frunte şi aproape că rămăsese fără suflu.

— Vino, nu mai avem mult! strigă Claude, care se afla la câţiva metri în faţa ei. Nu merită să ne mai oprim acum.

— Eşti la fel de îndărătnic ca şi tatăl tău! îi reproşă

Dena, dar expresia feţei ei arăta că nu o spunea cu răutate.

Cândva – Dena avea impresia că până în acel moment se scurseseră mai multe ore – Claude se opri în sfârşit şi-i spuse:

— Aşteaptă o clipă. Trebuie să găsesc intrarea cea bună.

Se luptară pentru a pătrunde printr-un tufăriş compact, înspicat cu cactuşi plini cu ace nesuferite, încât Dena ajunsese pe punctul de a renunţa. Tocmai când avea de gând să refuze să mai facă un singur pas măcar, Claude se opri şi exclamă:

— Ei, uite c-am ajuns!

Dena păşi lângă Claude şi scoase un strigăt de încântare.

— Oh, dar este fantastic! Ce este, o biserică sau o mănăstire? Niciodată până acum nu am mai văzut un Loc atât de frumos.

— Vino, am să-ţi arăt totul. Sunt doar foarte puţini cei care au măcar habar de existenţa acestui loc.

Claude o luă pe Dena de mână ca pe o fetiţă şi împreună pătrunseră între zidurile vechi.

Copleşită, Dena trecea dintr-o încăpere în alta. Pereţii erau pictaţi cu motive biblice şi se păstrau într-o stare surprinzător de bună, deşi din loc în loc tencuiala căzuse şi zidurile îşi dezgoleau rănile sfărâmate.

După câtva timp ajunseră în grădina năpădită de plante dintre cele mai ciudate. Printre ele erau şi câteva răsaduri cultivate cu diverse verdeţuri.

— Cine se îngrijeşte de această grădină? întrebă.

Dena uimită. Arată atât de bine întreţinută şi de curată.

— Ţăranii de prin împrejurimi. S-a împământenit din vechime credinţa că această grădină ar avea puteri mistice şi de aceea se îngrijesc să o păstreze în stare cât mai bună.

— Şi tu crezi în acest lucru? îl cercetă Dena pe Claude din priviri.

— Ei, în fond nu cred în aiureli dintr-astea, răspunse el cu superioritate. Dar este adevărat că întotdeauna mă

simt mult mai bine, după ce vin aici. Ia spune, nu ţi-e foame? Marie mi-a dat ceva de-ale gurii.

Claude scoase două pacheţele din sacoşă şi-i spuse:

— Vino cu mine. Ştiu un loc foarte potrivit pentru u, picnic.

Străbătură din nou clădirea şi ajunseră până la urmă într-o încăpere vastă, în centrul căreia susura o fântână arteziană.

— Ţăranii au reparat fântâna cu mult timp în urmă. Este o apă foarte bună de băut, îi explică Claude. Făcu palmele căuş şi le umplu cu apa limpede. Gustă, o invită el pe Dena. Este cât se poate de răcoritoare.

Dena trebui să constate că apa avea într-adevăr un gust nemaipomenit. Apoi se aşezară pe jos şi îşi mâncară sandviciurile până la ultima firimitură.

Dena observă că somnul începuse să-i dea tot mai mult târcoale. De vină erau atât mâncarea cât şi susurul plăcut al fântânii arteziene.

În cazul lui Claude, efectul părea să fie tocmai contrar. Sări neîntârziat în picioare şi o întrebă nerăbdător:

— Şi-acum ce facem, nu plecăm mai departe?

— Vorbeşti serios? Dena îl privea uluită. Îmi place atât de mult, că aş fi în stare să rămân ore întregi aici.

Dena se simţi străbătută de un fior fierbinte când, dintr-odată, îşi dădu seama că de multă vreme nu schimbaseră nici un singur cuvânt în engleză. Se ridică dintr-un salt şi exclamă:

— Oh, Claude, viclean ce eşti, ştii de când vorbim numai franţuzeşte!? De-ar şti tatăl tău! Pariez că ai băgat de seamă, dar ai tăcut chitic!

La această izbucnire violentă, Claude tresări de-a dreptul speriat. Dena îl prinse de umeri şi-l scutură.

— Puteai să faci bine să-mi atragi şi tu atenţia! îi reproşă ea în mod afectat.

În loc de a-i răspunde, Claude se roşi ca para focului. Dena regretă imediat că fusese atât de dură cu el. Doar ştia cât de sensibil era Claude.

— Îmi pare rău, Claude, îi spuse ea cu o voce mai blândă. Nu asta voiam. Nu am avut de gând să-ţi fac reproşuri…

Însă Claude nu-i răspunse, continuând să privească în jos, aparent foarte preocupat să mute cu piciorul o pietricică încoace şi încolo.

Dena încercă înfrigurată să înţeleagă ce îl afectase oare atât de puternic pe băiat. Probabil că avea o legătură cu faptul că tatăl său îl trata nu tocmai cu duhul blândeţii şi că din această cauză reacţiona disproporţionat de sensibil, chiar şi la o tachinare nevinovată.

— Şi unde ziceai că vrei să mergi? îl întrebă ea, încercând să-l îmbuneze. Aş dori să mai văd şi alte locuri – cu condiţia însă, să vorbim numai englezeşte, adăugă ea, ameninţându-l în joacă cu degetul.

Claude continua însă să păstreze tăcerea. În loc de răspuns se întoarse şi părăsi mănăstirea cu paşi mari, luând-o pe aceiaşi cărare pe care veniseră.

Denei nu i-a fost de loc simplu să se ţină de el. Însă nu spuse nimic ci se strădui din răsputeri să-l ajungă din urmă şi să ţină pasul cu el.

Când ajunseră din nou în locul unde cărarea dădea în sosea, Claude îşi scoase bicicleta din tufăriş, se aruncă în şa şi călcă puternic pedalele, fără să-i acorde Denei nici cea mai mică atenţie.

Dena se luptă să-şi scoată bicicleta din tufăriş cât putu de repede şi pedală în urma lui Claude. Era bucuroasă că şoseaua cobora în pantă spre coastă, începea deja să simtă de pe acum briza răcoroasă, care îi făcea atât de bine după aerul încins.

Claude se mai vedea doar ca un punctuleţ, departe pe şosea, la câteva sute bune de metri. Dena se strădui să pedaleze mai repede. Apoi însă constată cu uşurare că Claude îşi încetinise mersul şi o aştepta.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă ea circumspectă după ce îl ajunse din urmă, dar Claude rămase la fel de nepătruns.

— Şi acum, încotro mergem? îl întrebă Dena după ce

Claude coborî de pe bicicletă şi se pregătea să coboare stânca abruptă, la piciorul căreia se spărgeau vuind valurile Mediteranei.

— Urmează-mă, pur şi simplu, a fost tot ce găsi Claude de cuviinţă să-i răspundă. Aşa că Dena coborî în urma fui pe stânca cu colţuri ascuţite, care câteodată se sfărâmau sub picioarele lor.

După o vreme ajunseră pe un fel de platformă, împrejmuită de jur-împrejur de stânci şi în care, din acest motiv, nu se simţea nicio adiere.

Dena descoperi o deschizătură întunecată, care se căsca între stâncile cu forme bizare.

— Am ajuns, o anunţă Claude, dispărând în peşteră.

Pentru prima oară în decursul acelei zilei, Dena simţi că i se face puţin frică. Se opri, ezitantă, la intrarea peşterii şi chibzui, dacă nu era mai sănătos să facă cale întoarsă. Nu avea niciun chef să se târască în această văgăună întunecată şi strâmtă alături de un Claude, aflat într-o dispoziţie imprevizibilă.

— Eh, unde ai rămas? Claude reapăru la intrarea peşterii, făcându-i nerăbdător semn din mână.

Încă o dată, Dena cumpăni ce era mai bine să facă. Apoi hotărî că, probabil, era doar o simplă părere şi că nu avea. În fond, niciun motiv rezonabil pentru care să nu intre în această peşteră.

Era evident că Claude nu venea pentru prima oară acolo.

În mod normal, înăuntru a fi trebuit să fie întuneric beznă, dacă în colţ nu ar fi pâlpâit două lumânări, pe care Claude le aşezase desigur mai de mult acolo. Pe jos era întinsă o pătură din lână. Alături se găsea o sticlă plină pe jumătate cu un lichid limpede. Claude ridică sticla, o duse la gură şi trase din ea o înghiţitură zdravănă.

— Îmi dai şi mie puţin? îl rugă Dena, crezând că este vorba de apă.

Claude îi întinse sticla, dar, încă înainte de a apuca să guste, Dena îşi dădu seama după miros că nu conţinea nicidecum apă ci tărie, şi anume ţuică din pere.

— Mulţumesc, nu. Nu-mi trebuie aşa ceva, spuse ea strâmbându-se. O voce interioară o puse dintr-odată în gardă. Fugi, cât poţi de repede! Trebuie să ieşi de aici, înainte să se întâmple o nenorocire! Claude îi smulse sticla din mână şi mârâi cu o voce, pe care Dena nu i-o cunoştea:

— Cine nu vrea să servească, înseamnă că este deja servit. Făcu un pas nesigur în direcţia ei şi-i spuse apoi pe neaşteptate: Ei bine, acum ia să vedem dacă sunt sau nu bărbat în toată firea. Ştiu foarte exact ce gândiţi cu toţii despre mine. Toţi, dar în special tatăl meu, mă consideraţi un copil lipsit de experienţă. Dar îţi spun, am să-i arăt eu lui şi am să-ţi eu arăt şi ţie şi lumii întregi că sunt orice, numai un copil prost nu!

Dena se dădu înapoi câţiva paşi, dar era deja prea târziu. Se lovi de peretele de stâncă şi. Cu ochii măriţi de groază, îl văzu pe Claude înaintând spre ea. Când o ajunse, îşi apăsă cu putere trupul de al ei în timp ce buzele îi căutau gura cu înfrigurare.

Dena nu avea nicio scăpare, pentru că Claude îi strângea ca într-o menghină ambele braţe, împingându-se brutal în ea, lipind-o astfel de perete.

Are o putere uimitoare pentru un băiat atât de pirpiriu, îi trecu ei prin gând. Cuprinsă de panică. Dena începu să ţipe la el:

— Claude, încetează, nu ştii ce faci! îşi feri disperata capul într-o parte şi începu să lovească cu picioarele în jurul ei, cu întreaga forţă de care era în stare Probabil că îl atinse pe Claude într-un loc sensibil, pentru că îl auzi dintr-odată înjurând. În timp ce strânsoarea mâinilor sale slăbi.

Dena aruncă rapid o privire în jur, de cealaltă parte se întrezărea o geană de lumină. Acolo probabil se găsea intrarea în peşteră. Îşi strânse încă o dată toate torţele şi se smuci, trecând în fugă pe lângă Claude, care întinsese deja braţele în intenţia de a o bloca, alergând spre locul unde zărise licărul acela de lumină.

Claude făcu un salt în urma ei şi ar fi prins-o cu siguranţă, dacă nu s-ar fi împiedicat de pătura de lână.

Probabil că şi alcoolul pe care îl băuse l-a făcut să nu reuşească să se ridice destul de repede pentru a o împiedica pe Dena să scape.

Dena se târî cât putu de repede afară şi alergă, fără să întoarcă capul nici măcar o singură dată, în direcţia şoselei. Ajunsă acolo îşi dădu seama că în fuga ei nebunească uitase complet de bicicletă. Însă nicio putere din lume nu ar fi putut să o determine să se întoarcă să şi-o recupereze.

Aşa că mai alergă o bună bucată de drum pe şosea, până când simţi că se sufocă din cauza efortului. Epuizată, se lăsă să cadă pe o bucată de stâncă de la marginea şoselei.

După ce reuşi cât de cât să-şi revină, lacrimi grele începură să i se rostogolească necontrolat pe obraji. Cuprinsă de disperare, Dena îşi îngropă faţa în palme. Cum se ajunsese oare, pentru Dumnezeu, la aşa ceva?

Şi cum avea să-i explice ea lui Jean Marc ce se petrecuse?

9

PENTRU PRIMA OARĂ

În viaţa ei, Dena înţelese în toată grozăvia, ce înseamnă să fii total lipsită de orice sprijin. Nu exista nicăieri măcar un singur om, în care să fi putut avea cât de cât încredere.

Aşa că rămase pur şi simplu aşezată pe piatra ei, cu privirea pierdută în gol. Totuşi, după un timp oarecare, se dezmetici suficient pentru a-şi impune să ia o hotărâre.

Întrucât nu putea, de bună seamă, să rămână veşnic aşezată acolo, cel mai bun lucru era să se întoarcă la Jean Marc şi să-i povestească totul. Poate că era capabil să o înţeleagă şi n-o va arunca afară. În fond, lucrul de care Dena se temea cel mai tare, era să dea din nou ochii cu Claude.

Aşadar se ridică şi făcu câţiva paşi, încercând să-şi imagineze cam ce reacţie ar putea avea Jean Marc. Îşi reaminti cât de prietenos fusese ieri seară cu ea, când o rugase să rămână peste noapte.

Dacă i-ar fi fost indiferentă nu şi-ar fi dat cu siguranţă atâta osteneală! Şi apoi, faptul că o rugase să-i dea lecţii lui Claude!

Oare nu se putea ascunde în spatele acestui fapt şi un interes personal, care o privea?

Cu cât se gândea mai mult la Jean Marc, cu atât i se părea Denei mai probabil că va fi capabil să o înţeleagă. Poate că va reuşi să lămurească lucrurile dintre ea şi Claude şi să-l determine pe fiul său să îi prezinte scuze, conform tuturor regulilor. Nutrind astfel de gânduri dătătoare de speranţă, Dena luă hotărârea să se reîntoarcă la castel şi să procedeze întocmai cum îşi propusese.

Dar, unde se afla de fapt? Dena constată că soarele coborâse deja la orizont şi că nu avea nici cea mai mică idee asupra locului unde se găsea.

O cuprinse un nou val de disperare. N-ar avea niciun sens să mă resemnez acum, îşi făcu ea curaj singură. Trebuia neapărat să încerce să ajungă la Jean Marc.

Dena îşi continuă drumul la întâmplare, străduindu-se cu înfrigurare să recunoască ceva din locurile pe unde trecea. Dar întunericul, care începuse să se lase tot mai compact, făcea ca regiunea să i se pară şi mai necunoscută.

Dena mergea deja de o jumătate de oră când ajunse la o bifurcaţie. Nicăieri vreun om pe care să-l poată întreba pe ce drum să o apuce, nicăieri vreo casă unde să ceară un sfat.

În culmea iritării, Dena rămase în intersecţie, chibzuind în ce direcţie să o apuce. Era conştientă că şi-ar fi asumat un risc prea mare, dacă pornea la întâmplare. Dintr-odată observă în zare un punct negru, care părea să se apropie. Dena privi cu încordare punctul respectiv, încercând să-şi dea seama despre ce putea fi vorba. După câteva minute constată că era vorba de un ţăran cu o căruţă trasă de boi.

Dena se proţăpi în mijlocul şoselei. Dacă voia să treacă fără să oprească, ţăranul ar fi fost obligat să dea cu căruţa peste ea. Într-adevăr, omul îşi opri căruţa la câţiva

metri în faţa ei, întrebând-o cu enervare în glas ce căuta în mijlocul drumului şi dacă n-avea ochi în cap.

Dena înţelese numai cu mare dificultate dialectul aproape ininteligibil în care se exprima omul. La rândul ei. Se străduí să fie cât mai explicită când i se adresă:

— Vă rog, *Monsieur*, m-am rătăcit şi trebuie să ajung urgent acasă. Puteţi să mă luaţi cu dumneavoastră o bucată de drum?

Bătrânul nu se arătă prea entuziasmat de rugămintea ei. Întrucât faţa i se întunecă.

— Ia ascultă, micuţo, trebuie să ajung în piaţă cu încărcătura asta de fructe înainte de a se lumina de ziuă. Zău, nu am niciun minut de pierdut, te rog să mă crezi. Şi acum, dă-te la o parte şi lasă-mă să-mi văd de drum!

Era mai mult decât putea Dena suporta, izbucni în lacrimi şi-l imploră, suspinând puternic, să o ajute. Apoi, dintr-odată, îi veni ideea salvatoare.

— Ascultaţi, vorbi ea precipitat, stăpânul pentru care lucrez este foarte bogat. Desigur va fi foarte îngrijorat cu privire la soarta mea, în cazul că nu ajung acasă la timp. Sunt sigură că vă va cumpăra întreaga încărcătură de fructe, ca recompensă că m-aţi adus acasă teafără.

— Aşa ziceţi dumneavoastră? întrebă ţăranul destul de sceptic, părând să cumpănească dacă era cazul să rişte un târg ce părea atât de puţin sigur. Ei, atunci spuneţi-mi cum se numeşte acest stăpân bogat şi unde locuieşte, ca să-mi dau seama dacă ceea ce mi-aţi îndrugat este adevărat.

Dena trase adânc aer în piept şi spuse:

— Este *Monsieur* Jean Marc Clemence. Din păcate nu ştiu şi adresa exactă. Ştiu doar că locuieşte într-un fel de castel şi…

Bătrânul o întrerupse cu un gest de nerăbdare.

— Fireşte că îl cunosc pe *Monsieur* Clemence. Se pare că omul acesta ar avea un noroc nemaipomenit la cărţi. Oricine îl cunoaşte, în împrejurimi. Bătrânul îşi râse în barbă şi o invită pe Dena printr-un gest să se urce lângă el, pe capră.

Dena se grăbi să-i urmeze de îndată invitaţia, scoţând un suspin de uşurare.

I se părea că drumul a durat o veşnicie, când ajunseră în sfârşit în faţa portalului de intrare care ducea la casa lui Jean Marc.

Când impunătoarea clădire ajunse în câmpul ei vizual, Dena trebui să constate cu nelinişte că nu se vedea nicăieri vreo fereastră luminată. Doar nu era posibil să se fi culcat. Deja cu toţii, chibzui Dena. Cu siguranţă că a mai rămas cineva treaz, să mă aştepte pe mine.

Sau, să fi plecat oare cu toţii în căutarea mea?

Îl rugă pe bătrân să aştepte o clipă în faţă şi sări jos din căruţă.

Se propti în faţa porţii înalte şi bătu în ea cu pumnii cât putu de tare. Apoi aşteptă, cu urechile ciulite, să audă vreo mişcare în casă.

Însă totul rămase tăcut. Denei îi venea să plângă în hohote. Asta îi mai lipsea, să nu fie nimeni acasă. Ţăranul va face desigur un scandal monstru dacă nu-şi primea banii.

Lovi cu forţa pe care i-o dădea disperarea în masiva poartă de lemn şi, după o bucată bună de timp, auzi un zgomot din interior. Cineva se apropia de uşa de la intrare, fără nicio îndoială.

Apoi uşa se crăpă de-o palmă şi dinăuntru se ivi capul Mariei, îmbrăcată într-un halat de casă şi cu părul în dezordine.

— Oh. *Mademoiselle* Dena! exclamă ea. Nici nu bănuiţi ce s-a petrecut astăzi aici! Jean Marc a dat dispoziţie să nu vă permit sub niciun motiv să intraţi. Zău că-mi pare rău, dar o să dau de dracu’ dacă vă las înăuntru. Jean Marc era atât de furios încât cred că – că ar fi fost capabil de orice.

Apoi ochii îi căzură pe ţăranul cu căruţa.

— Şi ăsta ce mai vrea? întrebă ea înspăimântată.

Dena încercă să rezume în fraze cât mai concise întâmplările prin care trecuse în ziua respectivă.

— M-am rătăcit şi acestorii a avut amabilitatea să mă

aducă acasă. I-am promis că va fi bine răsplătit şi… păi, asta este… acum îşi aşteaptă banii.

— O clipă, mă duc să iau nişte bani. Spuse Marie cu înţelegere. Se întoarse după scurt timp cu portofelul, ieşi pe lângă Dena şi se duse la căruţă. Dena auzi cum se târguia cu ţăranul.

După câteva minute se întoarse clătinând din cap.

— Ce hapsân, bătrânul ăla. Ceva nemaipomenit. Mi-a cerut atâta bănet, cât nu câştigă probabil într-o jumătate de an.

— Şi… i-aţi dat? întrebă Dena cu voce tremurătoare.

Pot să vi-i restitui. Doar să mă lăsaţi să-mi iau portofelul din cameră.

— Nu-ţi face probleme în legătură cu asta, spuse împăciuitoare bătrâna. Deocamdată este mult mai important să chibzuim ce avem de făcut. Doar nu pot să te izgonesc în toiul nopţii şi să te las, pur şi simplu aşa, în voia sorţii. Intră măcar în hol. Este mult prea frig să stăm afară.

Dena o urmă pe Marie în casă. După numai câţiva paşi rămase ca înlemnită, privind cu ochi dilataţi de groază spre celălalt capăt al holului. Acolo stătea Jean Marc, îmbrăcat într-unul din halatele sale de mătase. Avea o mină atât de întunecată încât Dena îşi dori din tot sufletul ca pământul să i se crape în faţa picioarelor şi să o înghită.

— Du-te la culcare, mamă! se răsti el la bătrână.

— Noapte bună… Marie îi aruncă Denei o privire compătimitoare, înainte de a dispărea.

Jean Marc stătea ţeapăn, fixând-o pe Dena din priviri. Deşi nu spunea niciun cuvânt, Dena îşi dădu totuşi perfect de bine seama că Jean Marc clocotea şi că trebuia să facă un mare efort de voinţă, pentru a nu se repezi la ea.

— Dacă tot eşti aici. Spuse el abia stăpânindu-şi vocea, am putea să mai stăm puţin de vorbă, înainte de a ne părăsi pentru totdeauna.

Dena simţi cum i se moaie picioarele, când îşi dădu seama de furia greu stăpânită, care se ascundea în spatele vorbelor sale.

— Vino! îi comandă el, întorcându-se brusc. Cu mare dificultate, Dena îşi târî paşii în urma lui.

10

JEAN MARC SE ÎNdreptă întins spre camera sa de lucru, aşteptând în uşă până când intră şi Dena, ca şi cum s-ar fi temut totuşi să nu-i scape în ultima clipă. Apoi se aşeză pe marginea biroului său şi începu să se joace cu un creion, părând că nu ştie cum să înceapă.

O cercetă pe Dena cu o privire pătrunzătoare, apoi privi pe lângă ea şi-i spuse cu voce înăbuşită:

— Ştii, Dena… Făcu o pauză, lăsând impresia că nu ştie ce să-i spună. Apoi continuă să vorbească: Sunt şocat şi profund afectat de ceea ce s-a întâmplat astăzi.

Dena trase adânc aer în piept şi îl întrerupse:

— *Monsieur* Clemence, poate că ar fi mai bine dacă, pentru început…

Nu avu posibilitatea să continue, pentru că îi reteză fraza printr-o mişcare violentă. Dena înţelese că începea să-şi piardă stăpânirea de sine şi că o izbucnire necontrolată de furie părea inevitabilă.

— Este absolut inutil să-mi mai împui urechile în legătură cu ce s-a întâmplat, se răsti el la ea. Pentru că nu pot califica ceea ce s-a întâmplat astăzi decât ca pe un fapt absolut intolerabil şi scandalos! Dar, înainte să-mi ies şi mai mult din sărite, am să-ţi povestesc eu, în detaliu, ce s-a întâmplat. Poate aşa vei reuşi până şi tu să realizezi, că te-ai comportat de-a dreptul inacceptabil.

Denei nu-i venea să-şi creadă urechilor. *Ea* se comportase inacceptabil? Ceva nu era în regulă!

Şi-apoi începu, încet-încet, să se dumirească. Oare ce-i povestise, pentru Dumnezeu, Claude tatălui său?

Trebuia neapărat să afle acest lucru, asta dacă avea să i se ofere vreo şansă de a se justifica. Aşa. Că se hotărî să-şi ţină gura, măcar deocamdată, şi să aştepte ca Jean Marc să-i servească ce avea de spus.

Jean Marc puse picior peste picior şi se plecă uşor înainte, fixând-o pe Dena cu o privire îngheţată.

— După ce mi-am terminat treburile astă după-

amiază, începu el, m-am aşezat în camera de lucru cu o carte în mână, aşteptând întoarcerea voastră şi primul tău raport cu privire la progresele înregistrate de fiul meu. Am rămas aici şezând, până s-a făcut ora cinei. Deşi trecuse de ora opt, niciunul din voi nu a apărut, aşa că m-am văzut nevoit să mănânc de unul singur. Ceea ce mi-a displăcut din cale afară. Se ridică şi începu să umble fără astâmpăr, în sus şi-n jos. După cină m-am reîntors în această cameră şi am continuat să lucrez până în jurul orei zece. Începeam deja să-mi fac griji, întrucât nu mai venea niciunul din voi. Într-un târziu.

Către unsprezece fără un sfert, m-am dus la culcare.

Tocmai mă pregăteam să sting lumina, când, dintr-odată, cineva bătu la uşă. Am deschis şi am dat cu ochii de fiul meu. Trebuie să-ţi spun că acesta se găsea într-o stare deplorabilă… Jean Marc deschise un sertar al biroului, îşi aprinse o ţigară şi inhală profund.

— Cămaşa lui Claude era zdrenţuită, ca şi cum ar fi luat parte la o luptă sălbatică, iar pantalonii îi erau murdari şi de asemenea rupţi în mai multe locuri. Avea o julitură pe braţ şi ochii injectaţi, ca şi cum ar fi plâns. Când am încercat să-l iau în braţe pentru a-l consola am constatat cu groază, că respiraţia îi duhnea a alcool… Ochii lui Jean Marc trădau o furie necontrolată. Îţi poţi închipui, cam ce simţi ca tată. Când eşti obligat să constaţi că s-a abuzat de propriul tău fiu?

Dena rămase perplexă. Unde voia să ajungă? Ce putuse oare păţi Claude în drumul spre casă? Dar, înainte de toate – ce legătură avea ea cu toată povestea asta!? Jean Marc vorbea, ca şi cum ar face-o răspunzătoare pentru starea în care ajunsese Claude acasă!

— Fireşte, l-am întrebat ce s-a întâmplat şi unde erai, dar nu a fost în măsură să-mi răspundă, izbucnind în hohote de plâns. Abia după un timp am reuşit să-l liniştesc, încât să-mi poată povesti întreaga tărăşenie.

Ochii lui Jean Marc reflectau o expresie de profund dispreţ. Dena simţea că nu mai poate suporta.

— Indiferent despre ce tărăşenie vorbiţi, povestiţi-o

repede, pentru că încep să înţeleg că mă învinovăţiţi pe mine de starea lui Claude. Şi chiar că sunt din calea afară de curioasă să aflu ce aş fi făcut.

Privirea lui Jean Marc deveni încă şi mai dispreţuitoare, când spuse:

— Hai, Dena, lasă figurile, doar suntem amândoi oameni maturi. Astăzi abia mi-a devenit limpede, cât de matură eşti de fapt. Şi când mă gândesc că mi-am făcut tot timpul scrupule să mă apropii de tine! Ce prost am fost. Să nu-mi dau seama de teatrul pe care-l jucai, când te dădeai fată. Nevinovată şi lipsită de experienţă. Când, de fapt. Nu eşti decât o aventurieră, o stricată, care se dovedeşte din când în când şi atât de expertă în prefăcătorie, cum ţi-ai interpretat tu rolul, astăzi dimineaţă spre exemplu!

Dena aproape că rămăsese fără glas. Era incredibil!

— Aţi fi atât de amabil să povestiţi, acum ce v-a spus Claude? a fost tot ce reuşi să spună.

— Nu-ţi stă rău de loc. Când eşti furioasă, micuţo. Spuse Jean Marc, deşi consider că furia ta este complet deplasată. Ei bine, am să-ţi spun ce îţi reproşez. Într-un limbaj oficial, s-ar putea defini ca *tentativă de viol*. Întâi l-ai îmbătat pe Claude, apoi ai încercat să-l seduci. A reuşit să scape doar opunându-ţi rezistenţă. S-a opus cu mâinile şi picioarele, aşa mi-a spus, şi apoi a luat-o la fugă spre casă. Totul începu să se învârtească în capul Denei. Deşi se pregătise pentru ce putea fi mai rău pe drumul de întoarcere, la aşa ceva nu se aşteptase.

Mincinosul acesta viclean! Claude răsturnase pur şi simplu întâmplările din acea după-amiază, pentru a ieşi basma curată şi o băgase astfel pe Dena la apă, în cel mai ordinar mod cu putinţă. Auzi, îmbrăcămintea făcută ferfeniţă! Nu era decât teatru! Se adusese singur în asemenea hal, pentru ca versiunea lui să pară credibilă.

În acest moment, Dena realiză cât de fără ieşire era situaţia în care se găsea. Jean Marc tocmai lăsase să se înţeleagă că se simţise atras de ea. Dar acum, totul se schimbase. O considera perversă şi lipsită de scrupule. La aceasta se adăuga starea de furie ce-l cuprinsese şi faptul,

că nu avea de gând să-i dea voie să se justifice, ascultând şi versiunea ei asupra celor întâmplate.

Nu avea niciun motiv să-i acorde ei mai multă crezare, decât fiului său! Această constatare era o asemenea lovitură pentru Dena, încât ochii i se umplură de lacrimi şi, în loc să se justifice, rămase tăcută, suspinând nefericită.

Jean Marc privi împietrit în jos la ea.

— Se pare că nu ai de gând nici să dai vreo explicaţie, nici nu pari a voi să te justifici. De aceea consider că, pur şi simplu, nu ai nimic de spus, pentru că nu există ceva de spus în această situaţie. Vei înţelege desigur, că-mi este absolut imposibil să te mai tolerez în calitate de profesoară a lui Claude. Cel mai bun lucru pentru toţi ar.fi să părăseşti neîntârziat casa mea. Fiul meu a avut deja destul de suferit şi aş vrea să-l scutesc de orice altă neplăcere. Ştiu că este foarte târziu, dar mă văd nevoit să insist, să ne părăseşti încă în cursul acestei zile.

Dena nu ştia ce să mai facă. Cel mai rău era că îşi dădea acum seama, că Jean Marc nutrise mai mult decât o simplă simpatie faţă de ea şi că ea însăşi era pe cale să se îndrăgostească de el. Şi totul era acum distrus pentru totdeauna şi asta, din cauza unui eveniment care nu avusese niciodată loc!

— Încă o întrebare, Dena, întrerupse Jean Marc şirul disperat al gândurilor care o chinuiau. Aş vrea tare mult să aflu de ce ai încercat să-mi seduci fiul. Ai făcut-o, pentru că ştiai că nu sunt de acord să aibă de-a face cu femeile? Ai acţionat cu bună ştiinţă, pentru a-l sustrage influenţei mele paterne? Sau ai vrut doar să-mi demonstrezi că nu eşti nici pe departe atât de nevinovată şi fără de prihană cum te credeam? Pur şi simplu, nu pot înţelege, Dena. Mă depăşeşte. Te-am rugat să rămâi la noi, pentru că voiam să mă ocup de tine, pentru că nu-mi erai indiferentă şi nu doar pentru a-l învăţa pe Claude engleza. Şi acesta este modul în care... Se întrerupse şi păstră câtva timp tăcere. Apoi continuă, cu voce gâtuită: Cred că este mai bine dacă pleci chiar în clipa asta, înainte să fac un lucru pe care să-l

regret mai târziu.

Era mai mult decât putea suporta. Dintr-un salt, Dena se ridică şi părăsi încăperea. Urcă scările, sărind mai multe trepte odată, alergând într-un suflet în camera ei. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în timp ce-şi îndesă puţinele ei lucruri în geanta de voiaj. Apoi coborî scările tot în fugă. Ezită un moment în faţa uşii lui Jean Marc. Tentaţia de a mai intra o dată şi a-i arunca tot adevărul în faţă era prea mare.

Pentru o clipă, în faţa ochilor Denei se derula aievea scena, în care Jean Marc îi cerea iertare, strângând-o în braţele sale puternice, pentru a o consola şi ocroti.

Dar raţiunea îi spuse că n-ar fi avut niciun sens. Jean Marc nu ar fi crezut niciodată că fiul lui nu era decât un mincinos ordinar. Nu, îşi spuse ea, nu are niciun rost. Poate că, într-o bună zi. Claude îşi va da singur seama ce nedreptate mi-a făcut, sau poate că Jean Marc va înţelege până la urmă cât de amarnic s-a înşelat.

Dena merse încet în lungul culoarului şi apoi se strecură afară, prin portalul cel mare de la intrare. Răcoarea nopţii îi făcu bine. Porni ia drum, cât o duceau de repede picioarele.

Departe! Cât mai departe de această casă afurisită şi locuitorii ei atât de nedrepţi!

11

DOMNEA O BEZNĂ

atât de compactă, încât Dena avea dificultăţi să identifice cărarea care ducea la sosea. Îi era clar că avea şanse extrem de reduse de a găsi un adăpost la o oră atât de târzie.

Merse încet de-a lungul şoselei cumpănind ce putea face în această situaţie, când, dintr-odată, o fulgeră ideea salvatoare.

Pensiunea lui Angélique! Deşi nu-i convenea de loc gândul de a da ochii cu o Angélique trezită din somn, pe care s-o mai şi roage să-i ofere un adăpost, îşi dădu seama că nu avea de ales. Pe un asemenea frig i-ar fi fost imposibil să-şi petreacă noaptea sub cerul liber.

Când ajunse în sfârşit în sătuc, Dena se văzu nevoită să caute încă o bună bucată de timp, până găsi în fine pensiunea. În zare, cerul începea să se lumineze.

Cu inima bătându-i în gât, se opri în faţa porţii sperând din tot sufletul, ca Angélique să nu o chinuiască cu întrebările ci să-i dea, pur şi simplu, o cameră. Nu se simţea capabilă să-i dea niciun fel de explicaţii. Era prea obosită pentru aceasta. Evenimentele ultimilor douăzeci şi patru de ore o storseseră de toată vlaga.

Tremurând toată, atât de oboseală cât şi de frig. Dena aştepta să i se deschidă.

Şi într-adevăr, după scurt timp auzi apropiindu-se paşi şi în uşă apăru o fată tânără, care părea să nu fi trecut cu mult de vârsta de douăzeci de ani şi care, cu toată ora neobişnuit de matinală, îi zâmbi Denei cu amabilitate.

Este prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore când norocul îmi surâde, gândi Dena uşurată. Se interesă, dacă proprietara era acasă şi primi răspunsul că Angélique plecase la oraş şi nu avea să se întoarcă înainte de câteva zile.

Dena o întrebă pe fată dacă putea primi o cameră. Când îşi dădu seama că era privită cu un amestec de mirare şi curiozitate îi explică la repezeală, că se afla deja de multă vreme pe drum şi nu avusese posibilitatea să se odihnească.

Fata se mulţumi cu această explicaţie şi o invită înăuntru. Apoi o conduse pe Dena în cameră şi-i dori noapte bună.

Recunoscătoare, Dena îi dădu un bacşiş gras şi, după ce închise uşa, se aruncă în pat, complet epuizată, în numai câteva secunde adormi profund. Nu mai avusese putere nici măcar să se dezbrace…

Când se trezi, Dena nu-şi putu da seama de cât timp dormea. Curios i se păru doar faptul, că peste tot în jurul ei era întuneric.

Avea o durere de cap îngrozitoare dar simţea totodată şi o puternică senzaţie de foame. Dena încercă să ridice capul, însă zvâcniturile dureroase se intensificară în

asemenea măsură, încât îl lăsă repede să cadă înapoi pe pernă.

După un timp reuşi totuşi să se ridice şi coborî încet scările în căutarea fetei care o primise cu atâta amabilitate în ziua precedentă.

Dena o găsi un etaj mai jos, cântând pentru sine în timp ce ştergea praful.

— Bună ziua, spuse Dena cu voce tare, pentru a-i atrage atenţia. Fata se întoarse şi tresări speriată când dădu cu ochii de Dena. Dumnezeule Mare, dar ce palidă. Sunteţi! Vă este rău?

Dena făcu un uşor semn că da. Durerile de cap erau la fel de chinuitoare ca atunci când se trezise şi se simţea nesigură pe picioare. Pe deasupra simţea în răstimpuri că o cuprinde ameţeala.

— Da, nu pot spune că mă simt prea grozav, murmură ea.

— Dar de mâncat, aţi mâncat ceva? continuă fata cu întrebările.

Abia acum îşi aminti Dena că nu mai mâncase nimic din momentul în care împărţise la mănăstire sandviciurile cu Claude. O mâncare caldă i-ar fi prins bine, cu toate că era aproape sigură că slăbiciunea i se datora altor cauze. Totuşi o întrebă pe fată, dacă i-ar putea da ceva cald de mâncare.

— Cred că la o oră atât de târzie nu veţi mai găsi deschis niciun restaurant. Satul nostru este relativ mic iar magazinele şi localurile închid devreme. Dar am să vă pregătesc eu de îndată ceva la bucătărie. Vă rog numai să aveţi amabilitatea să nu pomeniţi despre asta de faţă cu ceilalţi clienţi, pentru că în mod normal noi nu servim şi masa. Am instrucţiuni foarte stricte în această privinţă de la *Madame* Angélique.

Dena îi mulţumi şi-i promise să nu spună nimănui. Dintr-odată, Dena avu senzaţia că picioarele nu o mai ţin, aşa că se îndreptă spre canapea, însă nu reuşi să o mai ajungă. Cu un oftat uşor, se prăbuşi leşinată.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă speriată

camerista. Până la urmă tot a leşinat!

Când se trezi, Dena privi cu uimire în jur. Era culcată într-o încăpere pe care nu o mai văzuse.

— Unde mă aflu? o întrebă pe fata care stătea lângă patul ei şi pe care o distingea ca prin ceaţă.

— Sunteţi tot în pensiunea noastră. Numele meu este Lila. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi, dar adineauri aţi leşinat. V-am dus în sus pe scări şi v-am culcat în pat.

Încetul cu încetul, Dena începu să-şi reamintească, chiar dacă nu avea decât o imagine vagă a celor întâmplate.

Dintr-odată sări însă ca arsă.

— Angélique! S-a întors? exclamă ea cu o expresie temătoare.

— Nu, fiţi fără grijă, o linişti Lila. *Madame* a telefonat şi a anunţat că nu se va întoarce înainte de săptămâna viitoare.

Lila nu-şi putea explica de unde o cunoştea această americancă pe stăpâna ei. Îi era însă teamă, deocamdată, să întrebe, pentru că era evident că Dena nu se simţea bine.

— Aţi dori să vă aduc o ceaşcă de supă fierbinte? Nu este ceva deosebit dar cred că trebuie neapărat să mâncaţi ceva, spuse ea cu îngrijorare.

Dena făcu un semn uşor că da şi Lila se grăbi să dispară la bucătărie.

Întinsă nemişcată pe spate, Dena încerca să recapituleze evenimentele ce i se întâmplaseră de când poposise pe coasta mediteraneană a Franţei. Dar, în loc să gândească cu mintea limpede la ce se petrecuse şi să tragă concluziile ce se impuneau, în mintea ei se învălmăşeau imaginile chipurilor a doi bărbaţi: când Webster, când Jean Marc. Făcând-o incapabilă să-şi pună ordine în idei.

Ce se întâmplase cu ea? Nu reuşea să se controleze? Cel mai bun lucru era să-i uite pe amândoi! Şi totuşi, imaginile chipurilor lor nu-i dădeau pace. Dena se înfurie. Cum să se liniştească în aceste condiţii?!

Plină de disperare. Dena se rostogoli pe o parte,

încercând să-şi stăvilească lacrimile. În această poziţie o găsi Lila, când se întoarse de la bucătărie. Nu-i puse niciun fel de întrebare, ci îi puse în faţă ceaşca cu supă împreună cu o felie de pâine. Apoi se aşeză pe marginea patului şi încercă să o liniştească cu vorbe bune. În timp ce Dena îşi sorbea supa în tăcere.

După ce se mai întrema puţin, Dena îi întinse Lindei ceaşca goală, zâmbindu-i recunoscătoare, dar apoi efortul o dădu gata şi adormi aproape instantaneu.

Lila se furişă de mai multe ori în cursul nopţii la patul Denei, pentru a vedea cum se simte. Aceasta dormea, dar părea chinuită de coşmaruri, pentru că se zvârcolea în somn şi suspina puternic. O dată chiar scânci cu voce tare:

— Webster!

Lila o mângâie pe păr şi-i vorbi cu blândeţe. Acest lucru păru să o liniştească, pentru că după scurt timp. Dena începu să respire regulat şi profund.

Lila ieşi în vârful picioarelor. Era deja dimineaţă, aşa că se îndreptă spre telefon şi formă prefixul Parisului. Se simţi uşurată când auzi în receptor o voce nazală:

— Alo, aici Hotel *Pansienne*. Cu cine doriţi, vă rog?

— Aş dori să-mi faceţi legătura cu *Madame* Masson. Este la camera douăzeci şi cinci, din câte ştiu.

— Da. Un moment, vă rog.

Se auzi un păcănit şi apoi Lilei i se păru că aşteaptă de o veşnicie, până auzi în receptor vocea lui Angélique.

— Alo, cine este la telefon?

Lila înghiţi în sec înainte de a se încumeta să răspundă. Apoi însă, spuse cu o voce fermă:

— Lila vă deranjează. Mi-aţi lăsat numărul de telefon unde să vă pot găsi, în cazul că ar interveni vreo situaţie, căruia să nu-i pot face faţă singură. Ei bine, această situaţie a intervenit şi de aceea v-am telefonat.

— Hai, dă-i drumul, despre ce este vorba? întrebă nerăbdătoare Angélique.

Lila îi povesti totul, începând cu momentul în care tânăra americancă sosise în plină noapte la pensiune, continuând cu îmbolnăvirea ei.

— Nu se simte de loc bine. Este teribil de agitată, are coşmaruri şi plânge tot timpul. Pare complet epuizată – şi nu numai din punct de vedere nervos. Nu prea ştiu ce să mă fac cu ea, nici cum s-o ajut. Mă gândeam că poate îmi daţi dumneavoastră un sfat.

Angélique tăcu câtva timp. Ştia cine era această americancă.

— Şi-a spus cumva numele? întrebă ea.

— Da. O cheamă Dena Parker.

Angélique chibzuia cu febrilitate. Ce se putuse petrece între Dena şi Jean Marc? Doar remarcase cât se poate de clar ce impresie profundă produsese fata asupra lui!

Dacă o dăduse afară, înseamnă că se petrecuse ceva foarte grav. În fond, ea, Angélique, nu avea decât de câştigat de pe urma acestei situaţii. Nu trebuia să-şi mai facă griji, că Dena ar putea să reprezinte o rivală periculoasă. Şi acum, când acest pericol nu mai exista, Angélique îşi putea permite să fie mărinimoasă.

— Voi încerca să mă reîntorc în această seară, spuse ea. Vom vedea atunci ce este de făcut.

Lila aşează receptorul cu sentimentul de uşurare că a făcut ce trebuia. Deşi *Madame* a ei era foarte capricioasă şi uneori chiar nedreaptă, astăzi îi păruse cât se poate de rezonabilă.

Angélique se întoarse într-adevăr, încă în aceiaşi noapte la pensiune, însă e drept, aproape de revărsatul zorilor. Primul lucru pe care îl făcu a fost să vadă cum îi merge Denei. Abia după ce se convinse că aceasta dormea profund se duse şi ea la culcare.

Lila era însă tot îngrijorată de starea sănătăţii musafirei ei. Se strecură tiptil în camera Denei şi se sperie când o găsi şezând în capul oaselor în pat, vorbind fără şir, cu ochii larg deschişi. Tocmai când se pregătea să o scuture, pentru a o trezi, Lila auzi cum Dena articulă limpede câteva nume.

„Webster”, de care Lila auzise deja, dar apoi şi „Claude” şi „Jean Marc”. Şi dintr-odată, în Lila se trezi o

bănuială. Să fi fost oare vorba de acel Jean Marc Clemence, despre care toată lumea din sat ştia că este iubitul lui Angélique şi de fiul acestuia, Claude? Dacă era aşa, ar fi fost din partea ei cea mai mare prostie, să-i povestească lui Angélique despre coşmarurile Denei.

Oricum, mai era şi mâine o zi, gândi Lila, întorcându-se în camera ei. Acum era oricum prea obosită să ia o hotărâre. Un lucru era însă cert: trebuia să fie foarte atentă ce-i povestea patroanei.

Angélique era imprevizibilă. Cine ştie ce idei îi mai veneau, dacă afla că Dena pomenea în somn numele iubitului ei?

Lila stinse lumina şi se culcă în pat. Nu după mult timp adormi profund, epuizată de frământările în legătură cu Dena.

12

CU TOATE CĂ-AVUSE se parte de o noapte atât de agitată. Lila se trezi dis-de-dimineaţă. Se îmbrăcă repede şi coborî la bucătărie unde pregăti micul dejun.

Apoi şterse praful şi făcu curat cu aspiratorul în camerele de jos, Pentru ca abia după aceea să urce cu tava încărcată scările şi să bată încet la uşa Denei.

— Intră! răspunse Dena.

— Ei, cum aţi dormit? întrebă Lila.

— Oh, cred că destul de bine.

— S-ar părea că vă merge într-adevăr mult mai bine decât ieri, o îmbărbăta Lila. Dacă continuaţi în acest mod, peste două zile veţi fi în plină formă.

Aşează tava cu micul dejun apetisant în faţa Denei.

— Aş vrea mult să mai pot rămâne puţin cu dumneavoastră, dar din păcate nu se poate, pentru că am o groază de treburi de rezolvat. V-am adus însă un clopoţel, pentru cazul că aţi avea nevoie de ceva. Nu trebuie decât să sunaţi şi va urca la dumneavoastră

Madame Angélique căreia puteţi…

— Angélique? o întrerupse De na îngrozită. Este aici? Credeam că… oh, cred că ar fi mai bine să-mi fac bagajele şi să dispar de aici!

— Nu! Nu puteţi face asta! Ar fi mult prea periculos, având în vedere starea în care vă aflaţi. Rămâneţi culcată în pat. Mă voi îngriji şi de acum încolo de dumneavoastră. Şi nu vă faceţi griji, *Madame* Angélique nu o să vă taie capul.

Epuizată, Dena se lăsă să cadă pe spate şi păstră câteva momente de tăcere. În fond, Lila avea dreptate. Era mult prea slăbită pentru a părăsi casa.

Dusă pe gânduri, luă o gură din cafeaua fierbinte şi muşcă dintr-o felie de pâine unsă cu unt.

Lila îi promise să se întoarcă cât mai repede putea, apoi coborî scările în fugă pentru a o căuta pe Angélique. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu patroana.

După ce o căută zadarnic câtva timp, Lila o găsi pe Angélique în grădină, ocupată să taie trandafirii care se ofiliseră.

I se potriveşte! gândi Lila furioasă. Eu îmi frământ creierii, cum să o ajut pe Dena să depăşească momentul dificil în care se află, iar Angélique nu se gândeşte decât la trandafirii ei!

Când o auzi pe Lila apropiindu-se, Angélique îşi aruncă pe spate părul des şi negru. Fără voia ei, Lila trebui din nou să constate că patroana arăta uimitor de atrăgătoare, pentru vârsta pe care-o avea. La cei aproape treizeci şi cinci de ani, Angélique avea încă un corp perfect proporţionat.

Angélique trecuse printr-o mulţime de afaceri amoroase şi renumele de care se bucura în sat nu era, din această cauză, dintre cele mai bune. Ei însă îi era indiferent ce gândeau şi vorbeau oamenii despre ea. Îşi trăia viaţa, aşa cum îi plăcea!

Înaintă câţiva paşi în întâmpinarea Lilei, făcându-i semne să se aşeze lângă ea, pe bancă.

— Ei, ia spune ce te frământă, o îndemnă ea pe Lila, iscodind-o totodată din priviri. Doar vii în legătură cu americanca aceia, aşa-i?

Lila confirmă din cap.

— Da, *Madame*, aş vrea să vă spun tot ce s-a

întâmplat de la început. Lila povesti cum se desfăşuraseră evenimentele, cu destul de multe amănunte: cum se trezise cu Dena la uşă în toiul nopţii, cum leşinase aceasta apoi şi că de atunci părea să nu îşi fi revenit complet, fiind probabil destul de grav bolnavă. Şi, dacă m-aţi întreba pe mine, încheie ea istorisirea, aş zice că boala ei nu este de natură fizică, ci psihică. Aş zice că este vorba despre o suferinţă din dragoste.

Interesul manifestat de Angélique deveni şi mai mare.

— Şi de unde această concluzie? întrebă ea.

Lila ştia că de-acum trebuie să fie atentă la ce va răspunde.

— Noaptea are deseori coşmaruri, de care nu-şi mai aminteşte după aceea. Făcu o scurtă întrerupere. Şi apoi, câteodată, pronunţă diferite nume în somn, numele unor bărbaţi, continuă ea cu ezitare.

— Oh, sunt toată numai urechi! o încurajă Angélique plină de încordare. Vrei să-mi spui despre ce nume este vorba?

Lila trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde:

— Au fost trei nume. Prima oară am desluşit „Webster”, apoi „Jean Marc” şi „Claude”. Văzând că reacţia violentă la care se aştepta din partea lui Angélique nu se produce, Lila căpătă mai mult curaj şi continuă: Ştiţi, este foarte ciudat. De câte ori îi vorbesc Denei despre acest lucru, tresare speriată. De aceea i-am promis că mă voi ocupa şi de acum înainte de ea. Am vrut să vă informez însă şi pe dumneavoastră despre această poveste.

Angélique continuă să stea nemişcată, în timp ce gândurile i se succedau cu rapiditate prin minte.

Încurajată de lipsa exploziei temperamentale la care se aştepta de fapt, Lila o întrebă curajoasă:

— Spuneţi-mi vă rog, o cunoaşteţi pe această tânără?

Angélique păru să se trezească la realitate în acest moment, fulgerând-o furioasă cu privirea.

— Lila. Te-am angajat ca să ţii casa curată şi să te ocupi să nu lipsească nimic oaspeţilor pensiunii şi nu

pentru ca să-ţi bagi nasul în problemele mele personale. E clar?

Lila, care tresări uşor la această izbucnire neaşteptată, murmură încurcată:

— Da. *Madame*.

— În rest, însă, îţi mulţumesc. Lila, continuă Angélique pe un ton mai blând, pentru că te-ai îngrijit atât de bine de musafira noastră. Am să mă ocup şi eu de această problemă, să văd ce s-ar putea face.

Dându-şi seama că Lila o plivea cu frică. Angélique adăugă:

— Să nu-ţi fie teamă că aş putea-o speria pe Dena Nici nu am să apar în faţa ei. Cred că nu stă prea bine cu nervii şi nu doresc să o neliniştesc şi mai tare. Tot tu te vei îngriji de ea ca şi până acum, iar restul lasă-l în seama mea.

Lila se ridică şi intră în casă. În timpul următoarelor ore, în timp ce-şi vedea de treburile pensiunii, se mai gândi sporadic cam la ce ar putea face Angélique. Deja regreta că îi povestise atâta patroanei.

Dar, în fond, ce altceva aş fi putut face. Îşi zise ea într-un târziu. Singură, nu aş fi putut să rezolv problemele Denei.

În dimineaţa respectivă Angélique a fost foarte ocupată. După discuţia pe care a purtat-o cu Lila, s-a dus întins la recepţia pensiunii, unde la acesta oră din zi putea sta şi cumpăni situaţia fără să fie deranjată.

Doamne, ce n-aş da să-mi pot aminti mai bine… Făcu un efort de memorie. Doar a pomenit de faptul că a lucrat ca învăţătoare la o scoală. Pariez zece la unu că acest Webster a fost unul din învăţătorii de la această scoală şi cu care a avut o relaţie mai deosebită.

Indiferent de ce natură o fi fost aceasta.

Dacă l-aş putea determina pe acest Webster să vină încoace şi s-o ia cu el, aş scăpa de toate grijile şi nu ar mai reprezenta niciodată vreo ameninţare pentru mine, în ceea ce-l priveşte pe Jean Marc.

Angélique îşi sprijini gânditoare capul în palmă. Tare

mult ar fi vrut să ştie ce se petrecuse între Jean Marc şi Dena. Fireşte, cel mai simplu luciu ar fi fost să-l întrebe direct pe Jean Marc. Dar alungă imediat acest gând. Cine îi putea garanta că nu va nutri mai mult decât sentimente părinteşti, dacă ar afla că zace singură şi bolnavă în pensiunea ei.

Nu. Este cu siguranţă mult mai cuminte ca deocamdată să-mi ţin gura, gândi Angélique. Trebuie să reuşesc să dau cumva de acest Webster!

Angélique îşi petrecu tot restul dimineţii încercând să-şi amintească la ce şcoală predase Dena. Era parcă o şcoală de fete... Of, Doamne, dacă aş reuşi să-mi amintesc cum se chema!

Chit... nu, Chat... urmat de încă ceva. La dracu' cu memoria mea, îşi spuse Angélique plină de ciudă. Dar apoi se concentră din nou. „Chatwing, Chatwood", pronunţă ea cu voce tare. Nu parcă altfel sunase, deşi începea să semene destul de bine.

— Chatsworth! exclamă dintr-odată Angélique. Exact, şcoala de fete din Chatsworth! Da, asta este.

Fără să mai stea nicio clipă pe gânduri, Angélique puse mâna pe telefon şi formă numărul informaţiilor.

— Sunt Angélique Masson. Trebuie să dau un telefon urgent în Statele Unite. Şi anume, trebuie să vorbesc urgent cu şcoala de fete din Chatsworth, din Noua Anglie. Este o problemă deosebit de urgentă. Trebuie să găsiţi neapărat numărul respectiv, indiferent de cât. Timp ar dura.

Rugămintea lui Angélique era atât de imperativă, încât telefonistei de serviciu nu-i rămase nicio alternativă şi îi promise să facă tot ce-i va sta în putinţă.

O jumătate de oră mai târziu telefonul de pe biroul lui Webster Barrett, directorul şcolii de fete din Chatsworth, începu să sune strident.

Webster se miră. Cine putea să-l sune, când, de regulă, telefonul rămânea tăcut pe durata vacanţelor? Toată lumea era plecată: elevele la părinţi, iar învăţătorii în concediu. Webster prefera să folosească perioada

vacanţelor pentru rezolvarea problemelor administrative şi altor munci, pentru care nu-şi găsea niciodată destul timp în restul anului.

Pe deasupra nici nu avea cu cine petrece vacanţa, aşa că nu avea niciun rost să-şi facă planuri de concediu.

În timpul acestor săptămâni îi rămânea mult timp pentru gândire. Aşa că s-a gândit mult şi la Dena. Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu ea şi dacă procedase corect atunci când fata îi mărturisise ce sentimente nutrea faţă de el.

Nu pot crede că o fată atât de tânără ca Dena ar fi putut fi într-adevăr fericită cu un director de şcoală cu părul cărunt „aşa ca mine, îşi repeta el întruna.

Îl preocupa totuşi mult ilustrata trimisă de Dena din Franţa. Era conştient că rândurile ei reflectau orgoliul rănit, dar era mereu cuprins de îndoieli, dacă a făcut bine când i-a dat Denei de înţeles că apreciază înclinaţia ei ca pe o simplă copilărie.

Şi, dacă era să fie foarte cinstit cu sine însuşi, acum regreta întrucâtva că o expediase atât de brutal pe Dena.

Chiar dacă nu era el ibovnicul cel mai indicat pentru Dena, dar ar fi putut măcar veghea părinteşte asupra ei, i-ar fi putut fi ca un frate mai mare, pe care te poţi oricând bizui la nevoie.

Cel mai tare îl necăjea faptul că Dena îi scrisese că nu se va mai întoarce niciodată la scoală. Şi nici vreo adresă nu i-a dat. Nu avea deci nicio posibilitate să o contacteze. Nu-i rămânea decât să spere că într-o bună zi va da ea însăşi de ştire.

La toate acestea se gândea Webster când sunetul ascuţit l-a trezit din visare. Oare cine putea să sune acum, în timpul vacanţei?

Webster ridică receptorul şi se recomandă. O clipă nu auzi nimic, apoi se auziră mai multe păcănituri. Apoi auzi, parcă de la mare distanţă, o voce cu un puternic accent franţuzesc.

Asistă mirat la un schimb de cuvinte între centralistă şi o altă voce de femeie.

— *Madame*, aveţi legătura cu numărul solicitat, spunea centralista. Puteţi vorbi.

— Mergi, *Mademoiselle*, răspunse cealaltă voce. Care apoi continuă: Scuzaţi, vorbesc oare *cu Mister* Webster de la şcoala de fete din Chatsworth, Noua Anglie?

— Da, la telefon, răspunse iritat Webster.

Angélique cumpăni un scurt moment, cum era cel mai indicat să-i comunice acestui bărbat necunoscut ce avea de spus. Apoi se hotărî să-i descrie starea actuală a musafirei sale şi să apeleze astfel la compasiunea lui, indiferent de natura relaţiei sale cu Dena.

— Scuzaţi-mă, *Mister* Webster… din păcate nu cunosc numele dumneavoastră de familie, de aceea mă văd obligată să…

— Mă numesc Barrett, Webster Barrett, o informă el. Dar despre ce este vorba, vă rog? continuă el cu nerăbdare, pentru că întreaga poveste îl intriga din ce în ce mai mult.

— V-am telefonat, întrucât presupun că o cunoaşteţi pe o anumită *Miss* Dena Parker, care se găseşte de câteva zile în pensiunea mea. Sun din *Y'quem*, un mic orăşel din sudul Franţei, de care cu siguranţă că nu ai auzit până acum…

— Doar nu s-a întâmplat nimic Denei? exclamă îngrijorat Webster şi Angélique înţelese imediat că relaţia lui cu Dena nu putea fi numai pur profesională.

— Nu. Nu, îl linişti ea repede. Nu trebuie să vă faceţi griji. Nu a suferit vreun accident şi nici nu este grav bolnavă.

— Dar atunci ce-a păţit? întrebă Webster nerăbdător.

— Păi ştiţi, nici eu nu-mi dau seama prea bine. Aş zice că echilibrul ei psihic a fost puţin deteriorat. De exemplu, are frecvent coşmaruri în care strigă numele unor persoane. Persoane ia care probabil că ţine mult. Printre ele a pomenit şi numele dumneavoastră. Ei bine, întrucât ştiam că Dena a predat la şcoala dumneavoastră, m-am gândit că poate ar trebui să vă informez asupra stării în care se află…

— *Mademoiselle*… Webster era extrem de agitat.

— Angélique Masson, îl întrerupse ea, ştiind deja cum să continue conversaţia cu acest necunoscut.

— *Mademoiselle* Masson, vă sunt foarte recunoscător pentru osteneala pe care v-aţi dat-o să mă anunţaţi. Fireşte, trebuie să mă gândesc la ce pot face. Spuneţi-mi, aţi putea să-mi rezervaţi o cameră în pensiunea dumneavoastră, dacă iau mâine dimineaţă avionul şi vin în Franţa? Cred că ar fi mai bine să vin să văd la faţa locului cum se simte Dena. Mă simt răspunzător pentru ea, de când şi-a pierdut tatăl. Nu mai are pe nimeni în rest, care să i poarte de grijă.

— Dacă vreţi să vă daţi osteneala să veniţi încoace, îi replică încântată Angélique, mă voi îngriji fireşte să primiţi o cameră în pensiunea mea, domnule Barrett.

— Vă mulţumesc foarte mult. *Mademoiselle* Masson.

Voi veni cu primul avion de mâine. Sunt încântat că voi avea ocazia să vă cunosc. Ultimele cuvinte erau mai mult un fel de-a zice, pentru că singurul lucru de care Webster se bucura într-adevăr, era că o va revedea pe Dena. Era totodată şi foarte îngrijorat de soarta ei, dar asigurările pe care i le dăduse Angélique, că Dena nu era serios bolnavă, îl liniştiră întrucâtva.

Oare suferea Dena din dragoste? Să-l fi iubit încă, deşi îi scrisese că nu mai voia să aibă de-a face cu el? Să se fi datorat boala de care suferea faptului că dragostea îi rămăsese neîmpărtăşită?

Astfel de gânduri se succedau în mintea lui Webster, în timp ce-şi făcea ordine pe birou, oprindu-se apoi pentru a privi pe fereastră la munţii din zare.

Mai aruncă o ultimă privire spre birou, constată că totul era aşezat la locul său, apoi ieşi şi închise cu grijă uşa după el.

Fără să piardă niciun minut plecă acasă şi începu să îndese într-o valiză încăpătoare diverse obiecte de îmbrăcăminte precum şi de uz personal, de care credea că va avea nevoie.

În fond este un sentiment plăcut să ştii că cineva are

din nou nevoie de tine, după toţi aceşti ani care s-au «curs de la moartea soţiei, cugetă el.

Dintr-odată, pe Webster îl fulgeră gândul că nici nu ştia la ce oră decola avionul. Speriat de propria-i necugetare se repezi cu telefonul în braţe pe marginea patului şi formă numărul aeroportului.

La ora opt seara, Webster se afla deja la bordul avionului transatlantic în direcţia Franţei meridionale.

13

PENTRU LILA, ZIUA

următoare începu la fel ca celelalte. Îşi termină treburile legate de bunul mers al pensiunii şi. Printre picături, îi duse Denei micul dejun în cameră şi-i ţinu companie în timp ce mânca.

Apoi o auzi pe Angélique sunând după ea. Se scuză faţă de Dena şi coborî în fugă scările. Ciocăni la uşa patroanei şi intră. Angélique era ocupată cu periatul părului ei negru şi des.

— Ce pot face pentru dumneavoastră. *Madame*? întrebă Lila.

— A sosit un anumit domn Webster Barrett în dimineaţa aceasta? întrebă Angélique fără să-şi întrerupă activitatea.

— Nu, *Madame*. Îl aşteptaţi să sosească?

— Ai aranjat camera vecină cu cea ocupată de *Miss* Parker? i-o reteză Angélique, în loc de răspuns.

— Da, camera este gata, răspunse Lila.

— Bine. Deci, când va apărea acest domn Barrett, primul lucru pe care îl faci este să-l aduci la mine. Ai înţeles? Explică-i cum crezi de cuviinţă, dar ai grijă să pot vorbi neîntârziat cu el, e clar?

— Da. *Madame*, răspunse uşor mirată Lila. Mai aveţi şi alte dispoziţii?

— Nu, asta este tot pentru moment.

Lila ieşi şi închise uşa în urma ei. De ce-i păsa oare patroanei atât de acest *Monsieur* Barrett? Ceva nu era în ordine, cu siguranţă!

Lila era aproape sigură că era vorba de acelaşi

Webster, de care pomenise Dena atât de frecvent în somn. Dar, oricât de mult şi-ar fi sucit mintea, nu reuşea să înţeleagă ce intenţiona Angélique.

Între timp. Angélique stătea în faţa oglinzii, gândindu-se ce era cel mai indicat să îmbrace pentru a-l întâmpina cum se cuvine pe acest Webster. Un bărbat capabil să traverseze jumătate din glob în urma unui simplu apel telefonic. Nu putea nega că acest lucru făcuse o impresie puternică asupra ei. Jean Marc, spre exemplu, nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Şi astfel. Angélique hotărî că în niciun caz nu putea fi o greşeală din partea ei. Dacă se prezenta cât mai atrăgătoare cu putinţă. Nu se putea şti niciodată…

Deschise dulapul şi probă, ţinând în mâini, o rochie după alta, până se decise în fine pentru una neagră, mulată pe corp. Care îi reliefa şi mai mult formele aţâţătoare. Angélique îşi trase fermoarul şi încălţă nişte sandale negre, cu tocuri înalte, care făceau ca picioarele să-i pară şi mai lungi.

Cred că va regreta, dacă va fi obligat să plece cu această şcolăriţă, gândi ea, în timp ce-şi tampona uşor cu degetul după ureche puţin din parfumul realizat special pentru ea.

Apoi se aşeză confortabil cu o revistă în braţe, aşteptând sosirea lui Webster.

Lila îşi vedea de ştersul prafului, dar gândurile îi zburau la ce urma să se întâmple după ce sosea Webster.

I se păruse foarte ciudat că Angélique îi dăduse indicaţia de a nu o da în niciun caz la telefon, dacă ar fi sunat Jean Marc. Aşa ceva nu se întâmplase niciodată de când lucra pentru Angélique. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât povestea îi plăcea mai puţin Lilei.

Şi care ce s-ar putea întâmpla, se întrebă ea, în cazul că l-aş suna pe Jean Marc Clemence din proprie iniţiativă? Dacă nu era acel Jean Marc, al cărui nume îl pronunţase Dena în somn, va susţine, fără doar şi poate, că nu cunoaşte nicio Dena Parker. Dar dacă el era acel Jean Marc cu pricina, atunci cu siguranţă că l-ar fi interesat să afle că

Dena zăcea bolnavă în pensiunea lui Angélique şi că-i pronunţase numele în somn.

Cu cât cugeta Lila mai mult la acest aspect, cu atât se convinse că trebuia să ia iniţiativa şi că era cât se poate de indicat, ca Jean Marc să fie informat cu privire la starea Denei. Şi cea mai sigură cale de a-i da de ştire, fără să fie descoperită, era să se ducă la el diseară, târziu…

Lila era încă preocupată de aceste gânduri, când tresări speriată la auzul soneriei.

Când deschise văzu un bărbat îmbrăcat foarte corect, cu păr uşor încărunţit, umeri largi şi o faţă prietenoasă, care exprima o uşoară stare de nervozitate şi o pereche de ochi inteligenţi, care clipeau, cercetând-o atent peste rama ochelarilor.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi *Monsieur* Webster Barrett! exclamă ea.

Lila nu-i ascunse faptul că bărbatul îi plăcu din prima clipă. Îi zâmbi radios.

— Vă aşteptam, *Monsieur* Webster, şi mă bucur că aţi venit. Cum aţi călătorit?

— Oh, bine, mulţumesc. Mă tem doar că sunt puţin cam obosit. Ştiţi, călătoriile atât de lungi sunt puţin cam obositoare pentru un om atât de înaintat în vârstă, ca mine. În timp ce făcea această afirmaţie chipul i se lumină de un zâmbet strengăresc care îl făcu să pară atât de tânăr. Încât Lila se aplecă repede să-i ia valiza, pentru a ascunde impresia puternică pe care i-o făcuse.

— *Mademoiselle* Angélique vă aşteaptă în camera ei, rosti Lila cu politeţe rigidă când se ridică. Vă rog să aveţi amabilitatea de a mă urma sus. *Madame* Angélique doreşte să vă vorbească, înainte de a vă duce să o vedeţi pe Dena. Dar poate că ar fi mai bine să vă conduc întâi în camera dumneavoastră. Aţi putea să vă odihniţi şi să vă răcoriţi puţin după drum.

— Sunteţi foarte amabilă. Webster îi zâmbi cu căldură. Şi cum spuneaţi că vă numiţi? o întrebă el.

Sub privirea lui, Lila simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Ruşinată, întoarse capul când îşi spuse numele.

Urcă scara în faţa lui şi-i arătă camera. Când se pregătea să plece, Webster îi spuse:

— Vă mulţumesc pentru primirea atât de amabilă şi sper să ne întâlnim mai des pe durata şederii mele în această pensiune, chiar dacă nu am de gând să stau mult.

Lila nu prea ştia ce să-i răspundă. În loc de aceasta, îi explică unde era camera patroanei. Apoi ieşi grăbită, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Afară se opri o clipă, întrebându-se care putea fi natura relaţiei dintre Dena şi Webster. Numai de nu l-ar iubi. Ce minunat trebuie să fie să îl ai de prieten pe acest om, îşi continuă ea gândul. Apoi îşi aduse aminte de Jean Marc. Poate că Dena era îndrăgostită de acesta din urmă şi nu era legată prin nimic de Webster! Cu cât se gândea mai mult la această eventualitate, cu atât mai convinsă era Lila că trebuia neapărat să facă ce-şi propusese. Astăzi încă avea să se ducă la Jean Marc Clemence şi să-i povestească totul!

Angélique auzi un ciocănit uşor în uşă. Se ridică din fotoliu, aruncă o ultimă privire cercetătoare spre oglindă şi deschise.

— Fiţi bine venit, îl salută pe Webster cu exuberanţă. Îi întinse mâna, trăgându-l apoi după ea, în încăpere. Ne bucurăm că aţi venit. Vă rog, faceţi-vă cât mai comod.

Făcu un gest de invitaţie spre patul monumental, lăsându-se ea. Însăşi să alunece înapoi în fotoliu, singurul loc pe care se putea aşeza din toată încăperea.

Webster, care nu era obişnuit cu astfel de invitaţii, se ghemui jenat pe extremitatea marginii patului.

— Când aş putea s-o văd pe Dena? întrebă el pe un ton atât de insistent, încât Angélique ridică mâinile.

— Vă rog, dăruiţi-mi doar câteva minute de atenţie. După aceea vă puteţi duce imediat la ea.

Se îndreptă cochetă în fotoliu, îşi încrucişă astfel picioarele încât să şi le pună cât mai bine în valoare şi-şi cufundă privirea în ochii lui Webster.

Acesta continua însă să rămână imun la farmecele ei, trăgându-se de barbă într-un tic nervos.

Angélique se aplecă puţin spre înainte şi spuse:

— S-ar părea că prietena dumneavoastră se află sub efectele unui şoc puternic, cu privire la cauzele căruia nu cunosc însă din păcate nimic. Este adevărat, am – totuşi o oarecare bănuială.

Angélique îşi schimbă poziţia picioarelor într-un mod care trăda o îndelungată experienţă, alunecând spre marginea fotoliului, astfel încât marginea rochiei alunecă aparent absolut întâmplător mai sus.

— Ştiu că este o întrebare foarte personală şi că nu este treaba mea, însă m-ar interesa mult să ştiu dacă nu v-aţi certat cumva, dumneavoastră şi Dena, înainte ca ea să vină aici şi dacă ceea ce se întâmplă acum cu ea nu s-a produs, eventual, ca urmare a acestor divergenţe de păreri. După părerea mea, această fata a trăit o experienţă care a marcat-o profund.

— Păi da… confirmă Webster cu oarecare ezitare, a existat într-adevăr o divergenţă de opinii între Dena şi mine, dar de atunci a trecut deja destul de multă vreme. N-aş fi crezut niciodată că ar putea declanşa astfel de consecinţe.

— Vă voi spune cinstit ce gândesc, *Mister* Webster, spuse Angélique. Era hotărâtă a ghideze discuţia într-o direcţie care să-i servească intereselor ei personale. Consider onestitatea singura atitudine indicată în… Această poveste. Intuiţia îmi şopteşte că Dena a suferit o cruntă decepţie din dragoste şi că starea ei prezentă este o consecinţă directă a faptului, că dragostea ei nu a fost luată în serios, sau a fost poate chiar respinsă…

Webster începea să simtă o aversiune din ce în ce mai puternică împotriva acestei frumuseţi atât de desăvârşite. În mod evident, această femeie se amesteca în mod grosolan în problemele sale personale, ceea ce-i displăcea profund. Se hotărî să nu-i mai răspundă decât la câteva întrebări şi să pună cât mai repede punct acestei conversaţii dezagreabile. Voia să o vadă pe Dena!

Dar Angélique nici nu aştepta vreun comentariu din partea lui, întrucât continuă imperturbabilă:

— Dacă îmi permiteţi un sfat bine intenţionat, *Mister* Webster, luaţi-o pe Dena cu dumneavoastră înapoi în Statele Unite. Dacă îi veţi destăinui ceea ce simţiţi pentru ea. Toate problemele care o frământă atât, în prezent se vor rezolva de la sine şi se va înzdrăveni pe loc. În fond, fata nu vă aştepta decât pe dumneavoastră.

Lui Webster nu-i convenea câtuşi de puţin modul familiar în care această femeie, complet străină pentru el, se amesteca în aspectele vieţii lui personale. Pentru a nu prelungi această discuţie neplăcută, îi spuse pe un ton blând:

— *Madame* Masson, am să mă gândesc la ceea ce mi-aţi spus. Dar acum îmi veţi permite desigur să o văd pe Dena, nu-i aşa? Doresc să nu mai amân întâlnirea cu ea.

— Dar fireşte, ciripi Angélique. Se ridică graţios din fotoliu şi se îndreptă spre uşă, trecând pe lângă Webster. Îi explică unde era camera Denei în timp ce Webster nu reuşea să scape de impresia că Angélique stătea nejustificat de aproape de el.

— Sper să vă simţiţi bine la noi, îi spuse ea în încheiere cu un zâmbet seducător. Vă doresc o şedere cât mai plăcută.

Webster ieşi în grabă. Angélique închise uşa în urma lui şi rămase sprijinită de ea. Un zâmbet răutăcios îi juca pe buze.

Cât de evident era faptul că bărbatul acesta, de vârstă destul de înaintată, ce-i drept, ţinea mult la Dena.

— Oricum, am făcut tot ce mi-a stat în putere, spuse ea cu voce tare. Acum, modul în care se va termina această poveste depinde numai de el. Dar, cu cât va dispare Dena mai repede de aici, cu atât va fi mai bine.

În adâncul sufletului ei însă nu reuşi să-şi reprime o pornire de invidie pentru faptul că farmecele ei nu avuseseră niciun efect asupra lui Webster, care o prefera în schimb pe această şcolăriţă.

Ce să-i faci, gusturile diferă, se consolă ea şi cu aceasta, consideră problema Webster închisă definitiv.

precauţie la uşa Denei. Neprimind niciun răspuns, apăsă uşor pe clanţă şi întredeschise uşa.

— Sunt trează, răsună o voce limpede. Intraţi! Dena era convinsă că este Lila, motiv pentru care nici nu reacţionase la ciocănit. În ultima vreme. Lila intra la orice oră în camera Denei şi era întotdeauna primită cu căldură.

Webster intră în încăpere.

— Nu sunt Lila. Vrei totuşi să intru?

La auzul acestei voci. Dena tresări violent.

— Tu – tu. Webster? Chiar tu eşti? Nu se poate, oare visez?!

Webster era atât de mişcat revăzând-o pe Dena. Încât alergă la patul ei, luând-o în braţe şi sărutând-o apăsat pe obraz.

— Dena, spuse el cu gingăşie. Acum sunt aici. Nu trebuie să-ţi mai faci griji. De-acum totul va fi bine.

Dena tresări involuntar, trăgându-se puţin înapoi. În faţa acestei neaşteptate izbucniri sentimentale. Pe cât de puţin se aşteptase să se trezească cu Webster în camera ei. Pe atât de surprinzătoare era această manifestare de afecţiune.

Dar ei păru să nu observe atitudinea ei, continuând să se lase purtat de sentimente:

— Dena, dacă vrei, te iau înapoi cu mine, în Statele Unite, şi acolo vom începe o viaţă nouă împreună. Te rog din suflet să-mi ierţi comportarea condamnabilă. Acum ştiu că am acţionat prosteşte şi egoist. Mă temeam că sunt prea bătrân pentru tine. Dar, de-atunci mi-am dat seama, că acest lucru nici nu contează atât de mult, când oamenii se iubesc cu adevărat.

O privi nerăbdător. Dena nu ştia cum să reacţioneze la această neaşteptată declaraţie de dragoste. Şedea speriată în pat şi încerca înfrigurată să-şi pună ordine în învălmăşeala gândurilor care o paralizau.

Webster întinse mâna pentru a-i mângâia obrazul, dar Dena se trase instinctiv înapoi.

— Eu… nici nu ştiu ce… ce să spun, se bâlbâi ea. Nu

aveam nici cea mai vagă idee despre faptul că eşti aici. Totul se întâmplă atât… atât de neaşteptat şi – eu… eu, am fost atât de singură în ultima vreme. Nu mai sunt obişnuită să-mi poarte cineva astfel de grijă.

Dena era însă conştientă că nu era cinstită în ceea ce spunea, nici măcar faţă de ea însăşi.

Fie că îi convenea sau nu, trebuia să recunoască faptul că simţise dezamăgirea ca pe o durere ascuţită, când îl văzuse intrând în încăpere pe Webster – şi nu pe bărbatul pe care îl aştepta cu atât dor.

În acest moment realiză că, pentru ea, Webster nu putea fi niciodată altceva decât un vechi şi bun prieten, pe care te puteai oricând bizui.

Nu-şi dorea nimic cu mai multă ardoare decât să-l revadă pe Jean Marc, să-i simtă apropierea, să fie cuprinsă în braţe de către el. Faptul că acum Webster era cel care îi spunea vorbele, pe care şi le dorea atât de mult spuse de către celălalt, o făcea şi mai tristă.

În acelaşi timp, îşi reproşa că este josnică şi nerecunoscătoare, pentru că nu era în stare să răspundă sentimentelor lui Webster, când acesta bătuse atâta cale de dragul ei. Nu voia cu niciun preţ să-i lase impresia, că ea nu s-ar bucura de această revedere.

De aceea, Dena se ridică în pat. Se strădui să-şi compună un zâmbet cât mai natural. Voia să-i arate lui Webster cât de recunoscătoare îi era că, de dragul ei, făcuse această atât de lungă călătorie şi că îl considera un prieten apropiat şi sigur.

Webster era la rândul său puţin nedumerit de atitudinea ciudată a Denei. Nu reuşea să o înţeleagă. Un lucru părea însă cert. Boala Denei – sau orice ar fi fost – avea o motivaţie psihică, aşa cum spusese Angélique.

A remarcat imediat că Dena s-a bucurat cinstit de venirea sa, dar era totuşi suficient de sensibil, pentru a-şi da seama că între ei se ridica o barieră, de îndată ce încerca să se apropie mai mult de ea.

Fiind un om căruia îi plăceau relaţiile clare, Webster se hotărî să limpezească lucrurile până la capăt.

— Ce se întâmplă, Dena? Mie poţi să-mi spui adevărul fără teama de a mă ofensa. Vreau să-ţi fiu un prieten demn de încrederea ta şi dacă ai ceva pe suflet, vorbeşte-mi fără grijă. Nu contează dacă îmi împărtăşeşti sau nu sentimentele. Dacă pot face ceva pentru tine, dacă te pot ajuta în vreun fel, spune-mi-o. Nu are nicio importanţă dacă vei accepta sau nu oferta mea de adineauri.

Dena oscila dacă să-i povestească sau nu tot adevărul lui Webster. Ştia că va fi foarte afectat. Dar apoi se hotărî că era mai bine să joace cu cărţile pe faţă şi să nu-i ascundă nimic, nici întâmplarea cu Claude, de unde i se trăgeau toate necazurile şi nici iubirea pe care o nutrea faţă de tatăl acestuia, şi care îi părea acum atât de lipsită de speranţă.

Webster a ascultat-o cu mult calm. Până a terminat tot ce avea de spus. Dena se simţea de acum mult mai uşurată. Faptul că i se oferise posibilitatea să-şi descarce sufletul îi făcuse foarte bine.

Webster păstră gânditor tăcerea, pentru un timp, apoi îi spuse:

— Trebuie să recunosc că ceea ce mi-ai povestit este cam mult pentru a înţelege şi pătrunde totul dintr-odată. Un lucru îmi pare a fi însă cât se poate de evident… Se opri, încruntă din sprâncene şi apoi o întrebă direct: Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să vorbeşti tu însăţi cu Jean Marc şi să-i explici cum s-au petrecut lucrurile în realitate?

Dena îl privi mirată şi rămase puţin pe gânduri. Apoi îi mărturisi:

— M-am gândit şi eu la acest lucru, dar nu am mei cea mai mică speranţă că-mi va da crezare, asta în cazul că voi mai avea ocazia să mai păşesc în casa lui. Mi-a spus cât se poate de limpede că nu doreşte să mă mai revadă vreodată. Şi nu am niciun mijloc de a-l obliga să se întâlnească cu mine.

— Asta este adevărat. Nu poţi să-l obligi. Dar mai este încă o problemă. După părerea mea, Jean Marc a fost foarte nedrept faţă de tine. Şi dacă vei reuşi să analizezi

lucrurile cu calm îţi vei da tu însăţi seama de asta. Nu ţi-a dat nicio şansă să te justifici. De aceea, nu merită să te porţi cu atâta îngăduinţă faţă de el. Cred că este timpul să afle întregul adevăr, indiferent de ce atitudine va adopta apoi faţă de fiul său…

După ce a rămas puţin pe gânduri, Dena s-a văzut obligată să-i dea dreptate.

Cel puţin ar trebui să încerc, gândi ea. Şi dacă Jean Marc nu va voi nici după aceea să mai aibă de-a face cu ea. Îi rămânea cel puţin satisfacţia ca el să fie obligat să înţeleagă cât de nedrept fusese faţă de ea.

— Şi încă un lucru, Dena. Ce ştii despre această Angélique Masson? Cea care conduce această pensiune?

Pare a fi destul de ascunsă şi nu reuşesc să mă eliberez de impresia că este şi ea amestecată în toată povestea aceasta. Are cumva şi ea vreo legătură cu acest Jean

Marc? Ştii ceva despre asta?

— Oh – de ea am uitat complet să-ţi povestesc! exclamă Dena. Încă din prima seară când Jean Marc m-a invitat la cină am făcut cunoştinţă cu Angélique. Şi după ce am terminat de mâncat s-a întâmplat un lucru destul de ieşit din comun. M-a urmat până în capul scărilor şi m-a avertizat să nu încerc să-l cuceresc pe Jean Marc. Spunea că are un anumit drept asupra lui. M-a. Şi ameninţat chiar, pentru cazul că nu mi-aş vedea de treabă. Şi asta. Deşi nu se întâmplase absolut nimic şi nu avea în fond niciun motiv să-şi iasă astfel din fire.

Webster dădu din cap înţelegător, zâmbind în sinea lui ca şi cum ar fi vrut să spună: Da, totul se potriveşte perfect. Exact aşa mi-am închipuit lucrurile.

Dintr-odată, chipul Denei se lumină:

— Am înţeles! Firește! Angélique a fost cea care te-a sunat şi te-a rugat să vii încoace, pentru a mă lua cu tine şi să scape astfel de mine. Mă considera o rivală. Probabil că a aflat ce s-a petrecut între mine şi Jean Marc. Se ţine tot timpul în umbră sperând să scape de mine cu ajutorul tău. Apoi va avea cale liberă spre inima lui Jean Marc.

— Şi eu văd lucrurile într-un mod asemănător, îi confirmă Webster.

— Vipera! strigă Dena ieşită din fire, ridicându-se în capul oaselor în pat. Nu am să-i permit să se amestece astfel în viaţa mea intimă!

În timp ce îşi descărca nervii, Dena îşi dădu dintr-odată seama că nu mai era nici pe departe atât de deprimată. Dimpotrivă, simţea nevoia să se scoale din pat. Dar Webster o reţinu.

— Uşurel, uşurel, o potoli el. Doar nu vrei să-ţi revină boala. Şi nu-ţi face griji în legătură cu Angélique. Sunt sigur că-şi va primi răsplata binemeritată. Acum însă, cel mai important lucru este să aranjăm o întâlnire cu Jean Marc. Ce părere ai tu de fapt. De Lila? Poţi avea încredere în ea sau crezi că face front comun cu Angélique?

— Nu. Lila este de partea mea! Am toată încrederea în ea. Spuse Dena cu convingere.

— Ei, atunci, cu atât mai bine. Atunci am să văd unde reuşesc să dau de ea şi să-i explic totul. Cu siguranţă va fi de acord să mă ajute să-l aduc încoace pe Jean Marc, fără ca Angélique să prindă de veste…

Webster se îndreptă spre uşă.

— Dacă reuşesc să cad la înţelegere cu Lila, am să ţi-o trimit sus, să te tină la curent. Până una-alta, rămâi însă în pat şi odihneşte-te după şocul pe care L-ai avut să mă revezi atât de pe neaşteptate, adăugă el cu un zâmbet şmecheresc. Pe curând!

Dena se sprijini înapoi în perne în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate. Îi părea rău că se vedea incapabilă să simtă mai mult pentru Webster. Era atât de bun cu ea şi se ocupa atât de mişcător de necazurile ei cu toate că ştia că bătuse atâta cale degeaba.

— Tare aş vrea să pot să mă revanşez într-un fel faţă de el, pentru tot ce-a făcut pentru mine până acum. Îşi spuse ea cu voce tare.

Dar apoi, gândurile i se îndreptară din nou spre Jean Marc. Şi-l imagina păşind în încăpere şi regretând amarnic ceea ce făcuse, după ce va fi ascultat explicaţiile ei.

Adormi cu acest gând, pe care-l luă cu sine în lumea viselor.

Se făcuse deja seara târziu, când Dena auzi un uşor ciocănit în uşă. Lila intră, purtând cina pe o tavă, pe care o aşează pe masă.

Dena coborî din pat, îmbrăcă halatul de baie pe care i-l împrumutase Lila şi începu să mănânce cu multă poftă…

— Ai vorbit cu Webster? explodă ea până la urmă. Nu se simţea în stare să-şi mai înfrâneze curiozitatea.

— Da, şi am pus ceva la cale. Este cât se poate de simplu. După ce Angélique şi ceilalţi oaspeţi vor fi adormit, am să mă furişez din casă şi-i voi face o vizită lui *Monsieur* Clemence. Şi nu voi pleca de la el, până nu-l voi fi convins să mă însoţească. Nu-i voi spune motivul pentru care mă duc să-l iau. Îi voi spune doar că este vorba despre o problemă de cea mai mare importanţă şi care nu suferă amânare. Şi după ce vă veţi afla faţă în faţă, nu va mai depinde decât de dumneavoastră să-l convingeţi de nevinovăţia dumneavoastră.

Doar la gândul de a-l revedea în curând pe Jean Marc, inima Denei începu să bată razna.

Eşti nebună, îşi spuse ea. Este pur şi simplu ridicol să-ţi faci fie şi cea mai mică speranţă!

Lila se fâţâia nervoasă pe scaun şi până la urmă o întrebă:

— Pot să vă pun o întrebare personală, Dena?

— Desigur, îi răspunse Dena zâmbind, despre ce este vorba? Haide, nu vă mai lăsaţi rugată atâta! Şi tutuieşte-mă şi tu, vrei?

Lila radia.

— Cu plăcere! Cu cea mai mare plăcere! Dar uite ce voiam să te întreb. Întrucât intenţionezi să discuţi la «»

noapte cu Jean Marc, pot să trag concluzia că nu ai de gând să te reîntorci în State cu Webster? Sau am înţeles eu greşit cum stau lucrurile?

— Nu, ai perfectă dreptate, îi răspunse Dena. Webster îmi este un prieten bun, la care. Ţin nespus de mult. Dar nu-l iubesc. Şi de aceea nu am niciun motiv să

mă reîntorc cu el. O cercetă întrebătoare pe Lila câtva timp. Daria spune, de ce te interesează acest lucru? începuse să aibă o uşoară bănuială, dar nu îndrăznea să-şi ducă gândul până la capăt.

— Ei, ştii şi tu cum este, o luă Lila mai pe ocolite, evitând să o privească în ochi pe Dena. Îl găsesc un bărbat deosebit, drăguţ şi foarte atrăgător şi mă gândeam, păi da, dacă nu eşti interesată de el, că aş putea să-i atrag niţel atenţia asupra mea. Asta în cazul în care eu, o neînsemnată" fată de la tară, aş avea vreo şansă cu el.

— Oh, Lila! exclamă Dena. Cât de puţin îl cunoşti pe Webster! Pe el nu-l interesează nici obârşia şi nici statutul social. Şi cred că şi el ar putea să te placă. Aşa că voi face tot ce-mi va sta în puteri pentru a te sprijini.

— Mulţumesc, Dena. Lila se roşise toată. Apoi se ridică. Dar acum trebuie să plec. Mai am unele treburi de terminat, înainte ca *Madame* Masson să se ducă la culcare.

— Mult succes, Lila, îi spuse Dena care nu-şi dorea în sinea ei nimic cu mai multă ardoare, decât ca Lila să reuşească şi să i-l aducă pe Jean Marc.

Apoi rămase gândindu-se la Jean Marc. Îi voi spune cât de nedrept a fost, chiar dacă. Nu-i va fi pe Plac, se hotărî ea. Dar în închipuire, Dena merse chiar un pas mai departe.

Dacă avea s-o creadă până la urmă, să o cuprindă în braţe şi să-i mărturisească dragostea? Nu va mai rămâne nici urmă din gândurile ei de răzbunare, ştia prea bine. Acest lucru.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Dena rămase culcată şi se strădui din toate puterile să se gândească la altceva.

15

DENA SE TREZI

dintr-un somn profund, imediat după miezul nopţii. Auzise un zgomot, dar nu putea preciza despre ce fusese vorba. Nu a fost nevoită să-şi facă prea multe gânduri. Întrucât zgomotul se repetă. Cineva care bătea încet la uşa ei!

Doar el putea fi. Jean Marc! o fulgeră pe Dena, ştia precis acest lucru!

Sări din pat, strigând cu voce înăbuşită:

— Numai un moment, vă rog! îşi trecu în grabă cu degetele prin păr şi apoi îmbrăcă halatul de baie al Lindei. În tot acest timp, inima îi bătea nebuneşte.

Alergă spre uşă cu genunchii moi şi o deschise dintr-o smucitură. Minunea se întâmplase! Dena se găsea faţă în faţă cu Jean Marc. Câteva secunde, i-a fost imposibil să scoată fie şi numai un singur sunet.

După expresia mai mult decât surprinsă de pe faţa lui Jean Marc, Dena îşi dădu imediat seama că nu avusese nici cel mai mic habar pe cine avea să întâlnească în această încăpere.

Dena chibzui febril cu ce truc reuşise oare… Lila să-l determine pe Jean Marc să o însoţească.

Dena rămase ca o stană de piatră, fixându-l din priviri. Avea îmbrăcămintea într-o stare de oarecare neorânduială, ceea ce o făcu să presupună că Lila îl scosese din pat. Cu un şoc, Dena realiză aproape cu o durere fizică, cât de bine arăta totuşi. Era şi mai fascinant decât îl revăzuse ea în vis.

— Intră, îi spuse ea într-un târziu. Vocea abia dacă o mai asculta. Îl privea ca hipnotizată pe Jean Marc, care se aplecă uşor, pentru a putea trece pe sub pragul prea jos al uşii.

— Trebuie să recunosc, începu el cu vocea sa profundă şi plină, că nu am avut nici cea mai vagă idee cu privire la persoana pe care urma să o găsesc aici, când mi-a spus Lila că trebuie neapărat să o însoţesc. A insistat să o urmez, afirmând că aici, în pensiune, sunt aşteptat de cineva care are urgentă nevoie de ajutorul meu. La început am crezut că Angélique pusese la cale toată această poveste şi că este iarăşi doar una din glumele ei ciudate. Doar nu s-ar fi întâmplat pentru prima oară. Dar Lila a insistat atâta că până la urmă a reuşit să mă facă curios şi m-am declarat de acord să o însoţesc.

Jean Marc îşi dădu cu mâna prin părul negru şi des.

— Trebuie să recunosc cinstit, continuă el, că sunt destul de surprins să te întâlnesc pe tine aici. Niciodată nu aş fi crezut că vei căuta adăpost tocmai aici, la pensiunea lui Angélique. Eram convins că ai plecat de mult. De aceea a fost atât de neaşteptat pentru mine să te întâlnesc aici.

Dena se mira de tonul atât de amabil cu care îi vorbea Jean Marc. Nu se simţeau în vocea lui nici acea undă de cinism, pe care îl etala atât de frecvent, nici vreo supărare pentru că a fost deranjat din somn la o oră atât de nepotrivită. Cel mai uimitor i se păru însă faptul că nu o întreba, de ce tocmai ea era cea peste care dăduse aici.

Ei bine, atunci voi fi nevoită să-i explic şi – neîntrebată unele lucruri. Îşi zise Dena. Nici măcar nu realiză că îl tutuia pe Jean Marc.

— Şi de unde să fi ştiut tu, mă rog, ce m-a adus în această casă? Doar nu m-ai mai revăzut după… după despărţirea noastră destul de *pripită*. Îi spuse ea cu obidă în glas. Când m-ai dat atunci afară din casă era noaptea, târziu, după cum îţi reaminteşti poate, şi. Întrucât nu mă descurcam absolut de loc prin împrejurimi, nu mi-a. Rămas altceva de ales, decât să cobor în sat şi să găsesc vreun adăpost. Am avut norocul ca Angélique să lipsească de acasă câteva zile. Lila, camerista ei, m-a primit cu multă amabilitate şi s-a îngrijit de mine. Imediat după ce am ajuns aici m-am îmbolnăvit grav şi am fost nevoită să rămân culcată la pat. Chiar să fi vrut. Mi-ar fi fost imposibil să-mi continui călătoria. Până alaltăieri nici nu m-am putut ridica din pat. Mă simţeam slăbită şi sfârşită.

— Îmi pare rău să aud acest lucru, murmură Jean Marc. Zău că nu am ştiut nimic despre asta…

— Dar nici nu te-ai străduit să afli ce mi s-a întâmplat, nu-i aşa? nu se mai putu Dena stăpâni, în timp ce ochii îi fulgerau de mânie. Dar acum. Acest lucru nu mai contează. Îmi merge mult mai bine. Aş spune că mai degrabă tu ai fost motivul, pentru care m-am simţit atât de rău!

— Eu? ripostă uimit Jean Marc. Ce legătură aş fi putut avea eu cu acest lucru?

— Oho, şi încă multe! îi replic pornită Dena. Şi dacă vei binevoi să-mi mai acorzi câteva minute din preţiosul tău timp, îţi voi explica şi acest lucru. Îl privi adânc în ochi. Dar înainte de asta, aş mai avea o întrebare: Ai constatat vreodată că fiul tău te minte?

— Nu, o asigură Jean Mar cu bruscheţea tonului convingerii depline. Claude nu m-a minţit încă niciodată.

— Poate că în urechile tale ceea ce voi spune acum va suna ca o obrăznicie, dar nu ar fi mai corect dacă ai spune mai degrabă, că nu l-ai prins niciodată cu minciuna până acum?

Jean Marc o privi fără să înţeleagă. Niciodată nu-şi făcuse probleme în legătură cu acest aspect. Dar, dacă făcea abstracţie de faptul că Dena încerca să-i impute ceva pe nedrept, trebuia să recunoască totuşi cinstit, că nu putea afirma cu certitudine, dacă Claude îi spusese sau nu întotdeauna adevărul până la data respectivă. De aceea, răspunse la întrebarea Denei doar ridicând neajutorat din umeri.

Dena îşi dădea seama că poziţia ei devenea din ce în ce mai sigură, dar ştia totodată că trebuia să fie în continuare deosebit de prudentă pentru a nu răni sentimentele lui Jean Marc şi a-şi rata astfel şansa. De a se justifica în faţa lui…

— Ceea ce mai am să-ţi spun te vă afecta cu siguranţă foarte mult şi-ţi va nărui nu puţine dintre concepţiile tale despre viaţă, de până acuma. De aceea am să te rog, să nu mă întrerupi până nu voi termina ce am de spus.

Jean Marc nu avea într-adevăr nici cea mai vagă idee unde bătea Dena. Întrucât ea avea însă o expresie atât de serioasă, confirmă în tăcere din cap.

— Chiar dacă nu ai avut aceasta. Impresie, află că mi-am luat foarte în serios rolul de meditatoare a fiului tău. Nici până astăzi nu ştiu de fapt, cum de ai fost convins de contrariul – doar ştiai că lucram de multă vreme în învăţământ şi nu aveam niciun motiv să-mi risc reputaţia. Ar trebui să ştii că pe această lume există şi unele femei

onorabile! îi strigă Dena. Lacrimi de furie i se rostogoleau peste obraji. Deci, făcând abstracţie de ce vei fi gândind despre mine, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă… îţi jur chiar – că din tot ce ţi-a spus fiul tău nici un singur cuvânt măcar nu corespunde adevărului. El a fost cel care a încercat, sub imperiul beţiei, să mă seducă – şi nu invers!

Bun, reuşise până la urmă să i-o spună! Dena urmări chipul lui Jean Marc, care începea să afişeze o expresie de neîncredere, în timp ce păli vizibil. Putea vedea limpede cum se frământa. Îi venea greu să accepte un astfel de adevăr cu privire la fiul său. Apoi expresia i se schimbă, reflectând un regret profund.

Dena simţea cum i se rupe sufletul pentru că a fost nevoită să-i facă un asemenea rău, dar era singurul mod de a-l face să înţeleagă adevărata situaţie. Căută febril ce vorbe să-i spună, pentru a mai atenua din efectul dureros al celor ce i le spusese.

— Ştii, îi spuse ea cu blândeţe, Claude nu mai este un băieţel, iar tu te încăpăţânezi totuşi să-l tratezi în acest mod. Este posibil să-l fi descumpănit şi faptul că nici măcar nu ţi-a venit ideea că ar putea vedea în mine şi altceva decât o învăţătoare. I-ai negat, pur şi simplu, dreptul fundamental de a se îndrăgosti – şi asta, deşi a împlinit deja optsprezece ani.

Chipul lui Jean Marc se întunecă, dar înainte ca să apuce să spună ceva, Dena continuă grăbită:

— Nu are niciun rost să fii supărat pe el din această cauză. Dimpotrivă, este un lucru cât se poate de firesc şi normal. Eu am fost aceea care, neobservând ce se petrecea cu el, am căzut prosteşte în capcana lui. Dar de atunci am avut mult timp să mă gândesc… Dena avu o ezitare. Apoi se hotărî să-i povestească lui Jean Marc totul.

— Claude şi cu mine am mers cu bicicletele într-un loc, pe care ţinea cu tot dinadinsul să mi-l arate. Era de-a dreptul obsedat de acest gând. Iar eu am făcut greşeala să-i aşez prieteneşte mâinile pe umeri, fără a mă gândi la altceva. Asta a fost tot. Nu ştiu exact ce a declanşat acest lucru în el, dar în orice caz, a fost unica contribuţie din

partea mea. Crede-mă, zău că unica! sublinie ea apăsat.

Jean Marc suspină încet. Dintr-odată, arăta ca un om disperat. Niciodată nu-l văzuse Dena până atunci într-o asemenea stare. Ce n-ar fi dat să poată să întindă mâna şi să i-o aşeze pe braţ, în semn de consolare. Dar nu se putea! Nu avea niciun drept să o facă şi, pe deasupra, mai avea încă de povestit.

— Dintr-un motiv oarecare, poate din cauza atingerii mele atât de nechibzuite, fără să mă gândesc la ce ar putea simţi el şi poate, în parte, şi datorită miopiei tale, pentru că l-ai lăsat să plece singur cu mine, Claude s-a indispus subit. În această stare de spirit îmi făcu propunerea de a merge cu mine într-un loc situat aproape de plajă, unde spunea că se duce adeseori atunci când doreşte să fie singur. Era vorba de o peşteră şi, după ce am intrat în ea, am constatat că Claude era pe cale să se îmbete. După ce a băut destul ca să-şi înfrângă reţinerile, a încercat să mă violeze. Nu mi-a fost de loc simplu să mă apăr. Dar cel mai grav, este faptul că nu mi-ai oferit nicio şansă să-ţi explic ce s-a întâmplat…

Jean Marc şedea nemişcat pe scaun, fără ca expresia chipului său să se schimbe. Nu i se putea citi pe chip nimic din ceea ce gândea. Vizibil era doar faptul că pălise încă şi mai mult.

Dena chibzui, dacă era furios. Pe ea? Sau, poate, pe fiul său? Sau era doar puternic afectat?

Într-un sfârşit, nemaiputând suporta tăcerea, i se adresă direct:

— Doar nu te îndoieşti de ce ţi-am spus?

Jean Marc rămăsese în tot acest timp cu privirea aţintită în pământ. Acum însă, ridică încet capul şi apoi o privi.

— Dena… Vocea îi era răguşită şi înăbuşită, vei putea să-mi ierţi vreodată nedreptatea pe care ţi-am făcut-o? Nici nu ştiu ce să spun… decât că îmi pare atât de rău pentru totul.

Dena se ridică, se apropie de el şi se rezemă de el. Cât de mult aşteptase această clipă! rămase tăcută mai

multe minute în şir. Ce mult şi-ar fi dorit Dena ca timpul să se oprească pentru totdeauna în acest moment.

Dar Jean Marc îşi reveni dintr-odată din letargie. O cuprinse pe Dena cu braţele sale puternice, apoi o trase strâns la piept.

Dena simţi un şoc electric care îi străbătea corpul. Mâinile ei îi mângâiau frenetic părul în clipa când el îşi apăsă buzele de gura ei, iar ea îi răspunse cu patimă la sărut.

Se sărutară îndelung în timp ce mâinile lor îşi explorau reciproc trupurile, până când Dena simţi dintr-odată că o cuprinde ameţeala, atât de puternic îi reacţionau simţurile la mângâierile lui Jean Marc. Avea impresia că nu va mai rezista nicio clipă acestei tensiuni, când îl auzi pe Jean Marc şoptindu-i la ureche:

— Vino! O împinse uşor spre pat. Buimacă. Dena îi permise să facă ce voia şi se aşeză pe marginea patului.

Jean Marc se lăsă să alunece lângă ea. Buzele sale îi dezmierdau în continuare ceafa, gâtul.

Un tremur de excitaţie îi străbătu întregul corp când simţi degetele lui Jean Marc, care erau pe cale să-i descheie bluza. Mâna lui îi găsi sânul dezgolit…

În acel moment, raţiunea îi reveni. Dena îşi opri respiraţia şi se rigidiză.

— Ce este? Ce s-a întâmplat cu tine, Dena? Este ceva ce nu-ţi convine? întrebă Jean Marc. Vocea lui suna complet răguşită.

— Nu, te rog, răspunse Dena – depărtându-se puţin de el, deşi îi venea greu să se desprindă din îmbrăţişarea sa. Întregul corp părea că se opune acestui gest.

— Ce se întâmplă, este vorba de un alt mic truc? întrebă Jean Marc. Mă faci să-mi pierd aproape minţile, mă exciţi până la limita insuportabilului şi apoi te eschivezi…

Dena se simţea sfâşiată de sentimente contradictorii. Nici ea nu-şi dorea nimic cu mai multă ardoare, decât să i se dăruiască. Niciodată încă nu iubise astfel un bărbat până atunci.

Dar care avea să fie reacţia lui când îşi va da seama

că nu se culcase încă niciodată cu un bărbat?

Apoi Dena trase adânc aer în piept.

— Jean Marc, începu ea cu uzitare, trebuie să-ţi spun că niciodată până acum nu m-am culcat cu un bărbat şi că nu aş dori ca acest lucru să se întâmple aici şi în acest mod…

Jean Marc se ridică dintr-o smucitură şi o privi uluit. Era cât se poate de evident că nu se aşteptase la aşa ceva.

— Vorbeşti serios? întrebă el neîncrezător? Şi eu, care te consideram atât de versată, încât te-am crezut capabilă de a fi intenţionat să-mi seduci fiul conform tuturor regulilor artei. Dumnezeule Mare, cum te mai poţi înşela! Scutură din cap, râzându-şi în «barbă.

— Auzi. Tu să nu razi de mine. Se botoşi Dena. Mă doare când eşti aşa. Era atât de frumos – cu tine, adineauri. Nu vream să strici vraja acestei clipe.

— Da, a fost minunat. Într-adevăr, confirmă gânditor Jean Marc. Dar acum, când ştiu totul, este mai bine pentru amândoi, dacă am să plec.

Dena se holbă la el. Doar nu putea să vorbească serios! Oare nu avusese Jean Marc nimic altceva în minte, decât să se culce cu ea? Să fi fost oare sentimentele lui, pe care credea că le simţise, doar prefăcătorie? Ea îl iubea iar el mi se gândea decât să se culce cu ea! Dena era atât de dezamăgită încât îi venea să plângă.

Se ridică dintr-un salt.

— Ieşi afară! ţipă ea la el. Şi încă în clipa asta!

Blestemat fie ceasul în care te-am cunoscut, Nu eşti demn de sentimentele mele. Eşti crud şi lipsii de inimă!

Jean Marc o privi fără să o înţeleagă, complet buimăcit de izbucnirea ei neaşteptată. Întrucât nu făcu niciun gest, Dena strigă şi mai tare la el:

— Afară! Prefer să mor decât să mă vezi tu plângând! Aceste vorbe îi dădură până la urmă de gândit lui Jean Marc. Nu intenţionase să-i facă Penei vreun râu. Încercă să se scuze, să-i explice cât de surprins era de modul în care evoluaseră lucrurile. Dar Dena stătea deja în uşa, pe care i-o ţinea larg deschisă. Gestul era lipsit de orice echivoc.

— Fie, cum doreşti! se Resemna Jean Marc. Se ridică şi ieşi în coridor, trecând pe lângă ea. Dena trânti violent uşa în urma lui, se aruncă în pat şi-şi îngropă faţa în pernă. Lacrimile îi curgeau în voie printre suspine.

De ce? îşi repetă ea întruna. De ce a trebuit să se întâmple astfel? Nu mai înţelegea nimic, nu ştia ce să mai creadă.

Oare cum putuse să creadă că un bărbat ca Jean Mare putea să-i răspundă cu aceiaşi dragoste, ca cea pe care o nutrea ea pentru el! De ce să considere că ea ar însemna. Pentru el mai mult decât o simplă experienţă sexuală?!

Este întotdeauna la fel. Îşi spuse Dena, când şi mai reveni puţin. Bărbaţii nu se gândeau la nimic altceva decât la sex. Aşa se întâmplase în cazul lui Claude – de ce să fi fost altfel în cazul tatălui său?

Bărbaţii! gândi dispreţuitoare Dena, amintindu-şi de jurământul pe care-l făcuse încă în prima zi a concediului ei, după ce vizitase cazinoul împreună cu Yves. Ce bine aş fi făcut, dacă îl respectam, gândi ea plină de căinţă. Şi în fond, încă nu era prea târziu s-o facă!

Dena sări din pat şi începu să-şi strângă lucrurile. Se simţea definitiv însănătoşită de pe urma depresiunii nervoase de care suferise, simţea foarte precis acest lucru.

Nu avea într-adevăr niciun motiv să zăbovească, fie şi numai o clipă mai mult decât era necesar, în pensiunea lui Angélique. Voia să plece departe, cât mai departe de aceşti oameni egoişti. Îi dispreţuia pe toţi – pe Angélique. Pe Jean Marc şi pe Claude!

În clipa aceea, Dena îşi aminti că mai avea de lămurit câteva lucruri cu Webster. Din acest motiv, era nevoită totuşi să aştepte să se facă ziuă. Dena voia să-l întrebe pe Webster dacă avea să-i permită să mai predea la şcoala lui. Aproape că se bucura la gândul de a se întoarce în acel mediu atât de familiar ei.

Apoi, Dena voia să se intereseze cu multă prudenţă, cum stăteau lucrurile cu Webster şi Lila. Ar fi fost foarte fericită în cazul că cei doi ar consimţi să-şi lege

existenţele, pentru că în acesta situaţie soţia lui Webster ar fi fost totodată şi prietena ei. Dena nu ştia precis cum avea să procedeze, Dar avea să găsească până la urmă o cale de a afla, ce simţeau cei doi unul fată de celălalt. Se culcă din nou în pat şi încercă să se liniştească, inspirând profund.

Cerule, în această stare de agitaţie nu voi reuşi niciodată să adorm, gândi ea, dar chiar în timp ce gândea acest lucru, pleoapele i se închiseră grele. În interval de numai câteva secunde, Dena adormi profund.

16

SOARELE ORBITOR DE

amiază strălucea sus pe *cer*, când Dena se trezi a doua zi. Îşi frecă ochii şi privi o clipă dezorientată în jur. Apoi însă înţelese că dormise mult mai mult decât intenţionase să o facă. Sări la repezeală din pat. Doar voia să-i vorbească lui Webster!

Să nu cumva să fi plecat deja!

Dena se spălă, şi se îmbrăcă cât putu de repede. Apoi alergă în jos pe scări şi ciocăni la uşa lui Webster, însă totul rămase tăcut.

Unde să-l caute? Să se fi dus în grădină, pentru a se bucura de vremea aceasta splendidă? gândi Dena şi dădu buzna afară.

Însă nici în grădină nu îl găsi pe Webster. Dena voia să se reîntoarcă resemnată în casă, când auzi glasuri în spatele ei. Se opri şi întoarse capul. Şi descoperi pe nimeni alţii decât pe Webster şi Lila. Înaintau împreună pe cărare venind spre ea râzând, ţinându-se de mâini. Dena îşi dădu seama că o parte a discuţiei pe care voia să o poarte cu cei doi devenise, de bună seamă, inutilă.

Când cei doi o văzură pe Dena, Webster dădu drumul mâinii Lindei, ca şi cum l-ar fi mustrat conştiinţa, dar Dena râse:

— Vă rog să nu mă băgaţi în seamă. Nimic nu m-ar putea face mai fericită, decât să vă văd împreună. Mă bucur că prin aceasta a devenit inutil să mai port o anumită discuţie, care-l privea în special pe Webster. Dena îi făcu Lilei complice cu ochiul. Scuzaţi-mă dacă vă voi mai

plictisi în continuare pentru câteva minute. Dar mai există un lucru pe care aş vrea să-l discut cu tine, Webster.

— Dar nu ne deranjezi de fel, o asigură el. Dă-i drumul, spune, ce ai pe inimă?

Dena lăsă privirile în jos. Tară să reuşească să-şi ascundă nervozitatea.

— Voiam să te întreb, dacă m-ai putea eventual reprimi la toamnă la şcoală. Cred că m-am cam pripit atunci când ţi-am scris acea scrisoarea de demisie. Acum regret că am acţionat impulsiv.

Webster o privea uimit.

— Doar ştii, Dena, că eşti oricând binevenită în şcoala mea. Poţi lucra acolo când pofteşti. Faptul că am avut adineauri un moment de ezitare se datorează faptului că am stat întâi să chibzuiesc. Nu vreau să fiu, în fond, care este situaţia în ceea ce-l priveşte pe Jean Marc? Nu vreau să devin indiscret dar speram ca, între voi doi lucrurile să se fi lămurit încă din discuţia de ieri…

Dena se roşi ca para focului, în clipa când Webster pomeni numele lui Jean Marc.

— Oh, îmi pare rău. Ştiu că nu este treaba mea, se grăbi Webster să adauge, dându-mi seama că ceva părea să nu fi mers totuşi aşa cum presupusese el.

— Ei, nici nu este vina ta, se enervă Dena. Jean Marc este omul cel mai îngâmfat pe care l-am cunoscut vreodată. Totul s-a terminat între noi, vreau să spun, de fapt nici nu a început ceva. În orice caz, m-am săturat până-n gât de această regiune. Vreau să plec cât mai repede şi să-mi continui turul de coastă, pentru a mai vedea ceva din sudul Franţei înainte de a trebui să mă reîntorc în State.

— Ce? strigă Lila îngrozită. Doar nu vrei să spui prin aceasta că nu vom mai avea ocazia să te vedem?

Dena îi zâmbi.

— Sunt sigură că ne vom revedea, şi încă foarte des. Ce-ai zice, spre exemplu, de la toamnă, la şcoala de fete din Chatsworth? Şi, dacă ar fi să nu se întâmple precum cred… îl ameninţă Dena pe Webster cu degetul, voi şti

foarte precis cine poartă vina. Am lucrurile deja împachetate şi va fi o mare uşurare să scap. De Angélique. Cred că este o problemă de reciprocitate.

Dena ştia prea bine că nu credea chiar totul, din ceea ce spusese adineauri. Hotărârea ei de a pleca făcea ca despărţirea de Jean Marc să devină definitivă. Şi încă atât de definitivă, cât nici nu-şi dorea în adâncul inimii sale. Pur şi simplu nu putea concepe că totul să se fi încheiat o dată pentru totdeauna.

Le dădu mâna lui Webster şi Lilei şi rămase în picioare pe culoar. Apoi începu să urce încet scara, spre camera ei. Dintr-odată nu mai avea nicio grabă să plece de acolo.

Când ajunse în capul scărilor rămase uşor surprinsă. Uşa camerei ei era întredeschisă! Era cât se poate de sigură că o închisese bine, înainte de a pleca în căutarea lui Webster.

Dar cine să fi avut vreun interes să pătrundă în camera ei? Nu avea nimic ce ar fi putut tenta pe cineva. Nu, nu putea să fie vorba de vreun hoţ.

Dena îşi luă inima în dinţi şi deschise prevăzătoare uşa, intrând tiptil în cameră. Scoase un ţipăt în clipa când se simţi cuprinsă de două braţe vânjoase. Se apără din răsputeri chiar şi după ce îşi dădu seama prea bine cine era cel care o ţinea prinsă.

— Ce… Ce se întâmplă? Ce cauţi… aici? Dena nu era în stare decât să bolborosească, atât de uluită era.

Credeam că totul s-a terminat între noi. Mi-am făcut bagajele şi vreau să plec mai departe.

— Vrei deci să mă părăseşti? o întrebă Jean Marc cu voce răguşită şi o strânse atât de tare ia piept. Încât Dena înţelese că nu avea de gând să o lase să plece prea uşor. Dena, promite-mi, acum şi-aici, că nu vei mai pleca niciodată, că vei rămâne mereu alături de mine.

Dena nici nu apucă să spună ceva. În culmea agitaţiei, Jean Marc continua să vorbească.

— Ştiu că am făcut o greşeai de neiertat ieri noapte. Te rog să mă ierţi, Dena. Nu aveam nicio intenţie să te

ofensez, zău aşa. Am fost doar – nespus de uimit când am aflat că tu – că eşti încă nevinovată. Pur şi simplu nu am fost în stare să înţeleg pe loc acest lucru. O implora pe Dena din priviri.

Dena păstră tăcerea. Mâinile care o mângâiau şi privirile care o implorau spuneau mai mult decât o puteau face cuvintele. Şi dintr-odată. Dena realiză că şi Jean Marc o iubea la fel de mult. Cum îl iubea şi ea.

Jean Marc o privea în adâncul ochilor.

— Dena, doresc un lucru, de care depinde întreaga mea viaţă…

Dena nu-şi putea închipui că ar exista vreun lucru pe care să nu-l fi făcut în momentul acela pentru Jean Marc. Îl privi întrebătoare, în timp ce el o trase mai aproape de pieptul său.

— Dena… vrei să fii soţia mea?

Dena rămase fără grai. Abia apoi înţelese că în clipa aceea se împlinea dorinţa ei cea mai fierbinte. De bucurie simţi că o cuprinde ameţeala.

Simţi cum se clatină sub povara acestei fericiri. Cu faţa strălucitoare se strânse cât putu mai tare la pieptul lui Jean Marc.

— Sunt atât de fericită, că aproape că nu ştiu încotro s-o iau!

— Ei. Mă bucur că am reuşit o dată să spun şi eu ceva, care să-ţi facă plăcere. Până acum nu reuşisem decât să te fac să plângi. Jean Marc o privi drăgăstos. Cum rămâne, vrei să fii soţia mea?

— Bineînţeles că vreau să mă mărit cu tine. Răspunsul este da, da! De o mie de ori DA! însă dintr-odată, entuziasmul Denei se frânse. Iar chipul i se întunecă.

— Ce este. Iubirea mea? se îngrijoră Jean Marc, Ai vreo supărare?

— Am impresia că am uitat complet de un aspect esenţial. Cum rămâne cu Nina? Doar eşti încă însurat cu ea! Cum aş putea deveni eu atunci soţia ta?

— Aşa care va să zică, spuse Jean Marc. Frecându-şi

gânditor bărbia, ca să vezi dincotro bate vântul. Nu este cazul să te îngrijoreze acest aspect, Dena. Nu am uitat, că sunt încă un bărbat căsătorit, deşi nu am mai văzut-o de mulţi ani pe soţia mea. În fond, nici nu mai pot să mă refer la ea ca la soţia mea. Dar în această tara există legi – şi presupun că acelaşi lucru este valabil şi la voi. În America – care spun că o persoană, care a fost părăsită de partenerul său de viaţă, poate începe o nouă căsătorie. Pentru a divorţa de Nina, nu trebuie decât să dau un anunţ la rubrica de publicitate a unui ziar parizian, specializat în probleme juridice, în cazul că Nina nu va reacţiona într-un anumit interval de timp, de exemplu prin ridicarea unor obiecţii, voi deveni un bărbat divorţat. Şi sunt. Convins de faptul că nu va obiecta. În rest. Sper că nu ai rezerve să te măriţi cu un bărbat divorţat, pentru că în acest caz vom avea, într-adevăr necazuri serioase.

— Nu am niciun fel de rezerve de acest gen, Jean Marc! Dena îl îmbrăţişa vijelioasă, acoperindu-i faţa de sărutări. Ne căsătorim de îndată ce vei redeveni liber. Dar să nu îndrăzneşti să-mi vii cu ideea de a te culca înainte de această dată cu mine… îl ameninţă ea în joacă cu degetul. Cred că nu este cazul să-ţi reamintesc că nu fac parte din acea categorie de femei.

— Ei lasă, vom mai vedea, îi replică Jean Marc cu un zâmbet insinuant.

— Nu. Vorbesc cât se poate de serios. Vreau să aştept până în noaptea nunţii şi nu am de gând să renunţ la punctul meu de vedere.

— Te înţeleg, spuse Jean Marc, vorbind de această dată pe un ton serios. Tocmai această hotărâre a ta mi te face atât de dragă şi te deosebeşte de toate celelalte femei pe care le-am cunoscut până acum. Îţi respect punctul de vedere. Dar. Totuşi, nu poţi aştepta din partea mea ca, după toţi aceşti ani de celibat, să renunţ atât de uşor la tentaţia de a-ţi pune din când în când la încercare hotărârea. Îi făcu Denei cu ochiul şi o strânse cu o asemenea pasiune în braţe, ca şi cum ar intenţiona să rişte chiar în clipa respectivă o astfel de încercare. Doar şi tu

mă doreşti, nu-i aşa? o tachina el, privind-o adânc în ochi.

Dena cunoştea puterea de atracţie aproape magică pe care o exercitau ochii lui asupra ei. Simţea cum se topeşte sub intensitatea acestei priviri. Pentru a se pune la adăpost de puterea lui irezistibilă, Dena îl împinse cu blândeţe mai departe de ea.

— Pentru început, ajunge, îi spuse ea zâmbitoare.

Apoi chipul ei îşi reluă expresia gânditoare.

— Şi apropo, mai era ceva ce voiam să te întreb, începu ea cu oarecare ezitare, există ceva între tine şi Angélique? îi venea foarte greu să-şi închipuie că el îi va răspunde afirmativ la această întrebare, dar prefera totuşi să audă răspunsul din gura lui. Pentru a îndepărta o dată pentru totdeauna orice neclaritate.

— Eu aş defini aceste relaţii în modul următor: La un moment dat, când traversam o perioadă grea şi eram extrem de nefericit, ea a reprezentat un sprijin, în special în ceea ce priveşte satisfacerea unor necesităţi trupeşti, o lămuri sec Jean Marc. Dar ţin să precizez că eram legaţi doar printr-un fel de comuniune de interese şi asta doar pentru o perioadă trecătoare.

Cuvintele lui îi sunau în urechi ca o muzică.

— Dacă este aşa cum spui, ai fi de acord să mă ajuţi să-i jucăm o mică festă lui Angélique? întrebă Dena cu precauţie.

— Depinde de ceea ce ai copt în căpşorul tău cei drăgălaş, îi răspunse Jean Marc. Şi, de fapt, este şi ea aici? întrebă el surprins. Pentru că nu am mai auzit nimic de ea de zile întregi, ceea ce este foarte neobişnuit. În mod normal mă vizitează mai des decât îmi este pe plac.

— Cred că are motive cât se poate de concrete pentru a nu se arăta pe la tine şi să se facă relativ scumpă la vedere, spuse Dena. Pentru că, ştii. A încercat să tragă toate sforile, străduindu-se din răsputeri să mă mărite cu un alt bărbat…

— Şi despre cine ar fi vorba? întrebă Jean Marc care-şi ieşise din fire. Dacă pun mâna pe el, îl…

— Nu te enerva de pomană, încercă Dena să-l

liniştească. Mai bine lasă-mă să termin de povestit. Îţi jur că nu mă voi uita la alt bărbat, nici măcar de la distanţă.

O surprindea de fiecare dată cât de uşor se aprindea. Dar, în fond, nu-i stă de loc rău, îşi spuse Dena, în timp ce-l privea drăgăstoasă.

— Dar să revenim la povestea noastră. Pe când zăceam bolnavă, Angélique nu găsi nimic mai urgent de făcut, decât să-l sune pe Webster şi să-l roage să vină urgent. Webster este fostul meu director de şcoală, cel de care ţi-am povestit deja când ne-am întâlnit prima oară. Şi Webster s-a grăbit într-adevăr să vină cu primul avion. Dar nu ai niciun motiv să fii îngrijorat că ar exista ceva între el şi mine, pentru că, din clipa în care l-am văzut intrând în camera mea, am înţeles că nu-l iubeam. Suntem prieteni buni şi aşa va rămâne pentru totdeauna, îl asigură ea. Dar Angélique avea alte planuri. Spera că Webster îmi va cere mâna şi mă va lua cu el în State. În acest mod, avea de gând să ne împiedice să ne mai vedem. În orice caz, se temea că aş putea să-i devin o rivală periculoasă, aşa că s-a gândit să se îngrijească din timp, să mă facă să dispar o dată pentru totdeauna.

— Aha, încet-încet încep să pricep, spuse Jean Marc. Şi ce ai născocit pentru a o învăţa minte pe Angélique?

— Eşti de acord să mă ajuţi? îl întrebă Dena chicotind. Îţi promit pe ce am mai sfânt că nu este o răutate, cel puţin comparativ cu intrigile pe care le-a ţesut ea. Dar trebuie să recunosc, că îmi provoacă totuşi o anumită satisfacţie să i-o plătesc puţin pentru jocul viclean pe care a încercat să-l facă.

— Dena, o dojeni Jean Marc cu groază prefăcută, îmi pare că până la urmă nici nu te deosebeşti aşa de mult de celelalte femei. Descopăr dintr-odată la tine trăsături tipice femeieşti.

Dena nu-şi dădu osteneala să-i răspundă, rezumându-se să-l întrebe:

— Mă vei ajuta?

— Fireşte. Jean Marc râdea amuzat. Spune-mi doar ce ţi-ai pus în gând.

Dena şi-a compus o expresie misterioasă şi s-a aplecat spre el, pentru a-i şopti la ureche ce plănuia. El a ascultat-o amuzat, scuturând din cap a neîncredere din când în când. Dar în principiu, planul imaginat de Dena i-a plăcut, aşa că n-a avut încotro şi şi-a dat consimţământul.

Dena se dezbrăcă şi-şi ascunse bagajele, pregătite pentru plecare, în dulap. Nimic nu trebuia să-i trezească lui Angélique bănuiala că Dena era din nou suficient de sănătoasă pentru a-şi putea continua drumul.

Îşi răvăşi părul cu mâinile, încât să pară că acum s-ar fi trezit din somn, se sprijini în perne şi rămase în aşteptare.

Dena auzi paşii lui Jean Marc, care cobora scara pentru a o pune şi pe Lila în temă cu planul ei. Cu satisfacţie auzi, după câteva minute, cum cineva trântea uşa de la intrare. Era consemnul, că până acum totul se derulase aşa cum vorbiseră şi că Jean Marc se afla acum afară, gata să intre pentru a doua oară în ziua aceea în casa lui Angélique.

După scurt timp se auzi un ciocănit în uşa Denei.

— Intră, strigă Dena cu o voce suferindă.

Uşa se deschise şi Lila intră în cameră.

— Sunt eu, prostuţo, îi şopti ea agitată, fiind gata să izbucnească în râs. Dena era cât pe ce să se molipsească şi să o pufnească şi pe ea râsul. Amândouă abia mai reuşeau să se abţină, când Lila spuse:

— *Madame* Masson se va înfuria la culme. Ce n-aş da să fiu de faţă când va exploda!

Dar apoi Lila redeveni dintr-odată serioasă.

— Totul este cât e poate de pasionant, îi spuse ea Denei. Dar ştii ce să vă întâmpla dacă va afla vreodată că am fost părtaşă ia această conspiraţie? O să mă dea afară în brânci şi am să-mi pierd slujba.

— Nu fi îngrijorată, o linişti Dena. În primul rând nu va afla niciodată de contribuţia pe care ai avut-o. Ca Jean Marc şi cu mine să ne regăsim, şi în al doilea rând – îi zâmbi ea cu subînţeles – nu ai niciun motiv să-ţi faci griji în legătură cu slujba pe care o ai ia ea. Pentru că pun pariu

că În curând, te vei numi Doamna Webster Barrett. Aşa că temerile tale suin complet neîntemeiate. Vei vedea că totul va fi bine. Până la urmă.

Lila o privi oarecum sceptic, dar până la urmă dădu aprobator din cap.

— Cred că ar fi mai bine să merg să bat la uşa lui *Madame*, spuse ea apoi. *Monsieur* Jean Marc este afară şi aşteaptă să-i dau semnalul convenit. A sosit momentul. În cazul că nu ne vom revedea, Dena, vreau… vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fără tine nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Webster.

— Recunoştinţa este reciprocă. Cred că acum suntem chit. Ştii ce mult a însemnat pentru mine felul în care mi-ai purtat de grijă pe când eram bolnavă. Nu vreau să spun cuvinte mari. Hai. Mai bine să începem cu ce ne-am propus.

— Bine, atunci prefă-te bolnavă, îi şopti Lila înainte de a se face nevăzută.

Dena îşi compuse o mască de suferinţă, gemând încet la anumite intervale de timp. Nu după multă vreme auzi din nou paşi pe scară, apropiindu-se. Apoi cineva bătu la uşă. Dena strigă din nou cu voce frântă:

— Intră!

Uşa se deschise şi Angélique păs; în încăpere. Se duse la Dena, luă loc pe marginea patului şi o întrebă cu un zâmbet neobişnuit de blând?

— Sărmana mea Dena, cum îţi merge? Poţi să mi te destăinui fără grijă, pentru că nu doresc decât să-ţi fiu de ajutor. Tocmai a venit Lila să-mi spună, foarte agitată, că nu te simţi bine.

— Vai, Angélique, abia reuşi Dena să şoptească, cu faţa schimonosită de durere. Sunt atât de nefericită. Am numai ghinioane în dragoste. Dar tu ai o experienţă bogată, aşa că m-am gândit că mi-ai putea da un sfat… Tot timpul cât am zăcut aici, în pat, nu m-am putut gândi decât la Webster. Visam că într-o bună zi va veni să mă ia cu el. Şi apoi – apoi, într-o bună zi, visul mi s-a împlinit cu adevărat! Mă trezesc că Webster a venit aici, că stă lângă

patul meu iar eu sunt în culmea fericirii, închipuindu-mi că de-acum. Totul va fi aşa cum mi-am visat. Dar nu, n-avea să fie aşa!

— Cum adică? se încruntă Angélique. Dena urmărea cu satisfacţie schimbarea fizionomiei ei.

— Abia se găsea de cinci minute lângă patul meu. Când mi-a mărturisit că nu mă mai iubeşte, că De fapt. Nu m-a iubit niciodată şi că nici nu mă va iubi vreodată. Cred că şi-a găsit pe alta. Angélique. Ce mă tac acum? Sunt atât de nefericită. Încât nu mai pot suporta! îşi frânse Dena mâinile, izbucnind în lacrimi.

Ce idiot! înjură Angélique în sinea ei. Doar i-am spus ce să facă. Şi apoi se duce la ea şi încurcă totul.

Îi venea să ţipe de lucioasă ce era. Dar se stăpâni în ultima clipă. Însă în loc să răbufnească, se arătă deosebit de afectată, copleşind-o pe Dena cu un val de compasiune şi cuvinte de consolare.

În timp ce se derula această scenă, avându-le ca interprete pe Dena. În rolul nefericitei îndrăgostite şi pe Angélique, care se prefăcea plină de compasiune, blestemându-l în sinea ei pe Webster, se auzi un ciocănit în uşă.

— Cine este? întrebă Dena cu glas stins.

Angélique se redresă dintr-un salt, când auzi dintr-odată de afară vocea profundă şi puternică a lui Jean Marc. Care răspunse:

— Sunt eu, Jean Marc, O caut pe Angélique şi mi s-a spus că s-ar găsi în această încăpere. Aş dori să-i vorbesc Pot intra?

Dena se chinui să se dea jos din pat, îşi îmbrăcă halatul şi deschise. Jean Marc îi făcu imperceptibil cu ochiul când intră. Îndreptându-se apoi spre Angélique.

— Scuzaţi, vă rog, deranjul, dar am nevoie de un sfat urgent – în problema trandafirilor din grădină.

Angélique îl cercetă uşor uimită, dar apoi acceptă cu o uşoară mişcare a capului. Întrebându-l cu ce-i putea fi de folos.

— Vai, trandafirii noştri galbeni sunt năpădiţi de

insecte, de câteva săptămâni deja. Florile nu mai au vigoare, se lasă în jos şi se ofilesc. Tu eşti foarte pricepută în privinţa trandafirilor, nu-i aşa? Nu, cunoşti vreun remediu eficient care să pună capăt acestei calamităţi? Am încercat deja tot felul de remedii, care însă nu au dat niciun rezultat.

Angélique chibzui câteva clipe şi apoi spuse:

— Da, cred că aş avea ceva pentru tine. Ciudat, îşi spuse ea în gând, în ultimii zece ani nu s-a întâmplat niciodată, ca Jean Marc să-mi ceară mie sfatul. Dar fireşte, nu putea sări refuze o astfel de rugăminte. Dacă eşti atât de amabilă să aştepţi câteva minute. Mă duc să aduc un praf insecticid, care va fi în mod garantat eficient.

Angélique se ridică. În clipa aceea, Jean Marc păru să o observe pentru prima oară pe Dena. În timp ce Angélique închidea uşa în urma ei, îl auzi pe Jean Marc. Spunând:

— Dena, dar ce faci aici? Credeam că ai. Plecat de mult…

Angélique se grăbi să aducă insecticidul cât putu de iute. Dorea să se întoarcă cât mai repede la cei doi. Nu-i convenea de loc gândul, că Jean Marc şi Dena se găseau singuri în aceeaşi cameră.

Se apropie tiptil de uşă, în faţa căreia se opri. Trăgând cu urechea.

— Dena, iubita mea, îl auzi tocmai spunând pe Jean

Marc. Te iubesc atât de mult. Am să am eu grijă să uiţi tot răul pe care ţi l-a făcut acest Webster. Te implor, mai dă-mi o şansă. Să te fac fericită. Nu-mi doresc nimic cu mai multă ardoare, decât să mă căsătoresc cu tine.

— Eşti atât de bun cu mine. O auzi Angélique pe Dena răspunzându-i. Nici nu ştiu ce să spun.

Era mai mult decât putea suporta să audă. Angélique smuci furioasă uşa şi se năpusti în încăpere.

Chiar în faţa ei văzu un spate bărbătesc. Năucită, Angélique realiză că Jean Marc o ţinea pe Dena în braţe.

— Nu, asta să spui, lepădătură! zbieră Angélique, care nu-şi mai putea controla temperamentul. Spune nu, că altfel te dau pe loc afară din casa mea, indiferent dacă

eşti sau nu bolnavă!

Făcu chiar câţiva paşi în direcţia Denei. Ca şi când ar fi intenţionat să o lovească, continuând să ţipe în gura mare:

— Nu-ţi permit să-mi furi iubitul chiar sub acoperişul meu! Jean Marc este al meu, aşa să ştii! Spune nu. Sau vei regreta amarnic cât timp vei mai avea de trăit!

Angélique stătea ameninţătoare în faţa Denei. Fulgerând-o din priviri. Privirea îi era atât de încărcată de răutate. Încât Dena era convinsă că ar fi lovit-o fără doar şi poate, dacă Jean Marc nu s-ar fi aflat lângă ea.

Se strânse mai aproape de Jean Marc, implorându-i ajutorul din priviri, ca şi cum ar fi fost convinsă că acesta ar fi apărat-o în mod eroic împotriva acestei furii dezlănţuite.

Acest gest depăşea însă orice închipuire.

— Afară! zbieră ea, iar vocea i se frânse. Întinse mâna şi luă o perie de păr de pe noptieră, rotind-o ameninţătoare deasupra capului, ca pe o armă.

— Dacă nu veţi părăsi casa mea în următorul minut, amândoi, am să vă zbor afară cu mâna mea. Căraţi-vă şi să nu vă mai văd niciodată în faţa ochilor!

Acesta era semnalul pe care îl aştepta Dena Sări din pat, deschise cu o smucitură uşa dulapului, îşi înhăţă rucsacul şi o luă împreună cu Jean Marc la goană pe scări, părăsind casa.

Continuară să alerge în lungul şoselei până când râsul îi obligă să se oprească. Mână în mână, se întoarseră, privind în urmă.

Angélique stătea în poarta de la grădină, blestemându-i şi înjurându-i cât o ţinea gura.

— Crezi că este bine ce am făcut? îl întrebă într-un târziu Dena pe Jean Marc, încercând să-şi recapete suflul. Pentru o fracţiune de secundă o încercaseră un fel de regrete, văzând-o pe Angélique atât de furioasă în pragul casei ei.

— A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Angélique de când este pe lume, o asigură Jean Marc, care

abia putea vorbi de atâta râs.

Apoi o luă pe Dena de după umeri şi porniră împreună spre castel.

17

MERGEAU PE CĂRA – rea îngustă pe care Dena o cunoştea de acum atât de bine. Simţea mereu nevoia să-şi spună că totul era real şi nu doar un vis minunat în care întâmplarea să o fi distribuit în rolul fericitei eroine.

Jean Marc făcea scurte opriri pentru a-i atrage atenţia asupra unei plante ieşite din comun sau se apleca pentru a-i culege câte una din splendid coloratele flori sălbatice.

Deci de la el a moştenit Claude atât pasiunea, cât şi cunoştinţele aprofundate asupra naturii, gândi Dena. I s-au transmis de la tatăl său.

Se întrebă cam cum va reacţiona Claude, când avea să reapară pe neaşteptate şi nu ca meditatoare, ci ca viitoarea soţie a tatălui său. Problema aceasta îi crea o vie îngrijorare. Îi va fi destul de greu lui Claude chiar şi numai să dea ochii cu ea, după minciunile sfruntate pe care i le îndrugase tatălui său. Dar cu siguranţă că îi va veni foarte greu să accepte faptul că tocmai ea urma să se căsătorească cu tatăl său. Dena îi vorbi lui Jean Marc despre temerile ei, însă acesta făcu un gest de dezaprobare.

— Nu lua prea în serios aceste lucruri, îi spuse el: Cred că După ce se va obişnui puţin cu ideea că noi doi ne înţelegem atât de bine, şi Claude îşi va da seama că pasiunea pe care a nutrit-o faţă de tine nu era decât o iubire adolescentină, superficială. Îi voi cere să-şi prezinte scuzele şi, cu aceasta, problema va fi definitiv închisă.

Deşi Dena nu vedea lucrurile chiar atât de roz. Se mulţumi deocamdată cu acest răspuns. Renunţă la subiect şi se hotărî să se bucure de seninul cerului şi soarele arzător. I se părea că nu mai simţise de o veşnicie efectul binefăcător al soarelui şi adierea vântului de vară.

Când castelul se zări, Jean Marc se opri şi o cuprinse cu braţul pe Dena.

— Ai dori să faci vreo schimbare? întrebă el.

Dena îl privi mirată, fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă refer la casa noastră, îi explică Jean Marc. Nu se prezintă într-o stare tocmai bună. După cum probabil că ai putut constata şi singură. Mă gândeam că poate doreşti să schimbi după gustul tău anumite lucruri, pentru ca să te simţi într-adevăr la tine acasă. Ce-ai spune, de exemplu, dacă ţi-aş pune o aripă întreagă la dispoziţia ta exclusivă?

— Ce este cu ideile acestea ciudate? exclamă Dem îngrozită. Cred că ar fi oribil ca doi oameni căsătoriţi să trăiască în aripi diferite ale aceleiaşi case. Nu Jean Marc, scutură Dena din cap, doresc să te am lângă mine. Şi ca şi când ar fi dorit să i-o demonstreze, Dena îl înlănţui cu braţele după gât şi se strânse cât putu de tare la pieptul lui. Jean Marc o ridică, se învârti cu ea în braţe, pentru a o aşeza apoi cu delicateţe pe pământ. O ţinu strâns în braţe. Înăbuşind-o cu un sărut plin de pasiune. Dena îi răspunse la sărut drăgăstoasă, cu toată gingăşia de care era capabilă. Într-un târziu, Jean Marc se desprinse cu părere de rău din îmbrăţişarea ei, ridica privirea spre cer şi exclamă cu entuziasm:

— Oii, priveşte! Vom avea parte de un apus splendid. Ştii, tocmai mi-a venit o idee excelentă. Dau o fugă până în casă, iau o sticlă de vin şi ceva de-ale gurii şi apoi vom savura în linişte apusul, ascultând cântecul de seară al păsărelelor.

— Chiar că este o idee fantastică, se declară Dena de acord. Amurgul care începuse să coboare avea în sine ceva magic. Totul era atât de paşnic şi de liniştit în jur. Dena privea visătoare la soarele care apunea în timp ce retrăia în gând după-amiaza petrecută alături de Jean Marc. Cunoscuseră o armonie atât de deplină, cum niciodată nu şi-ar fi putut închipui. Doamne, dacă ar putea rămâne aşa pentru totdeauna, gândi ea oftând. Atunci nu as mai fi niciodată nefericită. Şezând aşa, pierdută în gânduri, nu băgă de seamă că Jean Marc se afla deja de o bucată bună de timp în spatele ei. Privind-o.

— Ce bine te potriveşti în acest cadru, îi spuse el – ca şi cum ai face parte din natură. Ţie nu ţi se potriveşte o casă construită din piatră şi cărămizi. Aici ar trebui tu să locuieşti, hainele să-ţi fie din frunze şi. Flori şi băutura nectarul…

— Ai înnebunit. Jean Marc? îl întrerupse Dena râzând. Doar nu sunt o zână. Sunt o persoană cât se poate de normală, care pe deasupra mai are şi o foame teribilă, după drumeţia prelungită de astăzi. At uitat că am fost aproape întreaga după-amiază pe drum? ia să vedem, ce mi-ai adus?

— O bucată de pateu, diverse sortimente de brânză, nişte pâine şi fructe. Şi, ca o încununare a acestor bunătăţi, o sticlă din cel mai bun vin. Despre care nu ştiu dacă ţi-am spus că îl produc eu însumi.

Scoase dopul, umplu două pahare şi spuse:

— Să ciocnim. Avem doar toate motivele să sărbătorim momentul.

Ridicară paharele şi închinară în sănătatea lor, după care Jean Marc declară pe un ton sărbătoresc:

— În sănătatea ta. Dena, Pentru convieţuirea noastră viitoare şi pentru ca nimic să nu ne mai despartă vreodată de acum încolo.

Când paharele se ciocniră cu un clinchet uşor, Dena avu impresia că sunetul este purtat de ecou până în fundul văii, umplând aerul de o reverberaţie gingaşă.

Vinul era. Într-adevăr excelent şi paharele se goliră cât ai clipii Jean Marc le umplu la loc şi Dena avu senzaţia că pluteşte deasupra solului, fără să poată spune dacă acest lucru se datora fericirii sau vinului tare.

Odată cu trecerea timpului aerul se Răcori şi într-un târziu, Dena întrebă dacă nu era mai bine să intre în casă şi să facă focul în şemineu. Jean Marc se declară de»

acord şi, după ce au strâns resturile mesei luate la iarbă verde, plecară spre casă, ţinându-se de mână.

Focul trosnea deja în vatră când intrară în camera de zi. Marie se îngrijise de mai mult timp să-l aprindă, pentru că în încăperea mare domnea o căldură plăcută. Dena se

apropie de foc, frecându-şi mâinile.

— De fapt, unde este Claude? întrebă ea. Nu se simţea tocmai în largul ei la gândul că putea intra în orice clipă în încăpere. Şi apoi, o fulgeră o bănuială îngrozitoare.

— Ai vorbit de fapt cu el despre noua situaţie?

Privirea lui Jean Marc se întunecă şi rămase tăcut mai mult timp, înainte de a răspunde:

— Nu doresc să discut acest subiect în acest moment, Dena. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Dena nu insistă, deşi simţea foarte precis că ceva nu era în ordine. Nu era normal ca Claude să lipsească până ia o oră atât de târzie de acasă. Urcă şi făcu un dus. Înainte de a se schimba pentru cină. Se făcuse deja opt şi jumătate. Însă Claude încă nu apăruse.

Într-un târziu, Dena se ridică.

— Cred că ar fi cel mai bine. Dacă m-aş duce la culcare. Am avut parte de o zi destul de obositoare. În cazul în care vei avea nevoie de sprijinul meu sau dacă se întoarce Claude, mă trezeşti, vrei?

— Bine, îţi promit, spuse Jean Marc. Somn uşor şi vise plăcute.

Dena urcă încet spre camera ei. Era foarte îngrijorată în legătură cu Claude. Spera că nu păţise nimic. Era posibil ca Jean Marc să-l fi informat deja asupra noii situaţii familiale, iar Claude să nu o fi putut accepta, fugind, pur şi simplu, de acasă.

Chibzuia în fel şi chip, cum îi putea fi de ajutor lui Jean Marc în situaţia neplăcută în care se afla, dar, întrucât nu cunoştea toate amănuntele, nu reuşea să ajungă la nicio concluzie. Într-un târziu, când se hotărî să se culce până la urmă, Dena rămase multă vreme chinuită de insomnie, cu toate că era istovită.

În casă era linişte. Privi luna plină şi stelele strălucitoare care străjuiau neclintite pe bolta întunecată. Gândurile – i se îndreptau neîncetat spre Claude şi la ce i se putuse întâmpla acestuia.

Probabil că adormise totuşi până la urmă, pentru că afară se crăpa de ziuă în clipa când Dena se trezi, la auzul

unui ciocănit puternic în uşă.

Dintr-un salt coborî din pat şi deschise. În faţa ei se afla Jean Marc şi Dena îşi dădu seama pe dată că nu închisese ochii toată noaptea. Cămaşa şi pantalonul erau şifonate. Cearcăne întunecate îi subliniau privirea şi arăta din cale afară de obosit. Vocea îi era de înăbuşită şi avea un timbru straniu, când îi vorbi:

— Ai putea să te îmbraci şi să cobori în zece minute? Claude nu a venit încă acasă până la această oră. Sunt foarte îngrijorat. Mă tem că vom fi obligaţi să plecăm în căutarea lui.

Dena îl privi îngrozită.

— Sunt imediat gata, îl asigură ea. Îşi trase în mare grabă un tricou peste cap. Se strecură într-o pereche de pantaloni şi se stropi cu apă rece pe faţă, pentru a se trezi ca lumea. Apoi alergă jos pe scări pentru a mai apuca o gură de cafea. Înainte de a pleca în căutarea lui Claude.

În timp ce mânca un biscuit încercă să ghicească ce l-ai fi putut determina pe Claude să fugă de acasă şi să lipsească toată noaptea.

— Sunt sigură că din cauza mea nu s-a întors acasă, spuse ea aşezându-se lângă Jean Marc în maşina roşie decapotabilă. Să fi fugit oare din cauză că nu vrea să trăiască sub acelaşi acoperiş cu mine?

— Astea-s prostii. Dena. Jean Marc o mângâie tandru pe obraz. Nu. Alta este problema. Ştii doar că Claude este foarte sensibil. Aş putea pune mâna în foc că nu m-a minţit niciodată, înainte de ziua când cu păţania ta. Şi mai sunt convins şi de faptul că nu nutreşte vreun sentiment de ură faţă de tine şi că nici n-ar avea ceva împotrivă să te accepte ca mamă, chiar dacă eşti atât de tânără. După părerea mea, continuă el, motivul pentru care nu s-a întors acasă constă pur şi simplu că se simte ruşinat de a fi obligat să dea ochii cu tine, după minciunile pe care le-a îndrugat. Este cu siguranţă conştient ce greşeală enormă a făcut. Dar trebuie să recunosc cinstit că şi eu am fost. Poate, excesiv de dur faţă de el. Jean Marc avea o expresie foarte gânditoare. Când m-am întors acasă ieri seară, am

intenţionat să clarific toată povestea cât mai repede Aşa că l-am confruntat fără menajamente cu cele relatate de tine. Cred că am folosit un ton de o severitate excesivă, lucru pe care acum îl regret. Crezi că s-o fi îndepărtat mult de casă? în timp ce Jean Marc o privea pe Dena, aceasta observă brazdele pe care îngrijorarea i le săpase pe chip. Nu am nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce.

— Şi care a fost reacţia lui Claude când le-ai dojenit? întrebă Dena încordată.

— Păi tocmai aici este problema. Jean Marc îşi trecu mâna prin păr. Nu a avut absolut nicio reacţie. A stat pur şi simplu în tăcere în faţa mea, iar faţa îi exprima o tristeţe ce nu poate fi descrisă prin cuvinte. Sper să nu înceapă să mă urască.

— Claude nu are absolut niciun motiv să te urască. În afară de aceasta, în adâncul sufletului său, cred că îşi dă perfect de bine seama că l-ai dojenit pe bună dreptate. Sunt sigură că era conştient de vina lui cu mult înainte să-l iei tu în primire. Cu siguranţă îi este groaznic de ruşine, pentru că te iubeşte şi nutreşte un profund respect faţă de tine.

Jean Marc o aprobă din cap, dar chipul îi exprima aceeaşi profundă îngrijorare.

— Este posibil că Claude a simţit nevoia să se distanţeze puţin de toate aceste evenimente. În fond, el nu este genul care să fugă de acasă.

— Aici trebuie să-ţi dau dreptate, Dena, spuse Jean Marc. Totuşi, nu putem şti dacă nu i s-a întâmplat poate ceva rău. Dacă a hoinărit prin munţi este posibil să se fi rătăcit sau poate a…

— Încetează odată, Jean Marc! îi ceru Dena cu asprime. Eşti pe cale să dramatizezi totul, într-un mod cu totul inutil. Claude cunoaşte împrejurimile ca pe buzunarul de la vestă. Şi pe jos nu poate să fi ajuns prea departe. Sunt sigură că îl vom găsi încă în cursul acestei zile, dacă nu ne vom da bătuţi prea uşor.

— Mulţumesc, îi răspunse Jean Marc. Este frumos din partea ta că încerci să mă încurajezi. Propun să batem

drumurile cu maşina până la apusul soarelui şi, dacă până atunci lui vom fi dat de urma lui, să anunţăm poliţia.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Dena. Sunt destul de sigură că nu vom ajunge până acolo.

Dena se lăsă pe spate în scaun şi încercă să se bucure de peisajul care defila în faţa ochilor lor. Drumul trecea prin zone de o frumuseţe magnifică, cu grădini splendide şi flori minunate şi copaci impunători, dar

Dena nu se simţea totuşi în stare să se bucure. Motivul călătoriei lor era unul mult prea grav.

Au mers cu maşina întreaga zi, de-a lungul şi de-a curmezişul, când de-a lungul coastei, când spre interiorul ţărmului, dar fără să descopere nicio urmă de

Claude. Jean Marc era atât de epuizat încât conducea fără să se mai poată concentra. După ce evită în ultima secundă ciocnirea cu o maşină care venea din sens opus.

Dena insistă să se oprească în prima localitate pentru a mânca şi a se odihni puţin. Jean Marc a oprit la prima cafenea întâlnită în cale. Au coborât din maşină şi s-au aşezat la o masă ia umbră.

Au luat un prânz copios şi, după un timp, chipul lui Jean Marc îşi recapătă culoarea. Se lăsase pe spate în scaunul său şi nu mai arăta la fel de încordat, astfel încât Dena a socotit că sosise momentul să-i facă o propunere, la care se gândea deja de mai multă vreme.

— Îţi aminteşti. Începu ea. Că ţi-am descris diverse locuri unde m-a dus Claude, atunci când am colindat pe coclauri împreună cu el?

— Bineînţeles, îmi amintesc foarte bine, îi răspunse

Jean. Marc. Dar nu am nici cea mai vagă idee unde se află locurile respective şi nici cum am putea săle. Găsim vreodată. Este practic imposibil să cunoască cineva toate locurile pe unde hoinăreşte el.

— De exemplu, să luăm mănăstirea aceia, spuse; Dena gânditoare. Claude mi-a spus atunci că ţăranii de prin partea locului se îngrijesc şi cultivă grădina cu diverse ierburi. Cred că ar fi suficient să întrebăm vreun ţăran de prin împrejurimi unde se află locul respectiv şi apoi să

mergem acolo. Ce părere ai?

— Nu costă nimic să întrebi, se arătă Jean Marc de acord cu ea. Problema se pune numai, dacă vom şi primi vreun răspuns. Pe-aici, oamenii sunt deseori îndărătnici şi suspicioşi. Nu au niciun motiv să ne spună unde este aşezată respectiva mănăstire, chiar dacă ştiu.

— Oricum, merită să încercăm, i-o reteză Dena. Claude mi-a povestit că se spune, că vechile ziduri şi grădina ar exercita forţe misterioase. Dacă le spunem că suntem în căutarea unui băiat care crede în aceste forţe, s-ar putea să aibă înţelegere faţă de noi şi să ne spună unde putem să-l găsim.

Jean Marc o aprobă din cap.

— În fond, ai dreptate. Cel puţin merită să încercăm.

După ce a achitat nota s-a ridicat. Şi s-a dus la bucătărie pentru a se informa asupra locului unde era mănăstirea. Dena îl aşteptă la maşină. Nu după multă vreme, Jean Marc se întoarse cu un zâmbet triumfător.

— Am avut succes, o informă el. Trebuie însă să mărturisesc că numai menţionarea forţelor magice nu a fost suficientă. Am fost obligat să bag, suplimentar, mâne în buzunar, pentru a obţine o informaţie cât de cât utilă. Dar acum ştiu pe unde trebuie să o căutăm.

Se urcă la volan cu un elan nou şi nu după multă vreme rulau în mare viteză pe şoseaua naţională.

Maşina zbura practic prin viraje, astfel încât Dena s-a văzut deseori nevoită să se ţină bine şi să închidă ochii pentru a nu scăpa un strigăt de groază.

Au ajuns la ţintă după o oră. Jean Marc parcă maşina la marginea şoselei şi-i spuse Denei:

— Ar fi poate mai bine, dacă ai rămâne aici. Aş prefera să vorbesc întâi singur cu el, asta în cazul că este într-adevăr aici.

Dena îl aprobă din cap şi privi pe urmele lui. Până dispăru în tufăriş. Avea presimţirea că se va întoarce însoţit de fiul său şi de obicei presimţirile nu o înşelau.

Dena privea soarele apunând încet în spatele munţilor. Coborî din maşină şi se plimbă în sus şi în jos pe

şosea, pentru a-i trece timpul până la întoarcerea lui Jean Marc.

Însă nici urmă de Jean Marc. Dena începea să-şi facă griji. Fie purta o discuţie îndelungată cu Claude, sau nici nu dăduse de el şi se rătăcise în pădurea care împrejmuia mănăstirea. După trecerea a încă zece minute Dena se hotărî să se ducă să vadă ce se petrece. Se împiedică în repetate rânduri de pietre şi rădăcini, pentru că înserarea ce se lăsa îi îngreuna mersul.

După ce parcurse o bună bucată de drum zări de departe silueta lui Jean Marc. Şi era singur! Se opri dezamăgită. În mod evident tocmai renunţase să mai caute, pentru că se mişca încet în direcţia ei.

Dena ştia de ce îi fusese necesar atâta timp. Pur şi simplu refuzase să creadă că Claude nu se găsea aici. Trebuie că era teribil de dezamăgit că eforturile sale rămăseseră fără rezultat. O fulgeră gândul că Jean Marc nu va fi de loc entuziasmat, să dea peste ea aici. Cu siguranţă că ar fi avut impresia că-l controla.

De aceea se întoarse şi alergă înapoi la maşină cât o ţineau picioarele, înainte ca el să o descopere. Abia i se domolise respiraţia agitată, când Jean Marc se ivi printre tufe. Se lăsă să cadă obosit în scaunul maşinii.

— Precum văd, nu ai avut noroc. Îmi pare rău, îi spuse ea tristă.

— Cred că putem să renunţăm şi să mergem acasă. Voi anunţa poliţia. Tu ce zici?

Dena dădu doar din cap. Nici ea nu mai ştia ce să creadă. Oricât de mult s-ar fi străduit nu-i venea nicio idee unde ar putea să-l mai caute pe Claude.

Jean Marc porni şi voia tocmai să iasă în şosea, când Dena strigă dintr-odată:

— Stai, am uitat complet de un loc, unde este posibil să dăm peste Claude! Se lovi cu palma peste frunte. Cum de nu m-am gândit până acum!

— La ce loc anume te-ai gândit? întrebă Jean Marc.

— Peştera! exclamă Dena agitată. Pariez pe orice că îl găsim acolo pe Claude!

— Dar nu am habar cum putem ajunge acolo, obiectă Jean Marc.

— Desigur, aceasta este într-adevăr o problemă, recunoscu Dena. Dar oricum, am mai fost deja o dată acolo. Dacă fac un efort, poate regăsesc locul.

— Chiar crezi? întrebă Jean Marc sceptic.

— Nu pot garanta, dar cred că oricum am avea o şansă, îi spuse Dena încrezătoare.

Jean Marc întoarse maşina şi reîncepură căutarea obositoare, greşind deseori drumul la încrucişări, când pe Dena o lăsa simţul de orientare în pană.

După un timp destul de lung, Dena strigă dintr-odată:

— Aici trebuie să fie, Jean Marc! îmi amintesc exact, că aici am coborât de pe biciclete şi am coborât pe stâncă, până la peşteră.

Jean Marc parcă maşina şi coborâră. Dena îi descrise drumul care ducea spre peşteră şi Jean Marc dispăru. Încă o dată, pentru a-şi căuta fiul. Dena coborî din maşină, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Se apropie de tufişurile care mărgineau şoseaua. Căuta din priviri, însă nu reuşea să descopere nimic.

Apoi se opri însă dintr-odată şi desfăcu ramurile tufişurilor cu mâinile, pentru a vedea mai bine. Ceea ce strălucea mai în lumina razelor de lună era fără nicio îndoială bicicleta ei, pe care o lăsase atunci ascunsă aici. Dena o trase afară din tufiş şi o împinse până ia maşina lui Jean Marc. Acesta încă nu se întorsese iar Dena spera din tot sufletul ca aceasta să fie un semn bun.

Dar, odată cu scurgerea timpului, începu să-şi piardă răbdarea. Până la urmă se luă pe urmele lui Jean Marc, coborând cărarea abruptă şi aproape impracticabilă.

Era o coborâre destul de hazardată prin întuneric şi Dena avu parte de câteva jurnituri până reuşi în sfârşit să ajungă jos.

Se apropie tiptil de intrarea peşterii şi trase cu ochiul în interior. O lumânare răspândea o lumină slabă în interior, care îi permise totuşi Denei să recunoască două siluete.

Deci îl găsiseră până la urmă pe Claude! Dena se feri însă să le dea. De ştire despre prezenţa ei, ghemuindu-se în tăcere la gura peşterii.

— Te înţeleg foarte bine, Claude, îl auzi ea vorbind pe Jean Marc. Şi îţi promit că începând de astăzi te voi trata ca pe un matur. Am înţeles o dată pentru totdeauna că nu mai eşti un copil şi îmi pare rău că mi-a trebuit atâta vreme pentru a face această descoperire. Noi doi, Dena şi cu mine, dorim foarte mult să te întorci la noi şi să rămâi cu noi până reîncepe anul şcolar. Vom avea grijă să te simţi bine şi să ai un adevărat cămin. Poţi să mă înţelegi şi tu un pic şi să mă ierţi pentru ce am greşit faţă de tine? îmi doresc din tot sufletul să ne împăcăm şi ca pacea şi liniştea să domnească din nou în casa noastră.

Dena aruncă cu multă precauţie o privire după colţ. În lumina pâlpâitoare a lumânării îi văzu pe cei doi bărbaţi cum se ţineau strâns îmbrăţişaţi. Fără să facă niciun zgomot se dădu înapoi câţiva paşi, pentru a se apropia apoi zgomotoasă de intrarea peşterii. Păşea făcând cât mai mult zgomot putea şi tuşi de câteva ori.

Când intră în peşteră, tatăl şi fiul tocmai se desprindeau din îmbrăţişare.

Jean Marc veni spre Dena şi-i întinse mâna, pentru ca să nu se împiedice. Cu toată lumina slabă, Dena îşi dădu seama că avea ochii înlăcrimaţi.

— Claude, spuse Jean Marc în timp ce reuşea doar cu dificultate să confere un ton sigur vocii sale. Acum este o ocazie bună să-i dai viitoarei tale mame sărutul de împăcare. Pentru noi trei începe un nou capitol de viaţă şi vom reuşi numai dacă vom fi strâns uniţi. Judecând însă după toate cele prin care am trecut, de fapt nu putem avea parte decât de vremuri mai bune.

După o scurtă ezitare, Claude se îndreptă spre Dena. O îmbrăţişă destul de rigid. Dena voia să-i arate că l-a iertat pentru totul şi-l strânse cu putere la piept, sărutându-l călduros pe amândoi obrajii. Gestul ei făcu ca rezerva lui Claude să se topească vizibil şi, dintr-odată, se văzu în stare să-i răspundă fără reţineri la îmbrăţişare şi

chiar să-i zâmbească.

— Ia spune, Claude, sticla de rachiu de care veni vorba mai este încă pe-aici? întrebă Jean Marc zâmbind şiret.

Claude încuviinţă nesigur, dar înţelese repede că nu avea niciun motiv de îngrijorare, pentru că tatăl său găsi de cuviinţă să spună doar:

— Ei, păi atunci ia adu-o încoace, pentru că sunt de părere că avem toate motivele să ciocnim. Să bem în sănătatea noii noastre familii!

Claude aduse sticla, în care mai era un sfert din conţinut. Au închinat în sănătatea fiecăruia şi au tras câte o duşcă serioasă.

— Ei ce ziceţi, mai suntem oare în măsură să ajungem teferi acasă? întrebă Jean Marc, privindu-şi fiul iscoditor.

Claude zâmbi şi aprobă din cap. Apoi suflă în lumânare şi porniră toţi trei pe drumul de întoarcere.

— Şi ce facem cu bicicleta mea? strigă Dena când au ajuns la maşină. Nu va încăpea niciodată într-o maşină sport.

— Nu-i nicio problemă, o linişti Claude cu calm. Am să merg eu pe bicicletă, iar voi veţi merge cu maşina. În felul acesta veţi avea şi puţin timp să vă ocupaţi unul de celălalt.

Jean Marc ridică mirat din sprâncene la auzul spuselor fiului său şi se declară zâmbind de acord.

— Ei, atunci, pe curând! Claude se aruncă în şa şi se propti puternic în pedale, ca şi cum urma să se ia la întrecere cu maşina sport, înainte de primul viraj mai întoarse o dată capul şi le făcu semn cu mâna. După care întunericul nopţii îl înghiţi.

Dena şi Jean Marc urcară în maşină. Îşi permiseră un sărut lung, plin de pasiune, înainte ca Jean Marc să pornească motorul şi să întoarcă maşina.

18

— EL ŞI DE ASTA CE MAI

zici? Dena privea spre Jean Marc ţinând în mână un

plic de culoare albă.

Şedeau toţi trei la micul dejun şi Claude zâmbea fericit, cu subînţeles, pentru că ştia unde bătea întrebarea Denei. Jean Marc era însă complet absorbit de lectura ziarului său şi total dezinteresat de lucruri atât de secundare, cum sunt scrisorile

Plicul cel alb care sosise cu poşta nu conţinea nimic altceva decât invitaţia la nunta Lilei cu Webster, care urma să aibă loc deja săptămâna următoare.

Dena rămase pe gânduri câteva clipe şi apoi întrebă prudentă:

— Jean Marc, nu ai avea chef să facem împreună o mică plimbare până la Angélique, în după-amiaza această?

— De ce? Jean Marc o privea cu o expresie nevinovată. Ai imaginat şi alte pedepse pentru Angélique, la a căror punere în aplicare vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Vai, nu, protestă Dena. Este vorba despre lucruri de mult mai mare importanţă. Are legătură cu această scrisoare. Dena privea atât de imploratoare. Încât Jean Marc izbucni în râs.

— Cum aş putea să-ţi refuz o rugăminte când mă priveşti astfel? Încă nici nu suntem căsătoriţi şi mă ai complet sub papuc.

Toţi izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte. Îşi terminară dejunul în voioşie. După ce Marie strânse masa, Dena plecă la braţ cu Jean Marc, pentru o plimbare în sat.

Jean Marc trase adânc aer în piept şi declară:

— Pot de-a dreptul mirosi cum soseşte toamna. Nu crezi că ar trebui să ne grăbim puţin cu nunta şi să terminăm înainte de recoltă?

— Dar ce-ţi veni să te grăbeşti aşa. Dintr-odată? îl întrebă mirată Dena.

— Uite de-aia. Jean Marc o luă atât de strâns în braţe, că aproape o sufocă sărutând-o îndelung şi pătimaş, în timp ce mâinile sale o mângâiau pline de dor

— Jean Marc! protestă Dena slab. Încercând să-i scape din îmbrăţişare, dar prinsoarea lui era atât de

puternică. Încât abia reuşi să se mişte.

— Tocmai aveam de gând să-ţi spun scopul vizitei pe care o facem Lilei şi lui Webster, reuşi ea să-i spună până la urma. Ia capătul răsuflării, dar fireşte, dacă vei continua, să mă strângi aşa, nu voi fi în stare s-o fac.

Jean Marc slăbi puţin strânsoarea, zâmbind şmechereşte:

— Ei, hai, dă-i drumul. Ce-ţi mai trece prin căpşorul acela drăgălaş, plin de planuri perfide?

— Va trebui totuşi să-mi dai drumul, îi ceru Dena cu încăpăţânare, altfel nu-ţi povestesc absolut nimic.

Jean Marc se prefăcu că îi dă drumul, pentru a o prinde apoi şi mai tare şi o aruncă la pământ atât de uşor, încât părea un simplu joc. Dena ţipă îngrozită, după care» se rostogoliră câtva timp prin iarbă, luptându-se.

— Vai, ce nesuferit poţi să fii! strigă Dena. Se ridică cu răsuflarea întretăiată, încercând să-şi scuture rochia. Cum să mă prezint eu acum, o învăţătoare serioasă, în faţa directorului meu, plină de iarbă şi paie din cap până în picioare?

— Oh, păi cred că Webster îşi va da seama ce zi norocoasă a fost pentru el aceia, în care te-am smuls din braţele sale, îi replică Jean Marc cu o faţă nevinovată.

— Zău că întreci orice măsură! îl certă Dena. Lasă tu numai, să vezi cât de dulce poate fi răzbunarea!

Când au ajuns la pensiunea lui Angélique nu se vedea mei ţipenie de om. Strigară de mai multe ori după Lila şi Webster. Când nimic nu se mişcă. Începură să cerceteze casa. Dar nicăieri nu descoperiră nici măcar vreo urmă a celor doi.

Într-un târziu, Dena îi. Veni ideea să caute şi în grădină. Nu peste mult timp descoperiră perechea la masa din grădină, adâncită în lectura unei cărţi în limba engleză care trebuia în mod evident să servească la îmbunătăţirea cunoştinţelor de engleză ale Lilei.

— La naiba! o auziră exclamând pe Lila. Sunt franţuzoaică şi nu americancă. Şi buzele mele pronunţă. De la sine cuvintele. Vrei să-mi fac rost de altă gură,

pentru a pronunţa mai corect? făcu botic şi se aplecă spre Webster.

— Să nu schimbi absolut nimic la tine. Spuse Webster… Te vreau aşa cum eşti. Apoi o sărută.

Jean Marc tuşi uşor, pentru a le atrage celor doi atenţia.

Lila şi Webster tresăriră. Apoi Lila sări în picioare şi se repezi la Dena. Pe care o îmbrăţişa furtunos.

— Ce frumos din partea voastră să ne vizitaţi! strigă ea entuziasmată.

Webster se ridică şi dădu destul de rezervat mâna cu Jean Marc. Era pentru prima dată când cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă şi Dena observă cum Webster îl cerceta cu atenţie pe celălalt. Însă când văzu privirea plină de afecţiune pe care Jean Marc i-o aruncă Denei. De câte ori aceasta spunea câte ceva.se convinse că şi el o iubea cu adevărat. Nu încăpea niciun dubiu că şi ea simţea la fel.

— Ce vă aduce încoace? întrebă într-un târziu Webster, după ce ajunse la rezultatul mulţumitor ai cercetărilor sale.

— Ei bine, începu Dena mai puţin sigură pe ea, riscând o privire furişată spre Jean Marc, deşi încă nu am discutat problema cu Jean Marc, aş vrea să vă întreb totuşi întâi pe voi ce părere aveţi. Uite unde vreau să ajung – ce-aţi zice, dacă am face o nuntă dublă? Am putea să o celebrăm la noi, la castel, şi aţi scăpa şi voi astfel de Angélique.

Privi spre Lila. Ca şi cum ar căuta sprijin la ea. Apoi continuă:

— Sunt de părere că pe noi ne unesc atâtea, că prin aceasta nu am face decât să cimentăm şi mai trainic prietenia noastră.

Cei doi bărbaţi se priviră cu surprindere. Încă mai ezitau să-şi manifeste acelaşi entuziasm ca viitoarele lor soţii, dar Dena şi Lila erau atât de încântate de perspectiva dublei căsătorii, că lui Jean Marc şi lui Webster nu le rămase până la urmă o altă alternativă, decât să se declare de acord.

— Doamne! exclamă Dena dacă nunta va fi peste o săptămână, am o groază de pregătiri de făcut. Cred că este mai bine să ne întoarcem acasă şi să mă pun neîntârziat pe treabă.

Se despărţiră după repetate îmbrăţişări. Înainte de a pleca, Webster o trase un moment deoparte pe Dena şi-i şopti la ureche:

— Îţi doresc noroc din toată inima, Dena. Sper din tot sufletul să fii la fel de fericită alături de Jean Marc. Pe cât sunt eu alături de Lila.

— Asta este cât se poate de sigur, îi răspunse Dena radioasă. Apoi îl luă pe Jean Marc de braţ.

Pentru drumul de întoarcere le-a fost necesar de două ori mai mult timp. Pentru că se opreau aproape la fiecare pas, pentru a se săruta. Dena simţea tot mai pronunţat cum sărutările lui Jean Marc îi învolburau sângele.

Nevoia de a i se dărui toată deveni atât de puternică, încât se întrebă cât va mai fi capabilă să aştepte. Mai ales că se zice că ar exista nu doar zile, ci şi nopţi de dragoste.

SFÂRŞIT

Prima oară când cerul s-a prăbușit pe
Dena a fost atunci când a înțeles că Web
cel care-i ținuse loc de tată, o iubea doar c
o fiică. Însă nu după mult timp, gingăși
frumusețea ei sufletească cuceresc i
împietrită și chinuită de îndoieli a lui
Marc, misteriosul castelan, dar și cea
Claude, complexatul fiu al acestuia...

VĂ PLAC AVENTURILE DE DRAGOSTE PLIN
ROMANTISM ȘI DE GINGĂȘIE?
PREFERAȚI ACȚIUNILE CU RĂSTUR
SPECTACULOASE DE SITUAȚII ȘI EVOLU
NEAȘTEPTATE?

EDITURA